ΝΤΑΡΙΟ ΦΟ

η μαριχουανα της μαμας ειναι πιο γλυκια

ΚΑΤΣΑΝΟΣ / ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

η μαριχουανα της μαμας ειναι πιο γλυκια

ΑΝΤΩΝΗΣ : για σκέψου, αυτό δε το 'ξερα ... ένα τσίμπημα σκορπιού γίνεται ναρκωτικό ! Αν δεν ήμουν σε υπηρεσία, θα δοκίμαζα και εγώ !
ΠΑΠΑΣ : Δοκίμασε ... δοκίμασε, αξίζει τον κόπο, πίστεψε με, μου φαίνεται σαν να είμαι στ' αλήθεια στο νερό, και δεν σας λέω τι νομίζω ότι κάνω.
Αύριο θα πρέπει να εξομολογηθώ.
ΡΟΖΕΤΑ : μα πως είσαι στο χοντρό κύκλωμα των ναρκωτικών και δεν δοκίμασες ποτέ ;
ΠΑΠΑΣ : Όχι κανένα ναρκωτικό ! Τα ναρκωτικά σκοτώνουν ! Τα δίνουμε στους μωρόπιστους.
Εμείς τα χρησιμοποιούμε, όπως χρησιμοποιείται η ναπάλμ και μ' αυτή την ναπάλμ σε φακελλάκια και χάπια ξεπαστρέψαμε όλα τα κινήματα των μαύρων της Αμερικής και εκείνα των επαναστατών μιγάδων και των λευκών της Νέας Υόρκης και του Σικάγο !
Και τώρα θέλουν να δοκιμάσουν και εδώ στην Ευρώπη.
ΑΝΤΩΝΗΣ : Γι' αυτό εμείς της αστυνομίας σας αφήνουμε τόσο συχνά να κάνετε την δουλειά σας ανενόχλητοι !
ΠΑΠΑΣ : Βέβαια, δείχνετε τόση κατανόηση.

ISBN : 960-428-025-2

ΝΤΑΡΙΟ ΦΟ

Η ΜΑΡΙΧΟΥΑΝΑ ΤΗΣ ΜΑΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΓΛΥΚΙΑ

Μετάφραση
Βαγγέλης Φούφουλας

ΚΑΤΣΑΝΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΡΟΖΕΤΑ
ΛΟΥΙΤΖΙ
ΠΑΠΠΟΥΣ
ΚΑΜΕΛΙΑ
ΦΙΛΟΣ
ΑΝΤΩΝΗΣ
ΠΑΠΑΣ

Στοιχειοθεσία-σελιδοποίηση-φιλμ: Κ. Δεσποινιάδης
Εξώφυλλο: Θ. Τέρπος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΤΣΑΝΟΣ
Αριστοτέλους 30 - τηλ. 2310 235683
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Α΄ ΠΡΑΞΗ

(Ένα διαμέρισμα πολύ φτωχικό· στο βάθος υπάρχουν κρεμασμένα σεντόνια, κάποια πουκάμισα για στέγνωμα. Μια γυναίκα και ένας γέρος καπνίζουν. Η γυναίκα είναι χοντρή και ονομάζεται Ροζέτα. Καπνίζει με έκσταση και έχει μαύρα μαλλιά, μαζεμένα στον σβέρκο. Ακούγεται να κτυπά η πόρτα και μια νεανική φωνή λέει:)

- Μαμά, παππού είστε σπίτι; Απαντήστε.

ΡΟΖΕΤΑ: Στην ευχή, είναι ο Λουίτζι, γρήγορα εξαφάνισε τα πάντα.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Τώρα βρήκες να' ρθεις; Ακριβώς την ωραιότερη στιγμή;

ΡΟΖΕΤΑ: Πέτα αυτά τα αποτσίγαρα... άνοιξε το παράθυρο. (*Πετούν τα αποτσίγαρα μέσα στην κατσαρόλα που είναι πάνω στη θερμάστρα.*)

ΝΕΑΝΙΚΗ ΦΩΝΗ: Μαμά, σας ακούω που μιλάτε... τι συμβαίνει; Γιατί δεν ανοίγετε;

ΡΟΖΕΤΑ: ΄Ερχομαι.... ερχόμαστε... ήμουνα στον καμπινέ και ο παππούς κοιμότανε. (*Πηγαίνει να ανοίξει· μπαίνει ένας νέος όχι πάνω από 20 χρονών.*) Λουίτζι, επιτέλους· πώς είσαι, καιρός ήταν να δώσεις σημεία

ζωής... Θα δώσεις τουλάχιστον ένα φιλάκι στη μητέρα σου;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ναι, ναι... όμως δεν καταλαβαίνω γιατί όλη αυτή η ταραχή. Γεια σου παππού.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ε, ποιος είναι; Α.... εσύ είσαι... συγνώμη αλλά κοιμόμουνα. Είμαι ακόμη ζαλισμένος από τον ύπνο.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Απ' έξω μου φάνηκε σαν ν' άκουσα μεγάλο θόρυβο, σαν να... Τι είναι αυτός ο καπνός;

ΡΟΖΕΤΑ: Ε... να... ξαναρχίσαμε να καπνίζουμε εγώ κι ο παππούς... αλλά λίγο. Κανένα τσιγαράκι μετά το φαγητό.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Κι εσύ κοιμόσουν και κάπνιζες τσιγάρο;

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, μπράβο Λουίτζι, πες του κι εσύ ότι είναι επικίνδυνο να καπνίζεις όταν κοιμάσαι. Αλλά αυτός, τίποτα. Θα μας βάλει καμιά μέρα φωτιά στο σπίτι. Λέει ότι ο καπνός τον βοηθάει να αποκοιμηθεί.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μα όχι, αυτό δεν είναι μυρωδιά καπνού από τσιγάρο· αυτό είναι μια γνωστή μυρωδιά, έτσι μυρίζει το χασίσι. (*Η Ροζέτα πιάνει μια λεκάνη παραγεμισμένη με σεντόνια και με την βοήθεια του παππού και του γιου αρχίζει να τ' απλώνει στα συρματόσχοινα που διασχίζουν το δωμάτιο σε όλο το παλκοσένικο.*)

ΡΟΖΕΤΑ: Μυρωδιά από τι;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μα ναι... δε νιώθεις αυτή τη μυρωδιά που μοιάζει μ' εκείνη της κοπριάς αλόγου;

ΡΟΖΕΤΑ: Μπαμπά, καπνίζεις τσιγάρο από κοπριά αλόγου;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Μπορεί... ξέρεις σήμερα βάζουν απ' όλα

στα τσιγάρα, ακόμα και καπνό.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Αρκετά παππού, κι εσύ μαμά, δεν τ' αφήνετε αυτά; Εδώ κάποιος κάπνισε χασίσι.

ΡΟΖΕΤΑ: Τι πράγμα; Και ποιος είναι αυτός ο κάποιος; Τρελάθηκες; Καιρός είναι τώρα να μας πεις ότι ο παππούς και η μητέρα σου παίρνουν ναρκωτικά. Για πρόσεξε πώς μιλάς. Αν ήρθες για να μας ρίξεις κοπριά, κι όχι μόνο αλόγου... Εξαφανίζεσαι δέκα μέρες, δεν ειδοποιείς κανένα... Κάνεις το κέφι σου και μετά έρχεσαι στο σπίτι να μας προσβάλεις. Με ποιους νομίζεις ότι μιλάς, με τους φίλους σου της πιάτσας ή με τους μαλλιάδες από τις εξτρεμιστικές ομάδες;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Νάτος πάλι ο γνωστός ρατσισμός εναντίον των μαλλιάδων. Είμαστε πάλι στην εποχή των Μάο-Μάο.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Άκου, πάνω απ' όλα μη μας κάνεις και τον πονηρό... μας προσβάλλεις... Είπες τη μαλακία σου για ναρκωτικά με βάση τα σκατά αλόγου... ε; Παραδέξου το τουλάχιστον.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Καλά, με συγχωρείς. Θα έκανα λάθος.... Ίσως κάψατε κάτι που του μοιάζει. (*Ο γέρος εκμεταλλεύεται μια στιγμή αφηρημάδας του νέου, για να ξαναπάρει τη γόπα και να τραβήξει μια ρουφηξιά.*)

ΡΟΖΕΤΑ: Κόφτο μπαμπά. (*Του δίνει ένα χτύπημα στην πλάτη.*) Όμως, πώς τα ξέρεις όλα αυτά για τη μυρωδιά του χασισιού;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Το μύρισα μερικές φορές στις τουαλέτες του εργοστασίου. Ήταν ένας που πήγαινε πάντα εκεί και το κάπνιζε, φούμαρε ακόμη και μαριχουάνα.

ΡΟΖΕΤΑ: Ένας εργάτης;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ναι.

ΡΟΖΕΤΑ: Ένας διεφθαρμένος εργάτης.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Γιατί διεφθαρμένος; Είναι ένας πολύ καλός σύντροφος, μέλος της συνδικαλιστικής επιτροπής του εργοστασίου.

ΡΟΖΕΤΑ: Ένας ναρκομανής στη συνδικαλιστική επιτροπή του εργοστασίου; Τι είναι πάλι αυτό, το καινούργιο προσόν για να γίνεις μέλος του συνδικάτου; Και ο πρόεδρος Τρεντίν και ο γραμματέας Λαμά, της γενικής συνομοσπονδίας, καπνίζουν χασίσι και μαριχουάνα; Να λοιπόν τι καπνίζει ο Λάμα μ' εκείνη την πίπα που έχει στο στόμα του. Κάνει συγκεντρώσεις και καπνίζει πίπα, μιλάει στην τηλεόραση και κανπνίζει πίπα, στοιχηματίζω ότι έχει την πίπα ακόμη κι όταν κάνει έρωτα. Ο παλιοναρκομανής!

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μαμά, σταμάτα μ' αυτή τη λέξη, "ναρκομανής". Πάντα τα συγχέεις· στα είπα και την άλλη φορά που συζητήσαμε.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ο Θεός να την κάνει συζήτηση... παρά τρίχα δεν σφαχτήκανε.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Τη λέξη ναρκωτικά την επινόησαν τα αφεντικά και την χρησιμοποιούν κάθε φορά που τους συμφέρει... Ονόμασαν ναρκωτικά τη σοκολάτα όταν τους συνέφερε. Πριν από έναν αιώνα, στην Αγγλία και την Ισπανία, φυλάκιζαν ως ναρκομανείς όλους εκείνους που έπιναν καφέ, γιατί τους εξυπηρετούσε στο παιχνίδι τους, και στη Ρωσία, τον καιρό των Τσάρων, τους χωρικούς όταν τους πιάναν να καπνίζουν ένα τσιγάρο, τους κόβανε τα χείλη με το ψαλίδι.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Κι έτσι δεν μπορούσαν να ρουφήξουν την αηδία...

ΡΟΖΕΤΑ: Μη μου διηγείσαι τέτοια πράγματα, σε παρακαλώ.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Και τώρα το παιχνίδι των ναρκωτικών τους χρησιμεύει να ρίχνουν στάχτη στην κρίση, να μας αμπαρώνουν καλύτερα στην φάμπρικα.

ΡΟΖΕΤΑ: Άκου, Λουίτζι, προσπαθείς να τα ρίχνεις όλα στην πολιτική.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μα βέβαια και είναι πολιτική· πώς συμβαίνει και δημιουργούν τόσο θόρυβο για την μαριχουάνα και δεν λένε τίποτα, ή σχεδόν τίποτα, για το τσιγάρο και το ποτό που έχουν χιλιάδες νεκρούς τον χρόνο, για να μη μιλήσουμε για τόσους αλκοολικούς που βρίσκονται στα φρενοκομεία... Και πώς δεν λένε τίποτα για τα νόμιμα βαρβιτουρικά· 150 νεκροί τον χρόνο. Αυτά είναι ναρκωτικά που δεν πειράζουν και δεν πρέπει να τα πολυσκαλίζουμε, έτσι;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ε... ας μην υπερβάλλουμε, δεν θα τα 'βαζες πάντως και στην ίδια κατηγορία με το χασίσι... όμως ξέρεις ότι η λατινική λέξη "ασασίνοι", που θα πει δολοφόνοι, προήλθε από τη λέξη χασίσι.

ΡΟΖΕΤΑ: Ά... ναι χασίσι, χασασίνοι, δολοφόνοι, όπως λένε στην περιφέρεια της Μπολόνια.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Οι χασασίνοι ήταν μια ομάδα φανατικών που κάπνιζαν χασίσι και γινόντουσαν κακοί... αρκούσε να τους πει ο αρχηγός: "χασασίνοι πηγαίνετε και καθαρίστε εκείνον. Και αυτοί, δυο ρουφηξιές και δώστου. Όπως οι Κίλερ.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ναι... και πού το διάβασες;

ΡΟΖΕΤΑ: Ω, είναι ιστορικό γεγονός· το διηγήθηκε στον άρχοντα της Βενετίας ο "Μιλιόνε", ο Μάρκο Πόλο, που είδε με ταμάτια του αυτούς τους ναρκομανείς, δολοφόνους...

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ά... ο Μάρκο Πόλο... βέβαια, ιστορικό γεγονός... Ξέρεις ότι ο Μάρκο Πόλο διηγήθηκε ότι είδε στην Αραβία μια φυλή ανθρώπων που είχαν ένα μεγάλο πόδι μόνο, και ότι μ' αυτό πηδούσαν όπως τα καγκουρώ... και σ' ένα άλλο μέρος, λέει, στην Ινδία, συνάντησε ανθρώπους με μεγάλα αυτιά, όπως του ελέφαντα και μια μεγάλη μύτη σαν πιπεριά, που τους χρησίμευε για προβοσκίδα· ιστορικό γεγονός.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Χα... θες να πεις ότι κάπνιζε χασίσι και φτιαγμένος έβλεπε όλα αυτά τα τρελά;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μαμά, πώς μια σαν κι εσένα την πατάει με τέτοια επιστημονικά κουραφέξαλα! Είσαι νοσοκόμα και τουλάχιστον θα έπρεπε να γνωρίζεις τι είναι πιο βλαβερό, μια μπουκάλα ουίσκι ή ένα τσιγάρο μαριχουάνα;

ΡΟΖΕΤΑ: Βέβαια, μπορώ να πω ότι στα νοσοκομεία όσο αφορά τα ναρκωτικά επικρατεί μεγάλο κομφούζιο. (*Δίνει μια στον παππού που ξανάρχισε να καπνίζει και να φυσά τον καπνό μέσα στην κατσαρόλα, που την ξανακλείνει αμέσως με το καπάκι.*) Κόφτο μπαμπά. Ούτε και οι καθηγητές δεν ξέρουν πολλά πράγματα· δεν είναι ειδικότητά μου, λένε, είναι θέμα πολύπλοκο... ψυχοφάρμακα, παραισθησιογόνα... πολύ ενδιαφέρον, αλλά πολύπλοκο... και πάει λέγοντας.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Και δώσ' του παίρνουνε ναρκωτικά.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Οι γιατροί... αλήθεια, μαμά, δεν ξέρεις ότι η κατηγορία που τρυπιέται και πρεζάρει περισσότερο είναι οι γιατροί;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Εκτός από τον δόκτορα Ζ. Τζέκις.

ΡΟΖΕΤΑ: (*Προς τον παππού που προσπαθεί να ξανακαπνίσει.*) Σταμάτα μπαμπά.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Τι κάνει ο παππούς; Τι είναι αυτός ο καπνός εκεί; (*Δείχνει την κατσαρόλα.*)

ΡΟΖΕΤΑ: Θα είναι ατμός... όμως σου έλεγα ότι οι γιατροί μπορούν να επιτρέψουν στους εαυτούς τους τη χρήση ηρωίνης.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μα τι ατμός· αυτό είναι...

ΡΟΖΕΤΑ: (*Μπαίνοντας μπροστά του.*) Στο έχω πει τόσες φορές πως δεν μου αρέσει να περιεργάζεσαι τα κατσαρολικά μου όταν μαγειρεύω.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ας γελάσω. Μαγειρεύεις.... είναι άδεια και μυρίζει χασίσι.

ΡΟΖΕΤΑ: Άκου, μην προσπαθείς να αλλάξεις θέμα συζήτησης. Γιατί κάθε φορά που μιλάμε για ναρκωτικά, με τον ένα ή τον άλλον τρόπο, προσπαθείς να το αποφύγεις;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μα ποιος το αποφεύγει· ίσα ίσα, έλεγα ότι εδώ κάποιος κάπνισε χασίσι, και τώρα είμαι σίγουρος, χασίσι και μαριχουάνα.

ΡΟΖΕΤΑ: Ε! Κι αν είναι έτσι, θα έπρεπε να ήσουν ευχαριστημένος, έτσι δεν είναι; Οι φυλλάδες του μικρού σας κόμματος δεν λένε ότι το να καπνίζεις ινδική κάνναβη ή χόρτο, όπως το λέτε εσείς, κάνει καλό... δίνει ευτυχία; Και μάλιστα το να καπνίζεις είναι

ευτυχία. Έτσι, αν κάποιος είναι λυπημένος ξεχνά τα προβλήματά του. Όμως όταν είσαι χαρούμενος, τότε προκαλεί ευθυμία, ιδιαίτερα όταν βρίσκεσαι μαζί με άλλους, στην ομάδα βρίσκεις τον εαυτό σου, την ομαδική φιλία, την αλληλεγγύη, τη φαντασία.

ΠΑΠΠΟΥΣ: (*Ξεκινώντας να χορεύει.*) Τραγουδώ για την κάνναβη την ινδιάνα, ονομαζόμενη μαριχουάνα, όμορφη κόκκινη και παράξενη, έγχρωμη και υγιής, όπως μια νιρβάνα, ρουφηξιά εξαίσια κι επαναστατική.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μα τι σ' έπιασε παππού, ήπιες;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Όχι, κάπνισα.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Τι πράγμα;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ναι, κάπνισα, κι αν μου επιτρέπεις, τώρα που έσπασε ο πάγος, ξαναπαίρνω τη γόπα του χασίς αναμειγμένου με κόκκινη λιβανέζικη μαριχουάνα που είναι κανόνι και κάνω τη μαστούρα μου ωραία.

ΛΟΥΙΤΖΙ: (*Απευθυνόμενος στη μαμά του.*) "Καπνίζει" ο παππούς! Κι από πότε;

ΡΟΖΕΤΑ: Εδώ και ένα μήνα περίπου, και πρέπει να πω πως είναι θαυμάσια.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Είχες δίκιο που 'λεγες ότι δεν είναι ναρκωτικό. Είναι καλύτερο κι απ' το ρακί. Κι αυτά τα πουτανόπαιδα που λένε στις ανεξάρτητες εφημερίδες σε στυλ "Ταχυδρόμου" ότι το ένα ναρκωτικό είναι το ίδιο επικίνδυνο όσο και τ' άλλο, δεν ξέρουν τι τους γίνεται.

ΡΟΖΕΤΑ: Σωστά· το ότι δεν σου λένε την αλήθεια γύρω από τα ψυχοφάρμακα και την διαφορά που υπάρχει ανάμεσα σε ένα τσιγάρο χασις και μία ένεση ηρωί-

νης ή μορφίνης, που αυτά είναι οι σκοτώστρες. Όμως, αυτή η "κάνναβη" χαρωπό πράγμα, σπιρτόζικο, τριανταφυλλόχρωμο. "Ω, χασισάκι μου και μια και δυο και πάντα". (*Ακόμα και ο παππούς ενώνεται στη μαντινάδα σχεδόν τραγουδώντας.*)

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ε, μαμά! Τι σ' έπιασε! Μη μου πεις τώρα ότι καπνίζεις κι εσύ;

ΡΟΖΕΤΑ: Γιατί, απαγορεύεται σε μια γυναίκα που είναι και μητέρα να δοκιμάσει το μεθύσι και την ευθυμία της μαριχουάνας;

Όμορφη κόκκινη και παράξενη
έγχρωμη και υγιής σαν
νιρβάνα ρουφηξιά εξαίσια κι επαναστατική.

Κοίτα, έβαλα και σκουλαρίκι, όπως κι ο παππούς. Παππού, δείξε το χρυσό σκουλαρίκι που ζωντανεύει και οξύνει την όραση, χαρίζει ευστροφία, διώχνει τον θυμό και δίνει ευθυμία στους δυσκοίλιους.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Φτάνει μάνα, δεν καταλαβαίνω τίποτα πια· μα τι γίνεται εδώ! Με δουλεύετε; Θα τρελαθώ μου φαίνεται.

ΡΟΖΕΤΑ: Ε, κάντο αγαπητέ μου. Μπράβο, νιώσε άνετα, βγάλε έξω την τρέλα σου, ξέσπασε, πήδα, σπάσε, ξανασπάσε, φτερούγισε, ο κόσμος ανήκει στους τρελούς. Γιατί θέλεις να μείνεις ορθολογιστής σ' αυτό τον μονότονο, τον σκάρτο, κενό, μωρόπιστο, βλάκα και μαλάκα κόσμο; Μπρος, κάνε τρέλες· όπως έλεγε κι ο ποιητής: "Καλύτερα λογική, έξω από το μυαλό να χαθείς, αν θέλω σ' ετούτη τη σκατοζωή να ζήσω ευτυχής".

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μαμά, δεν σ' έχω ξανακούσει να μιλάς έ-

τσι... Τι σ' έπιασε;

ΡΟΖΕΤΑ: Τι μ' έπιασε; Σ' εκπλήσσω· γιατί σ' έχουν διαπαιδαγωγήσει —όχι βέβαια εγώ— αλλά το σχολείο, οι παπάδες, οι φίλοι σου, ο πατέρας σου, η τηλεόραση, ότι η μητέρα είναι μητέρα. Όλες οι άλλες είναι πουτάνες, εκτός από τη μάνα σου. Η μητέρα δεν είναι γυναίκα, όχι· είναι μια αγία... είναι κάτι με στοργή, τη λεγόμενη μητρική στοργή· Είναι ένα πράγμα ζεστό που νοιάζεται και ανησυχεί για τα παιδιά, για τον σύζυγο, για τη γάτα. Το στήθος το έχει μόνο για να γέρνεις πάνω του το κεφάλι σου και για να βγάζει από κει τα λεφτά όταν τα έχεις ανάγκη. Είναι μόνο για... "το βράδυ δεν θα γυρίσω, άφησε το φαγητό στο τραπέζι, θα χρειαστώ κάνα κατοστάρικο"... "παράτα με ρε μάνα κι έχω τα μπουρίνια μου". Το ξέρουμε δα, η αληθινή μάνα είναι αγνή· δεν πίνει, δεν καπνίζει, δεν λέει μαλακίες, μπαρντόν, δεν λέει βρομόλογα, δεν βλαστημάει... δεν χαίρεται τη ζωή... περιμένει... δεν κάνει έρωτα. Ικανοποιεί τις απαιτήσεις του νόμιμου αρσενικού, του πατέρα σου. Κι αν το επίσημο αρσενικό, ο πατέρας σου, είναι στη φυλακή ή συζεί με άλλη γυναίκα, εδώ και χρόνια, ποιος ξέρει πού, αυτή τι κάνει; Η αγνή μητέρα περιμένει, υπομένει, φθείρεται, δέχεται τον ρόλο της αγίας με ηρεμία... κατατρώει τα σωθικά της και πίνει τόνους χαμομήλι, κανένα ηρεμιστικό, αλλά δεν πάει με κάποιον που της αρέσει στο κρεβάτι. Να σκάσει καλύτερα παρά να προσβάλει τον γιο. Ούτε μεθάει η μητέρα, αυτή η ηλίθια. Έτσι μπορεί ο γιος ήσυχος να κάνει τα κέφια του με τη σκέψη επαναπαυμένη ότι

στο σπίτι υπάρχει πάντα μια αγνή μάνα με τον κόρφο της πάντα έτοιμο να τον δεχθεί και με το στήθος φουσκωμένο από κατανόηση... αγωνία... κανένα μουρμουρητό, λίγη γρουσουζιά, αλλά η τρώγλη είναι έτοιμη πάντα να μας αγκαλιάσει... γιόκα μου. Έξω τρως ξύλο και κλωτσιές στον κώλο απ' όλους: απ' τους φίλους σου, από την γκόμενα, στο σχολείο, στο εργοστάσιο, στο κόμμα, ίσως μετά από, ποιος ξέρει πόσες, βρομοδουλειές σου... και μετά, μπορείς πάντα να έρχεσαι να σου γλείψουμε τις μελανιές από τις γροθιές. Και η μητέρα γλείφει, γιατρεύει, χαϊδεύει και ξαναγλείφει και κανείς δεν λέει ποτέ: "για μια στιγμή βρε μάνα, μήπως κατά σύμπτωση έχεις κι εσύ τις μελανιές που σε καίνε να στις φροντίσουμε;". Μπα, ποιος δίνει δεκάρα γι' αυτήν. Έπειτα ένα πρωινό ανακαλύπτεις ότι αυτή η χαζή με τον ζεστό μητρικό κόρφο στουμπώνει το στομάχι της με λίμπριουμ, βάλιουμ, καλμιντόλ, λιμπράξ, για να μην εκραγεί και ξεσπάσει σαν τρελή... κι εσύ θα πεις: "θα είναι η ηλικία, περνάει κλιμακτήριο". Όμως όταν διά μιας ανακαλύψεις ότι η μάνα —ζεστό στήθος, αγχομένο στήθος— καπνίζει πίπες χασίσι, μαριχουάνα... Τότε... Ω, λα λα! Τι γκρεμοτσάκισμα για σένα. Τι σοκ! Μα πριν δέκα λεπτά εσύ δεν έλεγες ότι τα "ναρκωτικά" είναι μια λέξη που επινοήθηκε από τα αφεντικά, για να μας απαντήσουν και να μας πείσουν, ντε και καλά, ότι δεν υπάρχουν ναρκωτικά στο νόμιμο εμπόριο;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μα... αλήθεια καπνίζεις μαριχουάνα και χασίς;

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι. Και καμιά φορά και χασισέλαιο... που μ' αρέσει πιο πολύ από οποιοδήποτε τσιγάρο... Έχεις τίποτα να πεις; Έπαιρνα τη δόση μου όταν έφτασες στο σπίτι! Εμπρός λοιπόν, συμβούλεψέ με ηθικά... πες μου πως δεν αρμόζει σε μια μητέρα.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μα τι πειράζει! Στο είπα, για μένα το χόρτο δεν είναι ναρκωτικό και δεν το είπα έτσι για να βρίσκομαι σε συζήτηση. Υπάρχουν πολλά βιβλία καθηγητών που έχουν γράψει γι' αυτό το θέμα... έχω μερικά στο άλλο δωμάτιο.

ΡΟΖΕΤΑ: Τα διάβασα... Υπάρχει κι ένα πάνω στο ντουλάπι σου, γραμμένο από κάποιον Blumir, με τίτλο: *Η μαριχουάνα κάνει καλό*! Όμορφο... κι ήταν αυτό ακριβώς που μ' έπεισε να δοκιμάσω να κάνω μια πίπα από χασίσι... καπνίσαμε κάτι πίπες εγώ κι ο παππούς... ε, παππού;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Αν κάναμε λέει. Αφού πια δεν πάω ούτε στην ταβέρνα. Τι είναι το ουζάκι... εγώ κάνω την μαστούρα μου... με τα ωραία...

ΡΟΖΕΤΑ: Όμως, ξέρεις, το άσχημο είναι ότι δεν βρίσκουμε πάντα απ' αυτήν την κόκκινη λιβανέζικη ή το αφρικάνικο χασίσι. 150 το γραμμάριο, στη μπουμπουνίζει κυριολεκτικά. Μετά, υπάρχει η μαροκινή που είναι παλιόχαρτο, στοιχίζει λίγο αλλά δεν αξίζει ούτε για γόπα, είναι για υπανάπτυκτους. Ενώ η ταϋλανδέζικη στοιχίζει τα μαλλιά της κεφαλής σου, όμως δεν είναι πάντα καλή.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Διάολε, τι εμπειρογνώμονας. Συγγνώμη, αλλά ακούγοντας όλα αυτά, νομίζω ότι βρίσκομαι με τους φίλους μου ...εκείνους τους...

ΡΟΖΕΤΑ: Να, μπράβο, είδες ο μοναδικός τρόπος για να είσαι φίλος με τους γονείς είναι να κάνεις μια πίπα μαζί τους... Παρακαλώ, λοιπόν, βολέψου. Θες να σου φτιάξω ένα τσιγάρο κι ένα τζόιντ που είναι μεγαλύτερη η δόση;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Που είναι σαν το μισόλιτρο ενώ υπάρχει και η τζιβάνα που είναι σαν το λίτρο. Νάτο, εδώ είναι, μα πού το έχωσα...

ΛΟΥΙΤΖΙ: Τα γνωρίζω, είναι ένας σωλήνας από χαρτόνι με μία τρύπα στη μέση.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Μπράβο, βλέπω ότι γύρω από μερικά θέματα είσαι κι εσύ ειδικός. Μετά έχουμε το καλάμι... που είναι σαν εκείνο που παίζεις φλογέρα. Κοίτα τι ομορφιά, όλο ξύλο ροδακινιάς.

ΡΟΖΕΤΑ: Το δοκίμασες ποτέ σου;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Το καλάμι; Όχι, ποτέ.

ΡΟΖΕΤΑ: Α! Το καπνίζουν ακόμη κι οι μαχαραγιάδες... καλύτερα κι από τον ναργιλέ —δοκίμασέ το παιδί μου... πρέπει να δοκιμάζουμε τα πάντα, να τα γευόμαστε όλα στη ζωή.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μα πού τα βρήκες όλα αυτά;

ΡΟΖΕΤΑ: Αρκεί να γνωρίζεις την πιάτσα... και να 'χεις καμιά δεκάρα... όχι δα πολλά... και βρίσκεις αυτό που θες. Βέβαια, πρέπει να ξέρεις καλύτερα από εμένα, νεαρέ, ότι υπάρχει και μαφιόζικη πιάτσα, όπου ξεπουλάν τα πάντα: από τα πιο ελαφριά ώς τα πιο σκληρά, όπου σου τη φέρνουν απαίσια, ως εξής: Τη μαριχουάνα και το χασίς τα εξαφανίζουν... και σου λένε οι παλιομπάσταρδοι: "Προς το παρόν τελείωσαν οι προμήθειές μας, περιμένουμε όπου να 'ναι...

αλλά εν τω μεταξύ, δοκιμάστε την ηρωίνη, είναι πράγμα για κυρίους. Τσάμπα στη δίνω την πρώτη φορά. Σε κάνει να πετάς". Κι αν την πατήσεις, είσαι χαμένος. Μετά όμως υπάρχει και η δική μας πιάτσα, των κόκκινων λαθρεμπόρων, με βολικές τιμές. Κι εκείνοι που έρχονται να το προμηθευτούν από μας μάς εμπιστεύονται.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Συγγνώμη, αλλά δεν καταλαβαίνω. Η πιάτσα των κόκκινων λαθρεμπόρων... έρχονται να το προμηθευτούν από μας. Μα τι είναι αυτά που λέτε; Θα νόμιζε κανείς ότι οι λαθρέμποροι είστε εσείς!

ΡΟΖΕΤΑ: Βεβαίως, πέτυχες διάνα, είμαστε λαθρέμποροι. Τι το παράξενο;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Τι το παράξενο... μα πλάκα μου κάνεις; Το παράξενο είναι μόνο η φυλακή.

ΡΟΖΕΤΑ: Α, όσο γι' αυτό... μ' αυτόν τον παλιονόμο που μόλις ψήφισαν, από τη φυλακή δεν σε σώζει κανείς. Το πρώτο άρθρο λέει, συλλαμβάνεσαι για διακίνηση ναρκωτικών... δηλαδή θέλει να πει ότι έχεις το δικαίωμα να έχεις πάνω σου την ελάχιστη δυνατή ποσότητα χόρτου, αλλά να είσαι ακίνητος, αν περπατάς γίνεσαι διακινητής κι έτσι σε ρίχνουν στη φυλακή.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Άρθρο δεύτερο: Ο νόμος λέει ότι μπορείς να έχεις στην κατοχή σου ελάχιστη ποσότητα παραισθησιογόνων ή τοξικών για προσωπική χρήση, αλλά δεν διευκρινίζει ποια είναι η ελάχιστη ποσότητα, ένα γραμμάριο, δύο, εκατό γραμμάρια, ένα κιλό; Κανείς δεν ξέρει, το αποφασίζει ο αστυνομικός ή κι ο δικαστής καμιά φορά. Το γεγονός πάντως είναι ένα: μπορεί να καταλήξεις στη φυλακή.

ΡΟΖΕΤΑ: Άρθρο τρίτο: Το ναρκωτικό πρέπει να το καπνίσεις επί τόπου, εφ' όσον απαγορεύεται η κατοχή του, δηλαδή μπορείς να το χρησιμοποιήσεις χωρίς να το αγγίξεις.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ναι, ναι, το ξέρω ότι είναι νόμος απάτη... είτε έτσι είτε αλλιώς μας τη φέρνει, όμως, συγγνώμη, ίσως είμαι ηθικολόγος, αλλά το γεγονός ότι εσύ και ο παππούς πουλάτε χόρτο;

ΡΟΖΕΤΑ: Μπα, όχι και πολύ, 100 με 150 γρ. τη βδομάδα, ανάλογα με τη ζήτηση.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μα είστε τρελοί; 100 γρ. από τι;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Α, όμορφα. Μαριχουάνα του Αφγανιστάν 150 το γραμμάριο, τούρκικη 150 δρχ., ταϋλανδέζικη 175 δρχ., λιβανέζικη 50 και κάτι ψιλά. Βρίσκουμε ακόμα και των 25 δρχ. το γραμμάριο... αλλά κατά μέσο όρο με 4.500 χιλιάδες τη φορά φέρνουμε στο σπίτι 100 όμορφα γραμμάρια εκλεκτού χόρτου.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Πέντε χιλιάδες τη βδομάδα;

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, αλλά τα ξαναβγάζουμε αμέσως, γιατί σε δύο ή τρεις μέρες το πολύ ξεπουλάμε τα πάντα και κερδίζουμε κι εκείνες τις χίλιες με χίλιες πεντακόσιες που μας χρειάζονται για να συντηρούμε το βίτσιο μας.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Τι, μα αστειεύεστε; Εγώ ποτέ δεν έφτασα να ξοδέψω πάνω από 50-100 δρχ. τη βδομάδα.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Μα αγαπητέ μου, εσύ είσαι νέος, έτσι είναι το σωστό, εσύ είσαι ακόμα αρχάριος... δεν πρέπει να υπερβάλλεις... εμείς όμως, καταλαβαίνεις, είμαστε μεγάλοι, έχουμε απαιτήσεις.

ΡΟΖΕΤΑ: Για μια γυναίκα που είναι πάνω από 100 κι-

λά θα της δικαιολογούσες 10 τσιγάρα τη μέρα, έτσι δεν είναι;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Δέκα τσιγάρα;

ΠΑΠΠΟΥΣ - ΡΟΖΕΤΑ: Ναι.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Τζόιντ ή τσιγάρα;

ΡΟΖΕΤΑ: Αχ, ανάλογα, εξαρτάται από τη διάθεσή σου... αν είναι μια καλή μέρα κι έχουμε κέφια, κάνουμε ακόμα και τζιβάνα και καλάμι. Έτσι παππού;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ω, ναι! Τζιβάνα, αφγανιστάνα, ιάνα, ανα, τζιβάνα, καλάμα, άμα... άμα...

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ησύχασε... έτσι μπράβο παππού, ηρέμησε μια στιγμή... ήθελα να πω ότι δεν σας φτάνουν ούτε 5 χιλιάδες τη βδομάδα για να καπνίσετε όλο αυτό το πράμα.

ΡΟΖΕΤΑ: Α, μπα, όμως στρογγυλεύουμε το ποσό με κάτι άλλες δουλίτσες, έτσι δεν είναι παππού; Ξέρεις... με κάτι μικροξαφρίσματα... ραδιόφωνα... λάστιχα... έχουμε όμως αφοσιωμένους πελάτες.

ΠΑΠΠΟΥΣ: (*Ο γέρος ξεπροβάλλει πίσω από ένα σεντόνι κυλώντας μια ρόδα αυτοκινήτου.*) Ποιος μίλησε για λάστιχα;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Αχ! Τώρα αρχίσατε και να κλέβετε;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Έλα τώρα, μην μας κάνεις τον ηθικό και τον τίμιο, γιατί πρέπει ν' αποφασίσεις, ή ότι το κάπνισμα καναβουριού κάνει καλό, οπότε μπορούμε και να κλέβουμε, ή ότι κάνει κακό, οπότε πρέπει να μας το πεις καθαρά.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μα όχι, δεν είναι εκεί το ζήτημα, αν δηλαδή κάνει καλό ή κακό, είναι θέμα ποσότητας, άλλο είναι ένα τσιγαρλίκι κάπου κάπου με καμιά παρέα...

για κέφι...

ΡΟΖΕΤΑ: Μα κι εμείς το καπνίζουμε για να κάνουμε κέφι, έτσι, με παρέα... μαζευόμαστε εδώ... κατεβαίνει η σινιόρα Κάρλα, εκείνη με την ισχυαλγία, οι δύο Μπαλαρτίνι, ξέρεις εκείνες οι μίζερες που συνέχεια μαλώνουν... ξέρεις γίναμε καλοί φίλοι από τότε που καπνίζουμε μαζί. Από θρησκόληπτες που ήταν τις κατάφερα να ψηφίζουν Κ.Κ. Κάθε φορά που καπνίζουν χασίσι, φωνάζουν βίβα Στάλιν. Είναι απίστευτο κι όμως αληθινό! Τα ψυχεδελικά είναι επαναστατικά φάρμακα.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ναι, μα αν καπνίζεις 10 τσιγάρα την ημέρα είναι σωστή τρέλα, είναι σαν να χτυπάς μία ή δύο ενέσεις ηρωίνης... σε διαλύει.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Αλήθεια, σε διαλύει; Γι' αυτό το βραδάκι νιώθουμε εξουθενωμένοι.

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, μα κυριολεκτικά εξουθενωμένοι. Νιώθω ζαλισμένη και το μυαλό μου γυρίζει... αλλά είναι όμορφα... λέω συνέχεια ένα τραγούδι, ντριγκ ντραγκ. Κατά τα άλλα, μήπως εσείς στις φυλλάδες σας, "κάνε εκείνο, κάνε τ' άλλο", μας λέτε "ότι το πολύ σακατεύει;". Η μαριχουάνα δίνει ευτυχία... Φτάνει πια με τις συμβουλές σας... Ύστερα λέτε ότι δεν προκαλεί εθισμό ούτε εξάρτηση... κι εγώ είμαι ήσυχη.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Α, εγώ είμαι ήσυχος όταν δεν υπάρχει εξάρτηση.

ΡΟΖΕΤΑ: Πώς μπορώ να ξέρω εγώ, ότι μέχρι 2-3 ρουφηξιές κάνει καλό και μετά όχι; Εσείς πρέπει να μας πείτε που είναι το "στοπ". Άλτ! Φτάνει!

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μα τι κουβέντες είναι αυτές; Δεν το καταλα-

βαίνεις από μόνη σου; Μια μπριζόλα μοσχαρίσια, πάει καλά. Όμως όλο το μοσχάρι, όχι.

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, όλο το μοσχάρι κάνει κακό με την προϋπόθεση ότι θα φας τα πόδια, τα κέρατα και την κουδούνα.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μη με δουλεύεις μάνα. Όμως μπορώ να μάθω σε ποιον την πουλάτε; Κι αν σας καρφώσουν, αν τύχει ένας της Δίωξης...

ΡΟΖΕΤΑ: Μείνε ήσυχος, την πουλάμε μόνο σε ανθρώπους της συνοικίας... στους συγκατοίκους μας, στα σπίτια που έχουμε καταλάβει, που δώσαμε μάχες μαζί για να μη μας πετάξουν έξω... που αναπνεύσαμε μαζί τόσα δακρυγόνα της αστυνομίας... και τώρα επιτέλους καπνίζουμε χασίς.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ύστερα είναι κι οι φίλοι μου. Οι συνταξιούχοι, κανένας εργάτης, ακόμα και κανένας υπάλληλος του Ο.Τ.Ε.

ΡΟΖΕΤΑ: Λίγοι για να λέμε την αλήθεια... Ξέρεις οι υπάλληλοι είναι μια κατηγορία δυσκοίλιων δειλών. Αντιθέτως, πρέπει να πω ότι οι γυναίκες τους, όλες αυτές οι νοικοκυρές, οι πνιγμένες από τα απορρυπαντικά, είναι σωστή έκπληξη. Πού να δεις πώς ρίχνονται στο ούζο και το ρακί. Χειρότερα απ' τους φορτηγατζήδες. Αλλά απ' τη στιγμή που ανακάλυψαν το χασίς, του δίνουν και καταλαβαίνει.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Και οι συνταξιούχοι και οι νοικοκυρές μπορούν και πληρώνουν για το πράμα;

ΡΟΖΕΤΑ: Ε, κάνοντας οικονομία στη ζάχαρη, στο νες καφέ.. κι όταν δεν μπορούν τους χαρίζουμε ένα γραμμάριο στον ένα, ένα γραμμάριο στον άλλο... Ξέρεις είναι μία πράξη αλληλεγγύης... είναι γνωστό, η μαριχουάνα είναι έρωτας.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μα σοβαρά, τη χαρίζετε;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Βέβαια, το μάθαμε από σας τους νέους. Εσείς είστε που λέτε πάντα: το "κάπνισμα" δεν στοιχίζει τίποτα. Όταν δεν υπάρχει πράμα στην πιάτσα, όλοι οι φίλοι στο χαρίζουν... ένα γραμμάριο εδώ, ένα εκεί...

ΡΟΖΕΤΑ: Για σκέψου όμως, ε μπαμπά, πριν μια βδομάδα βρήκα στην τσέπη του ίδιου μου του παιδιού κάτι, γύρω στα 10 γρ. μαριχουάνα από κείνη την καλή και τρία πεντακοσάρικα... Φαντάσου, όλα αυτά χαρισμένα από φίλους. Ένα γραμμάριο εδώ, ένα χαρτονόμισμα εκεί... μου 'ρθε να κλάψω.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ναι, κάνεις πλάκα τώρα, αλλά τότε σου 'ρθε στ' αλήθεια να κλάψεις, κι έλεγες: "Ω! Ο Λουίτζι μου παίρνει ναρκωτικά... τι δυστυχία.. και ποιος ξέρει από πού σούφρωσε αυτά τα λεφτά... ο γιόκας μου! Ένας εγκληματίας".

ΛΟΥΙΤΖΙ: Όμως μάνα μη μου πεις ότι είσαι τόσο προκατειλημμένη ώστε να βάζεις στην ίδια μοίρα τον ναρκομανή με τον εγκληματία, τον ανώμαλο, τον ακοινώνητο και πάει λέγοντας;

ΡΟΖΕΤΑ: Τώρα πια ...τα κατάλαβα όλα, είμαι χειραφετημένη. Βέβαια εκείνη τη στιγμή σοκαρίστηκα "κι όλες οι θυσίες που κάναμε για να σε σπουδάσουμε κι έτσι να μπορέσεις να βρεις δουλειά σε εργοστάσιο, κρύβοντας το πτυχίο, γιατί μόνο έτσι θα σε προσλαμβάνανε σίγουρα", κι έλεγα, "μ' όλο αυτό το λαμπρό μέλλον και τις ικανοποιήσεις πάνω από την αλυσίδα

συναρμολόγησης, γιατί το παιδί μου να καταλήξει να φτιάχνεται με τα ναρκωτικά;". Ενώ εσείς τα παιδιά θα 'πρεπε να μας διδάσκετε από μικρά ακόμη εμάς τους γονείς και ειδικά τις μητέρες.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Σίγουρα, αν μας είχατε διαπαιδαγωγήσει θα είχαμε αρχίσει να καλλιεργούμε από κείνα κει.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Τι να καλλιεργείτε;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ινδική κάνναβη, κάνναβη.

ΡΟΖΕΤΑ: Ας του δείξουμε τον κηπάκο μας το βράδυ, παππού.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Γιατί όχι τώρα που είναι κι η ώρα του ποτίσματος; Κοίτα δω τι θαύμα! (*Μάνα και παππούς τραβούν από την ταρατσούλα κασόνια από φρούτα γεμάτα χώμα απ' όπου ξεπροβάλλουν δεκάδες μικρά φυτά!*) Μόλις φύτρωσαν, κοίτα τι τρυφερά που είναι.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μα τι είναι;

ΡΟΖΕΤΑ: Μα καλά δεν τ' αναγνωρίζεις; Είναι μαριχουάνα. Σε δέκα μέρες θα 'χει ένα μέτρο ύψος.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Και την καλλιεργείτε εσείς;

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι. Γιατί όχι άλλωστε; Απ' την παραγωγή στην κατανάλωση. Βραβευμένη αντιπροσωπεία "Φύσα - Ρούφα".

ΠΑΠΠΟΥΣ: (*Τραγουδά.*) Τι ωραία που ζαλίζεις ωραίο μωρό, ωραίο μωρό, τι όμορφα που μαστουρώνεις. Στη μέση της θάλασσας υπάρχουν φουγάρα που καπνίζουν. Ποιος ξέρει πόση μαριχουάνα καταναλώνουν.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Χα... Χα... μα είστε πράγματι αγαθιάρηδες για να καλλιεργείτε αυτό το πράγμα. Στα μέρη μας η ινδική κάνναβη δεν έχει παρά μια μικρή ποσότητα

ναρκωτικού.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Διάολε, τι ωραία που τα λέει. Φαίνεται ότι έχει σπουδάσει. Καλά έκανες και τον έστειλες στο εργοστάσιο.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Όμως παππού, εδώ δεν υπάρχει κατάλληλο κλίμα για την κάνναβη. Θέλει ζέστη και υγρασία.

ΡΟΖΕΤΑ: Γι' αυτό ακριβώς κι εμείς δημιουργήσαμε αυτό το κλίμα. Τα ποτίζουμε τρεις φορές τη μέρα και τους κάνουμε ηλιοθεραπεία ...με υπέρυθρες ακτίνες. Εμπρός παππού, άναψε τις λάμπες. (*Γύρω απ' τα κασόνια είναι τοποθετημένες μερικές λάμπες που τις ανάβει και λέει στο Λουίτζι:*) Άντε, βοήθα μας κι εσύ (*του δίνει ένα ποτιστήρι.*) Μπράβο, έτσι ...θα νιώσεις ...καλύτερα απ' το να ήσουν σε οροπέδιο του Αφγανιστάν. Τώρα κατάλαβες γιατί έχουμε απλώσει αυτά τα υγρά σεντόνια... για να δημιουργήσουμε υγρό και ζεστό κλίμα.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Και τώρα τι κάνεις μ' αυτό το πράγμα;

ΡΟΖΕΤΑ: Είναι σεσουάρ για τα μαλλιά... για ζεστό αέρα. Εμπρός, δώσ' του με τον ανεμιστήρα. (*Ο παππούς έφερε στη σκηνή έναν μεγάλο ανεμιστήρα και τον βάζει σε κίνηση.*)

ΠΑΠΠΟΥΣ: Αέρας ζεστός του νότου και τραμουντάνα του βορρά. Νιώσε τον ωραίο άνεμο της Ανατολής... (*Κουνά τα τεντωμένα σεντόνια.*) Επισκεφθείτε τις στέπες του Αφγανιστάν.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Απίστευτα πράγματα!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Α! Μείνε ήσυχος και από ναρκωτικό, όπως λες κι εσύ, υπάρχει και πολύ μάλιστα. Σκέψου ότι από την τελευταία συγκομιδή δώσαμε λίγα γραμ-

μάρια στον καντηλανάφτη που έκανε λάθος και το έβαλε στο θυμιατήρι αντί για λιβάνι... και άρχισε να θυμιατίζει την εκκλησία. Μετά από λίγο, ο παππάς άρχισε να λέει τη λειτουργία σε ρυθμό σάμπας και οι πιστοί τη στιγμή του "πάτερ ημών" άρχισαν να τραγουδούν το "o bella ciao".

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ναι, χα, χα, αυτά να πας να τα πεις αλλού παππού!

ΡΟΖΕΤΑ: Έχει δίκιο, ας μιλήσουμε για σοβαρά πράγματα καλύτερα. Εδώ πρέπει να βάλουμε τους καθρέφτες από λαμαρίνες για την αντανάκλαση όπως έκανε και ο φορτηγατζής του τρίτου ορόφου.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ποιος, ο Καμιονίδης;

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, ο Βιτσέντζο.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Γιατί, καλλιεργεί κι αυτός;

ΡΟΖΕΤΑ: Ουου, εκείνος έγινε πια απ' τους καλύτερους. Σε λίγο θα πάρει το βραβείο του πράσινου ορόφου.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Φαντάσου ότι είναι υποχρεωμένος να κατουράει απ' το μπαλκόνι. Καλλιέργησε ακόμα και μέσα στη λεκάνη και τον μπιντέ του μπάνιου του. Φύτεψε μαριχουάνα παντού: στο μπαλκόνι, στην κρεβατοκάμαρα, μέχρι και στο καροτσάκι του μικρού.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Τα χάνω όλο και πιο πολύ. Όμως από πότε άρχισε αυτή η ιστορία;

ΡΟΖΕΤΑ: Τι θέλεις να μάθεις; Για τις καλλιέργειες ή από πιο πριν;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Από πιο πριν.

ΡΟΖΕΤΑ: Να, συνέβη μια φορά που εσύ ούτε καν το κατάλαβες. Ίσως να έκανα άσχημα που δεν στο είπα. Πριν 3 μήνες, μια νύχτα, ο παππούς είχε πυρετό,

σχεδόν 39. Έψαξα να του δώσω μια ασπιρίνη αλλά στο σωληνάριο δεν υπήρχε τίποτα. Καθώς τακτοποιούσα το σακάκι σου, από το τσεπάκι πέφτει μια παστίλια άσπρη, όπως η ασπιρίνη ή μάλλον δύο. Παίρνω τη μία και τη δίνω στον παππού.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ναι, ναι! Την έκανα κομματάκια για να την καταπιώ, γιατί που πονούσε ο λαιμός.

ΡΟΖΕΤΑ: Πέρασε λίγη ώρα και ο παππούς άρχισε να λέει παράξενα πράγματα.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ναι, ναι· μου φαινότανε ότι το μυαλό μου θα 'φευγε απ' το κεφάλι μου. Είχα το κεφάλι μου εδώ και τα πόδια μου εκεί! Ήμουν τεράστιος. Και ξαφνικά, σιγά σιγά, μίκραινα... Τα πόδια μου τα αισθανόμουν έξω απ' το παράθυρο, πράγμα ευχάριστο. Έκανα έτσι με το χέρι μου, φστ, και να, πολλά χέρια, όλα στη σειρά. Σαν πολλές φωτογραφίες! Τι παράξενο! Έπειτα, η ντουλάπα ήταν εκεί και πήγαινε σαν τραμ. Ήθελα να πηδήξω επάνω αλλά δεν είχα εισιτήριο και σ' αυτό το τραμ δεν υπήρχε μηχανή εισιτηρίων... Ας είναι. Θα πάρω την επόμενη ντουλάπα. Εν τω μεταξύ, φαινόταν ο καθρέφτης και μέσα στον καθρέφτη εγώ. Το είδωλό μου με κοίταζε: "Τι με κοιτάς; Κόφτο!". Κι εκείνο μου λέει "εισιτήριο παρακαλώ". Το κοιτάζω καλύτερα και βλέπω πως ήμουν εγώ ντυμένος ελεγκτής. "Παρακαλώ το εισιτήριό σας". "Μη με τσατίζεις! Τι εισιτήριο; Πρέπει να πληρώσεις εισιτήριο για να ανέβεις στη ντουλάπα;". Εν τω μεταξύ, η ντουλάπα προχωρούσε και ο κόσμος σκουντούσε.

ΡΟΖΕΤΑ: Μάλιστα. Κάποια στιγμή μπήκε στη ντουλά-

πα και φώναξε: "Αυτή η ντουλάπα είναι δική μου και πάει όπου λέω εγώ. Κάνει τη γραμμή Νο 1, Αποθήκη - Νέος Σιδηροδρομικός Σταθμός. Κι όποιου δεν του αρέσει ας κατέβει αμέσως. Καταλάβατε; Όχι, όχι, δεν πληρώνω εισιτήριο. Εσείς είστε αυτοί που πρέπει να με πληρώσετε, αν θέλετε να ξέρετε!".

ΠΑΠΠΟΥΣ: Α, ναι, είναι αλήθεια! Τότε ένας αστυφύλακας με κατέβασε και με πήγε στην αστυνομία, στον 4ο όροφο. Μου έδωσε μια μπουνιά στο κεφάλι και με πέταξε έξω απ' το παράθυρο όπως τον Πινέλι ...και καθώς έπεφτα βγήκε απ' την τσέπη μου το εισιτήριο του τραμ και πήγαινε προς τα πάνω... Λοιπόν, άρχισα να κουνώ τα χέρια μου σαν πελαργός για να προλάβω το εισιτήριο που πήγαινε προς τη στέγη. Εκεί συνάντησα τον ίδιο τον Πινέλι που έπεφτε απ' το παράθυρο. "Έπεσα, έπεσα!", φώναζε. "Όχι, εγώ ο ίδιος είδα τους αστυνομικούς να σε πετούν". "Όχι, όχι, αισθάνθηκα άσχημα, ήμουν εκεί στο περβάζι και το ένιωσα να υποχωρεί και όπως συμβαίνει πάντα με την ξαφνική αδιαθεσία, το λέει και ο δικαστής ντ' Αλεσσάντρο στην αγόρευσή του, τα γόνατα αντί να λυγίσουν —τζανκ!— έδωσαν ένα σάλτο και ώπα λάκια! Πέταξα έξω από το παράθυρο... δεν ξανάγινε τέτοιο σάλτο! Άλμα για Ολυμπιακούς αγώνες... Πρόσεξε πώς πετώ. Τι τροχιά! Σαν να με πέταξαν τρεις απ' το παράθυρο. Απίστευτα πράγματα. Μπουμ".

ΡΟΖΕΤΑ: Του την είχε δώσει στο κεφάλι του φουκαρά του παππού. Παραμιλούσε, δεν με αναγνώριζε. Εσύ Λουίτζι ξέρεις τι συνέβη; Ξέρεις τι πήρε; Έλα, μην

κάνεις τον ανήξερο, εκείνη η παστίλια δεν ήταν ασπιρίνη, ήταν L.S.D., δηλαδή "οξύ". Ή μήπως τ' αρνείσαι;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ναι, ναι, σίγουρα ήταν L.S.D., το παραδέχομαι. Το ξέχασα στην τσέπη μου. Αλλά δεν νομίζω πως τόσο λίγη ποσότητα προκάλεσε τέτοιο αποτέλεσμα.

ΡΟΖΕΤΑ: Όχι, ε; Ιδού οι αδαείς ηλίθιοι, εσύ και όλοι οι άλλοι μωρόπιστοι που διαδίδετε τόσες μαλακίες για το "οξύ". "Μείνε ήσυχος και είναι ψυχεδελική ουσία, ωραία χρώματα, θαυμάσιοι αισθησιασμοί και τίποτα παραπάνω". "Είναι ένα ταξίδι γύρω απ' το μυαλό σου, σαν να 'σουν στο φεγγάρι". Ενώ ύστερα — σπλαμ! — και βρίσκεσαι στον αέρα.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μα σε βεβαιώνω μάνα, εγώ πήρα περισσότερο από μια φορά "οξύ"· ναι, σου δίνει αυτό το τίναγμα —πώς αλλιώς να το πω— αυτή τη λάμψη ...ένα τράνταγμα ...ένα ταρακούνημα, αλλά ύστερα ...πώς να στο πω, σε κάνει να νιώθεις πράγματα αρκετά ασυνήθιστα, ευχάριστα, χωρίς εφιάλτες. Είναι σα ν' απελευθερώνεται το μυαλό από κάτι που το δεσμεύει και το εγκλωβίζει... Μπαίνεις σε μια άλλη διάσταση, καταφέρνεις να καταλάβεις και να δεις περισσότερα, εμπλουτίζεσαι... πώς να στο εξηγήσω... ανακαλύπτεις τον εαυτό σου! Όταν είσαι θλιμένος, τότε σύμφωνοι, πέφτεις ακόμα πιο πολύ ψυχολογικά. Όμως όταν έχεις καλή διάθεση, γίνεσαι τόσο πολύ χαρούμενος που σου έρχεται να εκραγείς.

ΡΟΖΕΤΑ: Και δεν υπάρχουν ποτέ εξαιρέσεις; Κάποιοι που αρρωσταίνουν... που τους στρίβει;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ε, ναι, καμιά φορά, αλλά αυτό συμβαίνει γιατί αυτός ο κάποιος σίγουρα θα το ανέμειξε με άλλες ουσίες που δεν έπρεπε για να κάνει χαρμάνι.

ΡΟΖΕΤΑ: Όχι, εγώ μιλάω για καθαρό L.S.D. Δεν έτυχε ποτέ ν' ακούσεις γι' ανθρώπους που το L.S.D. τους προκάλεσε ένα σύνδρομο διχασμού προσωπικότητας φοβερό; Δεν άκουσες για νέους που με μία και μόνο παστίλια έμειναν διανοητικά ανάπηροι για έναν ώς τέσσερις μήνες; Και για άλλους που έκαναν το ταξιδάκι, όπως το λέτε, αλλά δεν ξαναγύρισαν ποτέ και έμειναν φευγάτοι για όλη τους τη ζωή.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μα ποιος σου τα διηγήθηκε όλα αυτά;

ΡΟΖΕΤΑ: Κανείς, τα είδα με τα ίδια μου τα μάτια την επόμενη μέρα όταν πήγα τον παππού στο ψυχιατρείο, γιατί δεν μπορούσε να συνέλθει.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ά... ναι... συνέχιζα να ταξιδεύω... πάντα με τη ντουλάπα. "Μη σπρώχνετε". "Ποιος σπρώχνει;" "Δε θα φτάσουμε στο τέρμα επιτέλους;"

ΡΟΖΕΤΑ: Εκεί, στο τρελάδικο, είδα παιδιά της ηλικίας σου... φευγάτους, φτιαγμένους όπως λέτε κι εσείς, κι αυτός που ήταν χειρότερα απ' όλους είχε πάρει μόνο μια παστίλια απ' αυτό το αθώο L.S.D. Κατάλαβες κουφιοκέφαλε; Κι ένας άλλος ήταν στο γύψο απ' την κορφή ώς τα νύχια γιατί πήδηξε απ' τον 3ο όροφο κι έλεγε ότι αισθανόταν σαν αεροπλάνο, γι' αυτό προσπάθησε να πετάξει. Δεν άκουσες ποτέ πόσοι πήδηξαν από γέφυρες και ταράτσες χάρις σ' αυτή την καταπληκτική ώθηση που δίνει στον άνθρωπο το οξύ για να πετάξει;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μα σε μένα είπανε ότι πέσανε γιατί πήραν

υπερβολική δόση ή γιατί το υλικό ήταν σκάρτο.

ΡΟΖΕΤΑ: Καλά, και δεν σου είπανε ποτέ ότι αρκεί να βρίσκεσαι σε δύσκολη ψυχολογική κατάσταση, κι αν είσαι επιληπτικός δίχως να το ξέρεις, γιατί οι κρίσεις εκδηλώνονται σπάνια, ή σε μορφές αγχώδους υστερίας, σ' αυτές τις καταστάσεις το "οξύ" ενεργεί σαν βόμβα, σου σπάει το μυαλό σαν ρόδι; Δεν φαντάζεσαι πόσα παιδιά βρίσκονται σ' αυτή την ψυχική κατάσταση, και ούτε καν το γνωρίζουν. Εσύ, για παράδειγμα, ξέρεις τον κίνδυνο που πέρασες;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μα τι κίνδυνο, εγώ είμαι υγιέστατος.

ΡΟΖΕΤΑ: Βέβαια, είσαι υγιέστατος. Αλλά μέχρι τα 16 σου σού έβαζα ένα χάπι στο γάλα κάθε πρωί.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Άντε! Και γιατί;

ΡΟΖΕΤΑ: Το χάπι ήταν καρντενάλ, γιατί υπέφερες από μια μορφή επιληψίας.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Εγώ; Επιληψία;

ΡΟΖΕΤΑ: Α! Μην εκπλήσσεσαι, υπάρχουν χιλιάδες παιδιά που έχουν επιληψία κι οι μανάδες τους ούτε καν το αντιλαμβάνονται, εκτός κι αν τα παιδιά πάρουν L.S.D., τότε το αντιλαμβάνονται και πολύ μάλιστα.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μα γιατί δεν μου το είπες αμέσως μετά απ' αυτό που συνέβη στον παππού;

ΡΟΖΕΤΑ: Αν στο 'χα πει τότε θα καταλήγαμε να τσακωθούμε, όπως εκείνη τη φορά, θυμάσαι, που είχα υποψιαστεί ότι καπνίζεις μαριχουάνα. Θυμάσαι πώς αντέδρασες;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ε, ναι. Έφυγα.

ΡΟΖΕΤΑ: Και δεν φάνηκες σχεδόν μια βδομάδα.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μα διάολε, μου την είχες δώσει, με είχες πει αλήτη, διεφθαρμένο... και όσο θυμάμαι τη σκηνή: "Όποιος παίρνει ναρκωτικά είναι εγκληματίας, φασίστας! Είστε μια γενιά κολασμένων".

ΠΑΠΠΟΥΣ: Βεβαίως, έχεις δίκιο... εκείνη τη φορά η μαμά ήταν σκληρή.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ενώ εσύ ήσουν πιο μαλακός, ε;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Τι σου είπα στο κάτω κάτω; Σου είπα: "Εσείς οι νεότεροι είστε μια μάζα από αποτυχημένους, μπάσταρδοι, φασισταράδες, μπινέδες, πούστηδες, ναρκομανείς και... φτάνει ".

ΡΟΖΕΤΑ: Ακριβώς. Θα πρέπει να σου πω όμως πως εμένα μου προκάλεσε εντύπωση εκείνη τη φορά και μου σφηνώθηκε στο μυαλό εκείνο που μου φώναξες πριν φύγεις: "Μπράβο, εσείς σκέφτεστε ακριβώς όπως θέλει το σύστημα, μου 'πες, εμείς τον κόσμο σας τον ξέρουμε... είναι από σκατά! Μα εσείς τον δικό μας ούτε καν προσπαθήσατε να καταλάβετε πώς τον θέλουμε. Μετά έχετε το θράσος να μας κρίνετε, να τσατίζεστε όταν δεν έχουμε τίποτε να σας απαντήσουμε... Εμείς ήδη έχουμε φύγει εδώ και καιρό και εσείς επιμένετε να μιλάτε με τις φωτογραφίες απ' τα βαφτίσια που κρεμάτε στον τοίχο".

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ναι, λίγο πολύ αυτά είπα... όμως πρέπει να με συγχωρέσεις, γιατί μου την είχε δώσει.

ΡΟΖΕΤΑ: Όχι, όχι, καλά έκανες γιατί ήταν η πρώτη φορά που κατάλαβα ότι για να μπορέσουμε να συζητήσουμε και να σε νιώσουμε, έπρεπε να δοκιμάσουμε το μήλο, ακόμη κι αν το νομίζαμε σάπιο και ύστερα να φτύσουμε τις προκαταλήψεις και να σταθούμε

στο πλευρό σου αν θέλουμε να σε βοηθήσουμε. Κι έτσι άρχισα να καπνίζω μαριχουάνα.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Κι ο παππούς;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Α! Στην αρχή έγινα έξω φρενών και της τα 'ψαλα για τα καλά. "Για κοίτα πού καταντάει μια γυναίκα της ηλικίας σου, για να πάει με τα νερά του γιου της... θα σε πετάξω έξω απ' το σπίτι, κακομοίρα μου, και μάλιστα τώρα αμέσως", ήθελα να της πω. Αλλά δεν το' κανα, γιατί το σπίτι αυτό, δυστυχώς, είναι δικό της. Αυτή το κατέλαβε. Αυτή είναι που δεν πληρώνει το νοίκι, δεν πληρώνει το φως, το υγραέριο, που δεν πληρώνει τίποτε. Έτσι, αναγκάστηκα να υποχωρήσω μπροστά στον εκβιασμό και να καπνίσω με βαριά καρδιά· έτσι άρχισα και γω!

ΛΟΥΙΤΖΙ: Και ποιος σας το 'μαθε;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ο γιος της Μικέλας που ήξερα ότι "κάπνιζε", όχι και λίγο... και τον καλέσαμε.

ΡΟΖΕΤΑ: Εκείνος μας το 'μαθε. Κι έτσι, η μία πίπα έφερε την άλλη. Και να 'μαστε που γίναμε επαγγελματίες...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Βραβευμένη επιχείρηση "Φυσα-Ρούφα".

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ναι! Ίσως παραγίνατε επαγγελματίες. Καπνίζετε υπερβολικά. Για κοιτάξτε πώς έχουν διασταλεί οι κόρες των ματιών σας!

ΡΟΖΕΤΑ: Α, υπερβολικέ. Ξέρεις βέβαια πως δεν προκαλεί εθισμό· έτσι το κόβουμε όποτε θέλουμε.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ε, τότε γιατί δεν καπνίζετε λιγότερο συχνά;

ΡΟΖΕΤΑ: Καλό κι αυτό! Γιατί δεν μας κάνει καρδιά να το ελαττώσουμε. Για ποιο λόγο άλλωστε; Έτσι είμαστε συνέχεια φτιαγμένοι.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Κι όταν σκέφτομαι πώς τσατιζόμουν πρώτα. Στην αρχή μου την έδινε... πήγαινα στα γραφεία του κόμματος και ήταν εκεί αυτοί οι γραφειοκράτες και τους έριχνα κάτι χριστοπαναγίες. Γιατί είναι όλοι τους οπαδοί, κανένας δεν σκέφτεται από μόνος του. Τώρα, αντιθέτως, ούτε που με νοιάζει... χα, χα, τους γράφω.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μμμ... δεν μου φαίνεται και τόσο σωστό... γιατί αν φτάνεις στο σημείο να παραζαλίζεσαι τόσο ώστε να παρατάς τα πάντα... και για το κάπνισμα του χόρτου να παρατάς την πολιτική...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ε, όχι κι ότι δεν ασχολούμαστε πια με την πολιτική, όμως να, τώρα περισσότερο βλέπουμε παρά κάνουμε.

ΡΟΖΕΤΑ: Α, βέβαια, μιλάμε λιγότερο και καπνίζουμε περισσότερο... δηλαδή, ήθελα να πω, ακούμε περισσότερο.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Μουσική για παράδειγμα. Όταν καπνίζω, κάθομαι εκεί αποκαμωμένος κι ακούω την ωραία μουσική και τη νιώθω να μπαίνει απ' όλες τις τρύπες, απ' τη μύτη, από τ' αφτιά... Φαντάσου ότι τώρα μου αρέσει ακόμη και η κλασική μουσική που παλιότερα μου προκαλούσε αηδία... κάθομαι με τις ώρες, τζαμ τζαμ τζαμ ζαμ ζαζάμ ταράτα ζιμ ζιμ ζιμ, βλέπω όλα τα χρώματα... μέχρι που φοβάμαι μήπως άρχισα να γίνομαι κουλτουριάρης... έγινα τόσο ντελικάτος! Ζαν, ζαν, ριμπαζί μιτιζί... τι λεπτότης, μου προκαλώ σχεδόν αηδία. Μα τι συμβαίνει τώρα; Γιατί παίρνεις αυτό το ύφος;

ΡΟΖΕΤΑ: Κοίταξε, δεν πρέπει ν' ανησυχείς για μας ...εμείς είμαστε θαυμάσια... νιώθουμε τέτοια γαλήνη... Εμπρός, ηρέμησε κι εσύ. Έξω τα ντέρτια, ας κάνουμε μια ωραία πίπα όλοι μαζί. Θα στο ετοιμάσω εγώ. Η μαμά θα κάνει το ωραίο μεγάλο τσιγάρο για το μωρό της...

ΛΟΥΙΤΖΙ: Όχι, ειλικρινά, σ' ευχαριστώ μάνα, αλλά...

ΡΟΖΕΤΑ: Έλα τώρα, δεν αρνιούνται ποτέ τη μαριχουάνα της μαμάς! Η μαριχουάνα της μαμάς είναι η πιο γλυκιά.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Όχι, ευχαριστώ. Αυτή τη στιγμή δεν έχω διάθεση!

ΡΟΖΕΤΑ: Βέβαια. Με τους φίλους σου της γκρούπας ναι και με μας όχι... Ε, τότε πέστο και πως σου σπάμε τ' αρχίδια και ότι δεν μας θέλεις!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Και ότι δεν σου αρέσει και η κλασική μουσική!

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μα όχι μάνα, προσπάθησε να καταλάβεις, είμαι λίγο αναστατωμένος... ίσως ξαφνικά να πετάχτηκε από μέσα μου σαν ελατήριο ο μικροαστικοκαθολικοηθικοδημοκρατισμός μου, τι να σου πω. Γεγονός είναι πως... τέλος πάντων, αφήστε με λίγο να συνέλθω. Μάλλον θα προτιμούσα να φάω κάτι αν είναι δυνατόν.

ΡΟΖΕΤΑ: Πώς, βέβαια, αμέσως... Ατυχία! Τώρα που το σκέφτομαι, το ψυγείο είναι εντελώς άδειο... και το ντουλάπι επίσης. Ούτε ρύζι, ούτε μακαρόνια... τι ντροπή!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Θα είναι τουλάχιστον τρεις μέρες που δεν ψωνίζουμε...

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, ξέρεις απασχολημένοι καθώς είμαστε

με το ξεπούλημα και την φροντίδα των φυτών, ούτε που μας πέρασε από το μυαλό να φάμε...

ΛΟΥΙΤΖΙ: Είναι τρεις μέρες τώρα που δεν τρώτε;

ΡΟΖΕΤΑ: Όχι, τσιμπάμε κάτι... κανένα φλιτζάνι γάλα, κανένα σάντουιτς... εκτός του ότι μου κάνει καλό γιατί έτσι κάνω δίαιτα... θα πρέπει να σου πω ότι η μαριχουάνα μου κόβει την όρεξη...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Α, δεν είναι αλήθεια, μερικές φορές μετά από καμιά πίπα μου 'ρχεται μια τέτοια πείνα που θα 'τρωγα ακόμα και τα πόδια του τραπεζιού.

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, αλλά είναι μια πείνα ψεύτικη... δοκίμασα να βάλω μια πιατέλα σπαγγέτι μπροστά του μα ούτε που το άγγιξε... μόνο τα πόδια του τραπεζιού του ανοίγουν την όρεξη... να, κοίτα πώς τα ροκάνισε... σχεδόν καινούργιο τραπέζι! Λοιπόν, τώρα τι θα του δώσουμε να φάει;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ε... Υπάρχουν τα πόδια του κομοδίνου που είναι ακόμα άθικτα!

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ακούστε· ας κάνουμε το εξής... Βάλτε νερό να βράσει κι εγώ πάω να ψωνίσω κάτι τι.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Μα όχι, σε παρακαλώ. Πάω εγώ γιατί εσένα σίγουρα θα σε ξεγελάσουν.

ΡΟΖΕΤΑ: Έτσι μπράβο... αγόρασε και ψωμί και πέρασε από τον σιδερά να δεις αν διόρθωσε τον ναργιλέ.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Μείνε ήσυχη για όλα... θα αγοράσω επίσης και σαλάμι για τον Λουίτζι που του αρέσει, έτσι θα μαστουρώσουμε καλύτερα με το στομάχι γεμάτο! (*Βγαίνει.*)

ΡΟΖΕΤΑ: Χα, χα, είδες τι κοτσονάτος που είναι ο παππούς; Να 'ξερες τι καλά που νιώθει!...

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μα, για να σου πω την αλήθεια, τον βρήκα λίγο παράξενο... με στιγμές διαύγειας κάθε τόσο, αλλά γενικά λίγο χαμένο.

ΡΟΖΕΤΑ: Μιλάς έτσι γιατί είσαι προκατειλημμένος. Εγώ σου φαίνομαι μήπως αποβλακωμένη;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Όχι, κάθε άλλο... σε βρίσκω πολύ καλά!

ΡΟΖΕΤΑ: Ίσως να είμαι λίγο παραζαλισμένη, αλλά αισθάνομαι πολύ καλά έτσι. Ξέρεις, δεν παίρνω πια λίμπριουμ, ούτε ανσιολίν που πριν ήταν καταστροφή. Το βράδυ έπρεπε να τα πάρω για να κοιμηθώ, το πρωί για να μένω ξύπνια, κι έτσι αισθανόμουν αγχομένη και ξανάπαιρνα φάρμακα για να ηρεμήσω... και μετά αισθανόμουν κενή και δώστου πάλι για να συνέλθω. Ύστερα, θυμάσαι πόσο απασχολημένη ήμουν με τη δουλειά μου, τις νυχτερινές βάρδιες και τις υπερωρίες σ' εκείνο το παλιονοσοκομείο!

ΛΟΥΙΤΖΙ: Αλήθεια, μιας και το ανέφερες... πώς τα πας με τις υπερωρίες.

ΡΟΖΕΤΑ: Α... αρκετά. Δεν τις κάνω πια...

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μπράβο. Και οι νυχτερινές βάρδιες;

ΡΟΖΕΤΑ: Ούτε.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Κάνεις μόνο τις ημερήσιες βάρδιες;

ΡΟΖΕΤΑ: Όχι, ούτε κι αυτές!

ΛΟΥΙΤΖΙ: Και τι κάνεις λοιπόν;

ΡΟΖΕΤΑ: Τέρμα, δεν δουλεύω! Με απέλυσαν.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Και για ποιο λόγο;

ΡΟΖΕΤΑ: "Χαμηλή απόδοση". Ήταν μέρες που έκανα μέχρι και 15 πίπες... έτσι, το επόμενο πρωί, φτιαγμένη όπως ήμουν, δεν είχα διάθεση να πάω να αδειάζω καθίκια και να κάνω τη δούλα στους γιατρούς και

τις αδελφές. Μια δουλειά αισχρή, ένα σκατομεροκάματο. Αρκετά! Καθόμουν στο σπίτι και για να μη σκεφτόμαστε πια, εγώ κι ο παππούς, καπνίζαμε...
(*Αρχίζει να τραγουδάει*):

Πάντα εύθυμοι πρέπει να είμαστε
γιατί το δάκρυ μας κάνει κακό
στο βασιλιά, στ' αφεντικό.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Και τα λεφτά; Θέλω να πω ο μισθός;

ΡΟΖΕΤΑ: Μα στο είπα, τα βολεύουμε με την καλλιέργεια... το λαθρεμπόριο... καμιά έκτακτη δουλίτσα...

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μπράβο, σαν αθώα περιστερά! Κοίτα, πες του παππού ότι θα βρεθούμε καμιά άλλη φορά.

ΡΟΖΕΤΑ: Τι σ' έπιασε τώρα; Πού πας;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Σε χαιρετώ... κοίταξε, είναι καλύτερα... δεν έχω διάθεση να μου ανέβει το αίμα στο κεφάλι, να τσατιστώ και να φτάσουμε στο σημείο να πιάσουμε τρικούβερτο καβγά... να αισθανθώ μετά τύψεις και ν' αρχίσω να κατηγορώ τον εαυτό μου ότι φταίω εγώ, γιατί αν δεν κάπνιζα και δεν έπαιρνα "οξύ" εσείς ποτέ δεν θα καταντούσατε σ' αυτά τα χάλια.

ΡΟΖΕΤΑ: Μα ποιος κατάντησε;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Λίγο πολύ, εδώ δεν σας ενδιαφέρει τίποτα... πέταξες στα σκουπίδια ακόμα και τη δουλειά σου! Δεν σ' ενδιαφέρει πια η πολιτική, ούτε το τι συμβαίνει γύρω σου, όπως οι αγώνες στη συνοικία...

ΡΟΖΕΤΑ: Όχι, αυτό δεν είναι αλήθεια, την προηγούμενη βδομάδα μάλιστα ήταν η συγκέντρωση αυτών που κατέλαβαν το σπίτι και πήγα...

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ναι, την προηγούμενη βδομάδα... αλλά την Δευτέρα και χτες ακόμη που ήταν ν' αποφασίσουν

για το άσυλο δεν ήσουν... Και να σκεφτείς ότι κάποτε εσύ ήσουν εκείνη που έτρεχε πρώτη. Βάζω στοίχημα πως ούτε που ξέρεις ότι ο Δήμος έδωσε διαταγή για την άμεση εκκένωση των οκτώ κτιρίων που έχουν καταληφθεί και πρέπει να περιμένουμε να μας πετάξουν τα πράγματα στο δρόμο από στιγμή σε στιγμή.

ΡΟΖΕΤΑ: Άντε!

(*Φωνή μιας γυναίκας που χτυπά την πόρτα:*)
-Επιτρέπεται; Ενοχλώ;

ΡΟΖΕΤΑ: Έλα, πέρασε Καμέλια... είναι κι ο Λουίτζι εδώ.

ΚΑΜΕΛΙΑ: (*Είναι νέα και ντροπαλή.*) Γεια...

ΛΟΥΙΤΖΙ: Γεια σου, Καμέλια, κάθισε (*της δίνει να καθίσει.*)

ΡΟΖΕΤΑ: Καμέλια, το 'ξερες ότι υπάρχει διαταγή εκκένωσης.

ΚΑΜΕΛΙΑ: Βεβαίως, και ερχόμουν ακριβώς για να σε ειδοποιήσω γιατί δεν έχω ιδέα τι πρέπει να κάνουμε... μπορεί να 'ρθουν σύντομα.

ΡΟΖΕΤΑ: Μπάσταρδοι, αυτή τη φορά όμως, αν μου σπάσουν έστω και ένα έπιπλο... θα τους ρίξω καυτό νερό στο κεφάλι!

ΚΑΜΕΛΙΑ: Στο κόμμα μου είπαν να κάτσουμε ήσυχα... να μη φέρουμε καμιά αντίσταση, θα μας τακτοποιήσουν στα σπίτια που έχει ο Δήμος στο Ρογκορέντο.

ΡΟΖΕΤΑ: Ποια, εκείνα του Ρογκορέντο στο Ρεντεφόσι;

ΚΑΜΕΛΙΑ. Ναι, εκείνα.

ΡΟΖΕΤΑ: Μα είναι απαίσια... Κι ανάθεμα αν έχουν καρφώσει ένα καρφί τα τελευταία 20 χρόνια. Έτυ-

χε να κατοικήσω στο Ρεντεφόσι. Όταν βρέχει λιγάκι δυνατά, οι υπόνομοι ξεχειλίζουν, γεμίζει όλος ο δρόμος κι αλίμονο σ' αυτόν που μένει στο υπόγειο. Όλη η βρώμα — μπλουμ! — μπαίνει μέσα στο σπίτι και γίνεται σαν μια μεγάλη χαβούζα... κι αν μένεις σε ψηλότερα πατώματα, γιατί το Ρεντεφόσι είναι μια ζώνη χαμηλή, έχουμε το φαινόμενο των συγκοινωνούντων δοχείων έτσι ώστε οι σωληνώσεις της αποχέτευσης των λυμάτων αντί ν' αδειάζουν, γεμίζουν. Δηλαδή, όταν γεμίζουν οι υπόνομοι όλη η βρώμα ανεβαίνει... μέχρι τη λεκάνη και — πλουφ!— πετάγεται σαν σιντριβάνι λες κι είναι γεώτρηση πετρελαίου, με τη διαφορά ότι είναι σκατά.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Έλα τώρα, μάνα!

ΡΟΖΕΤΑ: Οχού! Μας κάνεις και τον ευαίσθητο τώρα;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Όχι, όμως να, μου φαίνεται λίγο απίθανο... λίγο υπερβολικό!

ΚΑΜΕΛΙΑ: Ναι, στο 'πα κι εγώ Ροζέτα.. πριν από καιρό. Κάθε τόσο υπερβάλεις με τη χυδαιότητα σου!

ΡΟΖΕΤΑ: Εντάξει, εντάξει, θα είμαι πιο συγκρατημένη. *(Βάζει την κατσαρόλα στη φωτιά.)* Έλεγα πως όταν ερχόταν επάνω ο οχετός ήταν κάτι φοβερό. Τα παιδιά, φυσικά ήταν κι αυτός μαζί τους, 13 χρονών τότε, σχεδόν το διασκέδαζαν... έκαναν βαρκάδα μέσα στα σκατόνερα... έπαιζαν με τις βρωμιές, αν μη τι άλλο, μολύνανε το σπίτι. Ο φουκαριάρης ο παππούς όμως έπαθε την πλάκα του μια μέρα. Τράβηξε το καζανάκι τι'Ίζ χέστρας, συγνώμη της τουαλέτας, και — πλαφ!— η τουαλέτα ξεχείλισε μονομιάς! Έπεσε ένας καταρράκτης από σκατά και τον έριξε κάτω. Θα

πνιγόταν από τις ακαθαρσίες. Σας αρέσουν τα σκατά; Πνιγόταν περιτριγυρισμένος από τις βρωμιές και τα κομμάτια των σκατών!

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ξανάρχισες!

ΡΟΖΕΤΑ: Καλά, ας αφαιρέσουμε τα σκατά... Τον σώσαμε με τεχνητή αναπνοή στόμα με στόμα... τι να σας πω!

ΚΑΜΕΛΙΑ: Αηδιαστικό!

ΡΟΖΕΤΑ: Έχεις δίκιο, αηδιαστικό... Αλήθεια Καμέλια, δεν κάθεσαι να φας κάτι μαζί μας;

ΚΑΜΕΛΙΑ: Όχι, ευχαριστώ, δεν αισθάνομαι καλά... Δεν θέλω να βαρυστομαχιάσω.

ΡΟΖΕΤΑ: Μα κι εμείς θα φάμε κάτι ελαφρύ.

ΚΑΜΕΛΙΑ: Α, καλά... τι πράγμα;

ΡΟΖΕΤΑ: Σκατά... θέλω να πω μακαρόνια... τέλος πάντων, εγώ σ' εκείνα τα σπίτια του Ρεντεφόσι, δεν γυρνώ ούτε πεθαμένη! Το ξέρεις ότι αναγκαστήκαμε να φύγουμε το βράδυ με τις βάρκες... και απ' ό,τι θυμάμαι είχαμε πάει να καταλάβουμε το Πολυτεχνείο μαζί με τους φοιτητές... κοιμόμασταν μέσα στις αίθουσες... και ήταν εκείνη τη φορά που παραλίγο να μας σκότωναν το παιδί...

ΚΑΜΕΛΙΑ: Ποιον.... τον Λουίτζι;

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, κι αυτός ακόμη το θυμάται και κάθε τόσο τον πιάνουν εφιάλτες. Αλήθεια δεν είναι Λουίτζι;

ΚΑΜΕΛΙΑ: Μα γιατί, τι συνέβη;

ΡΟΖΕΤΑ: Συνέβη οτι φτασαν οι αστυνομικοί και για να μας κάνουν ν' αδειάσουμε τις αίθουσες, πετάξανε μέσα δακρυγόνα, καπνό μέχρι να σκάσεις... τόσο που ένα παιδάκι έμεινε ξερό. Θυμάσαι, το 'γραφαν

όλες οι εφημερίδες; Ήταν και ο διοικητής που φώναζε με τον τηλεβόα. "Εσείς, εσείς άστεγοι κι ασυνείδητοι... εσείς σκοτώσατε αυτό το δυστυχισμένο πλάσμα... όταν πας να κάνεις κατάληψη, τα παιδιά τ' αφήνεις στο σπίτι, για όνομα του Θεού! ". "Μα πώς να τ' αφήνουμε στα σπίτια;" του απαντούσαμε. "Σε ποιο σπίτι, αφού δεν έχουμε". "Ωραία, αφού δεν έχετε σπίτι, δεν πρέπει να κάνετε παιδιά, ούτε να παντρεύεστε. Και δεν πας να καταλάβεις σπίτι όταν δεν έχεις ήδη ένα. Δεν μπορείς να τρέχεις και να καταλαμβάνεις άλλα". Μετά πατάει τη σειρήνα και μπαίνουν μέσα οι αστυνομικοί, αρματωμένοι σαν αρχαίοι Ρωμαίοι. Ξαφνικά βρίσκομαι μπροστά σ' έναν με σηκωμένο το γκλομπ, έτοιμο να μου τη δώσει... ένα νεαρούλη που μου φαινόταν γνωστός. Είναι ο ανηψιός. "Αντωνάκη παιδί μου, τι κάνεις εδώ;". Τον ανέθρεψα εγώ χρόνια ολόκληρα όταν ήμασταν ακόμα κάτω στο νότο. "Αντωνάκη μου! Απάντησε!". Κι εκείνος: "Θεία Ροζέτα, είμαι στο σώμα, είμαι αστυνομικός". "Κι έρχεσαι εδώ για να πετάξεις έξω τους συγγενείς σου, τους ανθρώπους σου, Αντωνάκη;". Μου ήρθε να του μιλήσω στη διάλεκτο του νότου, κι εκείνος μου λέει σαν μεθυσμένος: "Είναι διαταγή! Είναι αποστολή! Δεν σηκώνει συζήτηση, θεία!". Τη στιγμή εκείνη μπαίνει ένας αστυνομικός μουστακαλής κι αρχίζει να φωνάζει: "Έξω αυτοί οι γύφτοι, πετάξτε τους έξω". Κι ο φουκαράς ο Αντωνάκης άρχισε να χτυπάει σαν τρελός... φαινόταν σαν αφιονισμένος, ναι! Έκλαιγε, αλλά χτυπούσε... δεν έφταιγε εκείνος... δεν ήταν κακός. Σακάτεψε τον

παππού, εμένα μου 'σπασε ένα πλευρό, και του Λουίτζι του μάτωσε το κεφάλι.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μάνα, αν δεν σε πειράζει πάω να βρω τον παππού, γιατί αλλιώς δεν πρόκειται να φάμε.

ΡΟΖΕΤΑ: Έτσι μπράβο... πού μείναμε; (*Ο Λουίτζι βγαίνει.*)

ΚΑΜΕΛΙΑ: Στον ανηψιό τον αστυνομικό που χτυπούσε.

ΡΟΖΕΤΑ: Λοιπόν, ναι, έδινε κάτι χτυπήματα!... Από τότε δεν τον είδα τον κακομοίρη τον ανηψιό μου. Θα 'θελα να του μιλήσω γιατί είναι καλό παιδί, με καρδιά, δεν είναι κακός. Βέβαια από μικρό είχε μια αγάπη για τα όπλα και τη μανία να διοικεί. Ήταν λιγάκι παράξενος. Έδινε διαταγές στον εαυτό του από μόνος του. "Αντώνη, σήκω πάνω. Μάλιστα κύριε! Έξω το στήθος. Εν, δυο με ρυθμό. Να πλυθείς, να βουρτσίσεις τα δόντια. Αντώνη εν, δυο με ρυθμό! Πάτησε την οδοντόκρεμα. Αντώνη, κατούρησε! Εν, δυο, έξω το πουλί! Πυρ! Τσρρ!". Και κατέληξε να κάνει εκείνο που του άρεσε, αλλά δεν ήταν κακός. Τον ξανάδα μια φορά που διέσχιζε το δρόμο. Ήταν με τη στολή. Τον αναγνώρισα αμέσως. Ήμουν πάνω στ' αμάξι, οδηγούσα εγώ, ένα αμάξι για κλάματα, σκέτο κάρο. Ποιος ξέρει τι έγινε... Τον είδα μπροστά μου και... "Αντώνη, Αντωνάκη", του φώναξα. Εκείνος σταμάτησε, κοίταξε γύρω του. Τι ωραίος που ήταν με τη στολή! Με τα κόκκινα σειρήτια στο παντελόνι και τις σαρδέλλες του αστυφύλακα! "Σταμάτα, Αντώνη"... Για κείνον οι διαταγές είναι διαταγές. Σταμάτησε. Δεν ξέρω τι έφταιξε, θα 'ταν η συγκίνηση, ή τ' αμάξι που είχε τα κακά του χάλια και αντί να

φρενάρω, πάτησα γκάζι και... μπουντιμπούμ. Και τα δύο τα πόδια του τα 'σπασα. "Αντωνάκη... παιδί μου", δεν ήταν κακός. "Τι έκανα;". Γεγονός είναι ότι είναι ανάπηρος και κουτσαίνει αρκετά, κι έτσι δεν είναι πια καραμπινιέρης, γιατί δεν μπορεί να χτυπήσει τα τακούνια, γιατί η μια γάμπα είναι πιο κοντή από την άλλη και κάθε που τον διατάζουν προσοχή, χτυπάει με το τακούνι τον άλλο αστράγαλο και τον αφήνει ξερό!

ΚΑΜΕΛΙΑ: Ω, τον δύστυχο! Τον φαντάζομαι. Είναι η Αχίλλειος πτέρνα του αυτό!

ΡΟΖΕΤΑ: Τώρα κάνει τον κομμωτή!... Αλλά δεν είναι κακό παιδί... (*Ξαναμπαίνει ο παππούς.*)

ΠΑΠΠΟΥΣ: Γειά σου Καμέλια... Τι χαρά που σε ξαναβλέπω.

ΡΟΖΕΤΑ: Άντε, βιάσου με τα μακαρόνια γιατί το νερό βράζει...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Εχμ, δεν έφερα μακαρόνια...

ΡΟΖΕΤΑ: Γιατί δεν έφερες;

ΠΑΠΠΟΥΣ : Έφερα τον ναργιλέ!

ΡΟΖΕΤΑ: Μα δεν ψώνισες; Πού πήγες τότε; Δεν συνάντησες τον Λουίτζι που ήρθε να σε βρει;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Να, συνέβη κάτι... Μου επιτρέπεις Καμέλια, έτσι δεν είναι; (*Πιάνει τη Ροζέτα από το μπράτσο και την πηγαίνει μακριά απ' την Καμέλια.*) Μόλις βγήκα, συνάντησα τον μπάρμαν κάτω και μου είπε ότι θα έρθουν να επισκεφτούν τον φίλο μας τον Βιτσέντζο... και τα χορταράκια του.

ΡΟΖΕΤΑ: Ποιον, τον φορτηγατζή;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ναι, κάποιος τον κάρφωσε... και τότε λοιη,όν γύρισα γρήγορα πίσω για να τον ειδοποιήσω. Πρέπει να τον βοηθήσουμε να τα εξαφανίσει.

ΡΟΖΕΤΑ: Ε, κι αυτός το παράκανε με τη μεγαλομανία του να δείχνει το χόρτο παντού!

ΚΑΜΕΛΙΑ: Τι συμβαίνει; Κάτι σοβαρό φαντάζομαι.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Όχι, όχι, όλα καλά... (*Συνεχίζουν πάντα μακριά απ' την Καμέλια.*) Πρέπει να καμουφλάρουμε τις κάσες φυτεύοντας μαζί με τη μαριχουάνα κανένα άνθος ζουμπουλιού και διάφορα άλλα. Γι' αυτό ακριβώς ήρθα εδώ, για να πάρω τις γλάστρες... Εσύ Καμέλια που έχεις τόσες, δεν μπορείς να μας δώσεις εκείνους τους μενεξέδες και τα γαρύφαλλα;

ΚΑΜΕΛΙΑ: Μα πώς, ευχαρίστως, σας χρειάζονται όλες οι γλάστρες; Πώς κι έτσι;

ΡΟΖΕΤΑ: Πάμε να τις πάρουμε πρώτα, και μετά σου εξηγώ... Εσύ πρόσεχε το νερό... μην ανησυχείς... πηγαίνω εγώ... Θα τον τακτοποιήσω εγώ τον τσουκνιδότοπο του Βιντσέντζο. (*Βγαίνει με την Καμέλια παίρνοντας δύο γλάστρες μαζί της.*)

ΠΑΠΠΟΥΣ: Και τι το θέλουμε το νερό; Άμα δεν βάζουμε τίποτα μέσα... Γιατί να τ' αφήσω να βράζει; Διάολε, και με τα δικά μας τα φυτά τι γίνεται; Κι αν τυχόν καρφώσανε κι εμάς; Εγώ πάντως για καλό και για κακό πάω να χώσω τις κάσες κάτω απ' το κρεβάτι. (*Ο παππούς βγαίνει από τα δεξιά της σκηνής. Αριστερά μπαίνει ο ανηψιός που κρατά ένα νέο μισολιπόθυμο με αίματα στο κεφάλι. Και το κεφάλι τον Λουίτζι έχει τα χάλια του.*)

ΛΟΥΙΤΖΙ: Άντε και φτάσαμε. Θα δεις, εδώ δεν θα έρθουν να σου σπάσουν τ' αρχίδια.

ΦΙΛΟΣ: Τι σ' έπιασε κι εσένα να μπεις στη μέση;... Για να φας κι εσύ ξύλο;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Έλα, μη λες μαλακίες... Ήθελες να σ' αφήσω εκεί να σε κοπανήσουν σαν χταπόδι; Βέβαια ποτέ δεν έτυχε να φάω ξύλο από συντρόφους...

ΠΑΠΠΟΥΣ: (*Μπαίνοντας.*) Ποιος είναι; Α! Εσύ είσαι... μα τι σας συνέβη;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Α! Καλώς τον παππού.... βρες μου κάτι απ' το δωμάτιο της μάνας για να φροντίσω τα τραύματα.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Διάολε, πώς κατάντησε έτσι ο φίλος σου... αλλά και συ δεν πας πίσω... τι έγινε;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Πέσαμε με το μηχανάκι... (*Παίρνει μια λεκάνη και ρίχνει καυτό νερό απ' την κατσαρόλα.*)

ΠΑΠΠΟΥΣ: Τρέχατε, ε;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ναι, αρκετά... συνάντησα μια λακκούβα... φρενάρισα απότομα...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Και ήσασταν με το μηχανάκι σου;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ναι.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Φαντάζομαι πώς το κατάντησες μ' αυτό το πέσιμο....

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ε... ναι. Έπαθε μεγάλη ζημιά.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Βέβαια, εδώ συμβαίνουν παράξενα πράγματα... Το μηχανάκι σου το πήρα εγώ για να πάω να ψωνίσω. Κάνω να βάλω μπρος και βλέπω πως δεν έχει βενζίνη, το ένα λάστιχο είναι ξεφούσκωτο και χωρίς φρένα... λοιπόν το φέρνω πίσω. Το κλειδώνω και παίρνω το κλειδί... το μοναδικό. Και συ πας ανεβαίνεις πάνω χωρίς να το ξεκλειδώσεις, δίχως μια σταγόνα βενζίνη, και παρ' όλ' αυτά κατορθώνεις ν' αναπτύξεις μεγάλη ταχύτητα... με δύο άτομα επάνω... με το λάστιχο ξεφούσκωτο, φρενάρεις απότομα χωρίς φρένα... κάνεις μια ωραία τούμπα... και το μηχανάκι βρίσκεται τώρα έξω σαν να μην έχει τίποτα... και από μόνο του έγινε εντάξει, κλείδωσε την κλειδαριά... φανταστικό! Απίθανο!

ΛΟΥΙΤΖΙ: Εντάξει, ήταν παραμύθι... δεν πέσαμε...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Μα εσάς σας έδειραν... είναι μάταιο να παριστάνετε τους έξυπνους. Είναι φανερά τα σημάδια απ' το ξυλοφόρτωμα.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Είναι αλήθεια... μας χτυπήσανε.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ποιοι; Φασίστες;

ΦΙΛΟΣ: Ναι.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Όχι, δυστυχώς... σύντροφοι... ξέρεις τώρα, διαφορές με άλλες γκρούπες...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ιδού το αίσθημα της ενότητας που έχετε εσείς στις παλιογκρούπες σας. Και μετά θέλετε να σας εμπιστευθούμε εμείς του Κ.Κ.Ι... που μαλώνετε για μαλακίες και είστε τόσο σεχταριστές...

ΦΙΛΟΣ: Ωχ! Δεν μπορώ, μου έρχονται κάτι κράμπες...

ΛΟΥΙΤΖΙ: Παππού, σε παρακαλώ, κάνε κάτι για να τον ανακουφίσουμε.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Πάω αμέσως, θ' αγοράσω και βορικό οξύ για τις πληγές σου. (*Βγαίνει απ' τη σκηνή.*)

ΦΙΛΟΣ: Άσε με να φύγω, πρέπει να πάρω τη δόση μου, αλλιώς θα κρεπάρω.

ΛΟΥΙΤΖΙ: (*Ακινητοποιώντας τον.*) Μην κάνεις τον βλάκα. Αν πας έξω έτσι, σ' αυτήν την κατάσταση... εκτός του ότι αυτοί σε ψάχνουν ακόμα...

ΠΑΠΠΟΥΣ: (*Από το διπλανό δωμάτιο.*) Για τι πράγμα μιλάτε εσείς οι δύο;

ΛΟΥΙΤΖΙ: (*Στον παππού.*) Τίποτα... (*στον φίλο.*) πού θα βρει το πράγμα ο έμπορός σου... εκείνος που σου δίνει τα φακελλάκια θα 'χει γίνει καπνός, και τώρα πια είσαι σταμπαρισμένος, Δεν θα σε πλησιάζει για λίγο καιρό...

ΦΙΛΟΣ: Μα ξέρω πού μπορώ να βρω έναν που να τρυπιέται και να πουλάει. Ίσως να μπορεί να μου δανείσει κανένα φακελλάκι...

ΠΑΠΠΟΥΣ: (*Μπαίνοντας.*) Μπορώ να μάθω για τι πράγμα μιλάτε εσείς οι δύο;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Τίποτα, είναι που αισθάνεται άσχημα (*ο νέος πιάνει την κοιλιά του.*)

ΠΑΠΠΟΥΣ: Στο στομάχι;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ναι έφαγε μια γροθιά... και μια στο μπράτσο.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Γιατί δεν τον πας στο Πρώτων Βοηθειών;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Αυτό μας έλειπε τώρα... όπως πάντα σε αναγκάζουν να καταγγείλεις... και είναι συντρόφια, πώς να το κάνουμε;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ωραία, συγκινητικό... τους συντρόφους, κι αν ακόμα σε σακατέψουν, δεν τους καταγγέλεις ποτέ... και ειδικά στην αστυνομία των αφεντικών... Εύγε!

ΦΙΛΟΣ: (*Προσπαθεί να ξεφύγει απ' τον Λουίτζι.*) Παράτα με... άσε να φύγω, δεν αντέχω άλλο.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Άκου, ή θα καθίσεις καλά ή θα σου δώσω εγώ καμιά στο κεφάλι...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Μα ναι, δώσ' του λοιπόν... μη διστάζεις μια και οι σύντροφοι δεν καταγγέλλονται μεταξύ τους. (*Στον φίλο αλλάζοντας τόνο στην φωνή.*) Άκου, χωρίς ντροπές τώρα, για να ηρεμήσεις λιγάκι, μπορώ να σου κάνω ένα τσιγαρλίκι μαριχουάνας.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μα παππού, τι λες;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ω, ναι, έχεις δίκιο... τι γκάφα έκανα! Μίλησα για χόρτο σ' έναν άσχετο, όπως ο φίλος σου... Αλήθεια, αυτό το μπράτσο που έχει γίνει σαν σουρωτήρι δεν είναι από ενέσεις ηρωίνης, αλλά ένας καινούριος τρόπος τατουάζ, για ν' αναγνωρίζονται μεταξύ τους εκείνοι που ανήκουν στην επιτροπή "κατά των ναρκωτικών"! Καταλαβαίνω πως μια ρουφηξιά χασίς σ' έναν που έχει συνηθίσει τις ενέσεις είναι σαν να δίνεις μπισκότο σ' έναν κροκόδειλο!

ΦΙΛΟΣ: Κοίτα, μη χάνεις καιρό, κάνε μου ένα ωραίο, γεμάτο χασίς, σχεδόν χωρίς καπνό...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Στας διαταγάς σας! Τα γούστα των πελατών μας είναι ιερά για μας! Πάντως ακόμα δεν κατάλαβα γιατί σας χτύπησαν τα συντρόφια.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ήταν μια ομάδα της επιτροπής κατά των ναρκωτικών.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Α!.... σύντροφοι της διαφώτισης. Και προσπαθούν να σας συνετίσουν με το ξυλοκόπημα. Πολύ διαλεκτικό...

ΛΟΥΙΤΖΙ: Του επετέθηκαν, γιατί, εκτός από την χρήση για τον εαυτό του πουλάει κιόλας. Προσπάθησα να τον σώσω απ' τις μπουνιές και άρπαξα κι εγώ κάνα δυο.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Α! Ώστε και μικρολαθρέμπορος, ε; Ε, λοιπόν, δεν αδικώ και πολύ τα παιδιά που έχουν εύκολο το ξύλο.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μπράβο παππού! Τότε μ' αυτή τη λογική θα

'πρεπε να σακατέψεις χιλιάδες φουκαράδες σαν κι αυτόν, που για να εξοικονομήσουν την καθημερινή δόση πρέπει να πουλήσουν 10 φακελλάκια.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ναι, έτσι οι πραγματικοί έμποροι μένουν στο σκοτάδι καλυμμένοι... και μόλις πέσουν οι πρώτες μπουνιές και κατραπακιές στα κεφάλια αυτών των φουκαράδων, την κοπανάνε! (*Δίνει το τσιγαρλίκι στο παιδί.*)

ΛΟΥΙΤΖΙ: Φουκαράδες; Αρχίζεις κι εσύ να κάνεις συζητήσεις πάνσοφου. Βέβαια, είναι οι φουκαράδες· χωρίς ψυχή, αδύναμοι, αρχίδια, χωρίς καμιά ηθική δύναμη σα να λέμε "μια κατώτερη ράτσα!". Και ποιος θα τους δώσει αυτήν την ηθική δύναμη με τη σκατοζωή που τους έλαχε να κάνουν; Χωρίς δουλειά, χωρίς σπίτι αληθινό... χωρίς πραγματικές ανθρώπινες σχέσεις.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Τι γίνεται τώρα; Παίζουμε τους "Αθλίους" πράξη πρώτη; Κοίτα να δεις όμως, υπάρχουν και νεαροί από καλές οικογένειες που τρυπιούνται· δεν τους ενδιαφέρει όμως να βρουν σπίτι και δουλειά, γιατί το μηνιάτικο το ακουμπάει ο "γέρος". Αλλά, ηρέμησε, τα "βουτυρόπαιδα" δεν έχουν ανάγκη να κάνουν τους μεσάζοντες, ούτε οι κοπέλες πεζοδρόμιο, για να πληρώσουν τη "δόση". Και κυρίως, είναι σπάνιο να τους βρεις ξερούς στο παγκάκι, εκτός απροόπτου βέβαια... Αυτοί πάνε σε κλινική, "2.500 τη μέρα πληρώνει ο γέρος"! Στο μάρμαρο του νεκροτομείου καταλήγουν συνήθως οι φτωχοί, οι άνεργοι, οι άστεγοι και οι εργάτες. Λοιπόν, απ' τη στιγμή που το έδαφος έχει προετοιμαστεί για τα ναρκωτικά υπάρχουν

κι αυτοί που θα τα σπείρουν... πώς μπορείς να τινάξεις στον αέρα το μαφιόζικο κύκλωμα που υπάρχει;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Κι εσύ νομίζεις πως θα λύσεις το πρόβλημα χτυπώντας αυτούς τους ταλαίπωρους που κάνουν τη δουλειά στα φανερά; Αυτή είναι η λογική της αστυνομίας και των φασιστών δικαστών.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Εχμ, όμως, αν φέρεσαι σκληρά στους καταναλωτές κι αυτούς που το διοχετεύουν και τους αχρηστέψεις, τότε η μαφία τι θα κάνει; Η μαφία θα τα τινάξει κι αυτή!

ΛΟΥΙΤΖΙ: Σαν να λέμε: "Σκοτώνουμε τον άρρωστο για να πεθάνει της πείνας το μικρόβιο του κακού!"

ΦΙΛΟΣ: Έτσι μπράβο, συνεχίστε. "Τους κάνουμε μια τρύπα από δω, τους τραβάμε έξω από κει... και τους ξαναγεμίζουμε από κει· είναι μια ώρα τώρα που με κατουράτε με σαχλαμάρες γύρω απ' τα κεφάλια της Μαφίας, σαν να είμαι ουρητήριο! Δεν σας περνάει καν απ' το μυαλό ότι στο τέλος εγώ θα είμαι αυτός που θ' αποφασίσω να αποτραβηχτώ... αν το θέλω; Γιατί αν περιμένουμε εμείς οι αποτυχημένοι να μας βοηθήσουν οι καλές επιτροπές, οι καλοί νόμοι... Είδες τον καινούριο νόμο; Έπρεπε να είναι τέτοιος ώστε να μας απελευθερώνει, εμάς τους ανισόρροπους, τους βλαμμένους, απ' τις αληθινές αιτίες του κακού μας, δηλαδή την ανεργία, την υποαπασχόληση, την άγνοια των πραγμάτων και τη μοναξιά. Και για να μας χαρίσουν αυτή την απελευθέρωση δεν βρήκαν τίποτα καλύτερο απ 'το να μας ρίξουν στα φρενοκομεία κάτω από αυστηρή επιτήρηση. Έτσι δεν θέλει να προστατέψει εμάς τους φουκαράδες,

αλλά την κοινωνία, αυτή την πουτάνα, ναι αυτή που μας κατάντησε ανώμαλους. Θέλουν να μας βγάλουν από τη μέση, σαν τις οικογένειες της υψηλής κοινωνίας, που πάντα κλειδώνανε το απροσάρμοστο παιδί τους στη σοφίτα όταν έφταναν οι επισκέπτες, για να μην δει ο κόσμος τη ντροπή τους.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Αφού, λοιπόν, κατάλαβες τόσο καλά όλο το παιχνίδι των αφεντικών, γιατί δεν αποφασίζεις να τραβηχτείς απ' αυτό;

ΦΙΛΟΣ: Μια κουβέντα είν' αυτό! Γιατί, μπαίνοντας στο παιχνίδι από άγνοια, δεν είν' εύκολο να την κοπανήσεις, όταν μάλιστα είσαι μέσα ώς το λαιμό. Η άγνοια, πιστέψτε με, είν' εκείνη που σου τη φέρνει. Αν ήξερα λιγάκι περισσότερες αλήθειες για τα ναρκωτικά, για να δώσω ένα ωραίο μάθημα σ' αυτούς που, αν και είναι αριστεροί, σου λένε ότι ο πρεζάκιας είν' εκείνος που διαλύει την κοινωνία όταν, διάολε, δεν είναι ανάγκη να 'χεις διαβάσει όλο το *Κεφάλαιο* για να συνειδητοποιήσεις ότι η διαλυμένη κοινωνία είναι αυτή που δημιουργεί πρεζάκηδες. Είναι φανερό ότι τα ναρκωτικά δεν είναι πρόβλημα φαρμακολογικό ή πρόβλημα των νοσοκομείων και των υγειονομικών κέντρων. Όχι! Είναι πάνω απ' όλα πρόβλημα διαφορετικής πολιτικής, διαφορετικής κουλτούρας. Ούτε να υποστηρίζουμε, όπως κάνει το ΚΚΙ, ένα είδος νόμου Merlin για τους ναρκομανείς, όπως έκανε για τις πουτάνες... "κλείνουμε τα μπουρδέλα, και δεν θα υπάρχει πορνεία", με αποτέλεσμα να αυξάνονται οι πουτάνες. Είναι η σκατοκοινωνία αυτή που πρέπει ν' αλλάξουμε, αν θέλουμε να σώσουμε τον ναρκομανή.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Μα, για το Θεό, ένας που τα κατάλαβε όλα τόσο καλά... τι κάθεται και κάνει μέσα σ' αυτό τον βούρκο;

ΦΙΛΟΣ: Κάθομαι μέσα, γιατί δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου να βγω έξω σ' αυτή τη σκατοζωή, όπου δεν βλέπω μια διέξοδο, μια προοπτική. Το ξέρω δα το πρόγραμμα. Ανεργία, αγώνες! Δουλειά σαν σκυλί στο εργοστάσιο, αγώνες! Χαμηλό μεροκάματο, καβγάδες στο σπίτι, ένα μεθύσι την Κυριακή, αγώνες! Ένα ξέσπασμα στο γήπεδο, αγώνες! Απολύσεις, ταμείο ανεργίας, αγώνες! Ακόμη αγώνες!... Και τελικά το ΚΚΙ κάνει κυβέρνηση με τους Χριστιανοδημοκράτες κι έρχεται η κοινωνική ειρήνη! Τέρμα οι αγώνες! Αυτή δεν είναι η προοπτική; Και λοιπόν; Τρυπιέμαι!

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ε, όχι κι έτσι, αν όλοι σκέφτονταν σαν εσένα, οι κεφαλαιοκράτες ποιος ξέρει πού θα φτάνανε!... και θα μας είχανε φορέσει και τον χαλκά στη μύτη.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ναι, βέβαια, είναι πολύ βολικά να τα αντιμετωπίζουμε έτσι. Κοίτα, εγώ είμαι στο ΚΚΙ, είμαι σε αντίθεση, όμως είναι πολύ εύκολο να τα ρίξεις όλα στο κόμμα, έτσι; Σου φαίνονται ξεπουλημένα όλα, ακόμα και οι αγώνες... κι έπειτα... δεν είναι μόνο το ΚΚΙ! Υπάρχουν εκατομμύρια εργάτες που βρίσκονται σε τραγική θέση κι όμως, δεν το βάζουν κάτω...

ΦΙΛΟΣ: (*Δείχνει τη γόπα του χασίς που καπνίζει.*) Εσύ, για παράδειγμα; Είσαι από κείνους που κατάντησαν

σχεδόν όπως εγώ ή κάνω λάθος; Κι έρχεσαι τώρα να μου κάνεις κήρυγμα!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Δίκιο έχεις, τέρμα η κατήχηση λοιπόν.

ΦΙΛΟΣ: Τότε, συγγνώμη, καλή η παρέα αλλά εγώ πρέπει να πηγαίνω... (*Σε μια κίνηση του Λουίτζι, που προσπαθεί να τον εμποδίσει.*) Κι εσύ μη μου σπας τ' αρχίδια με το να προσπαθείς να με κρατήσεις, γιατί...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Μια στιγμή... άκουσε, τι θα 'λεγες να σου 'δινα κάτι που είναι σαν 3 ή και 4 δόσεις ηρωίνης σε μία και μόνη φορά;

ΦΙΛΟΣ: Γιατί έχεις ηρωίνη;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Όχι, αυτό που έχω εδώ μέσα είναι πιο δυνατό. (*Δείχνει ένα κουτάκι.*)

ΦΙΛΟΣ: Τι είναι; Μεθαδόνη;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Όχι, είναι ένας σκορπιός.

ΛΟΥΙΤΖΙ-ΦΙΛΟΣ: Ένας σκορπιός;

ΦΙΛΟΣ: Και τι σχέση έχει με το ναρκωτικό;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Έχεις δίκιο, το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνει κανείς με σας που τρυπιέστε είναι να σας εξηγήσει τα πάντα...

(*Μπαίνει η Ροζέτα. Είναι πολύ ανήσυχη.*)

ΡΟΖΕΤΑ: Είναι αλήθεια ότι χτύπησε ο Λουίτζι;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μα, όχι, δεν είναι τίποτα μάνα...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Πέσανε από το μηχανάκι πάνω σε γροθιές...

ΡΟΖΕΤΑ: Καλά μου είπαν δηλαδή ότι σας δείρανε... αυτός είναι ο φίλος σου; Αυτός που παίρνει σκληρό πράμα; (*Βλέπει το κουτάκι που κρατάει ο παππούς στα χέρια του.*) Κι εσύ; Τι κάνεις μπαμπά με το

σκορπιό; Τι πας να σκαρώσεις;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Τίποτα, μιλούσαμε, έτσι για να κάνουμε και λίγη κουλτούρα...

ΡΟΖΕΤΑ: (*Παίρνει το κουτί.*) Όχι, μπαμπά, μην πας να μου ξεφύγεις... προσπαθούσες να τη φέρεις στα καημένα τα παιδιά για ν' αφήσουν να τους τσιμπήσει σκορπιός! Μην την πατήσετε, ε; (*Στον παππού:*) Ντροπή σου...

ΦΙΛΟΣ: Ησυχάστε κυρία... αν και φτιαγμένοι ξέρουμε καλά ότι το δηλητήριο του σκορπιού σε αφήνει ξερό...

ΡΟΖΕΤΑ: Όχι, αν είναι αυτό το πρόβλημα, φτάνει να πάρεις το αντίδοτο, που είναι ένα ζουμί... αλλά το αποτέλεσμα είναι ότι είναι ένα χτύπημα πολύ δυνατό! Δεν είναι μια απλή ένεση, αλλά κάτι παραπάνω. Όταν δοκίμασε εκείνος (*δείχνει τον παππού*) την άλλη φορά, όχι μόνο "ταξίδεψε" στο διάστημα, αλλά και μου 'κανε τον βίο αβίωτο όλη τη μέρα... γελούσε συνέχεια και εξακολουθούσε να μιλάει με κάποιο φάντασμα που, φυσικά, έβλεπε μόνο εκείνος... (*Πηγαίνει πίσω από ένα έπιπλο και ξαναβγάζει το σκορπιό.*)

ΠΑΠΠΟΥΣ: Μα τι φάντασμα και φάντασμα. Δεν ήταν παρά ο διάσημος μάγος Μπανγκόγκι! Ξέρετε εκείνον τον φανταστικό κλόουν... όχι, εσείς δεν μπορείτε να τον γνωρίζετε... ήταν ένας κλόουν, τα χρόνια που ήμουν παιδί, ένας νάνος όλος χρωματισμένος με μια μύτη σαν πατάτα, κατακόκκινη, που έλυνε και έδενε... Ε, λοιπόν, εκείνη τη φορά, που με τσίμπησε ο σκορπιός, έμεινε όλη τη μέρα μαζί μου... Έκανε κά-

τι αστεία, πετούσε, τραγουδούσε, κυλιόταν, μ' έκανε να πεθάνω απ' τα γέλια, να πεθάνω!

ΦΙΛΟΣ: Κι όλα αυτά από ένα τσίμπημα σκορπιού;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ε, ναι, είναι ένα ναρκωτικό που ανακαλύφθηκε στο Πακιστάν...

ΛΟΥΙΤΖΙ: Στο Πακιστάν;

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, αυτοί οι Πακιστανοί τρελαίνονται για ένα τσίμπημα... Έναν σκορπιό σαν αυτόν εδώ, τον πληρώνουν μέχρι και 500 δρχ.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Χμ! Αυτόν εδώ και περισσότερο... είναι θηλυκό και σε περίοδο αναπαραγωγής... κάνει κάτι τσιμπήματα!

ΦΙΛΟΣ: Α! Γιατί όταν οι σκορπιοί είναι σε τέτοια περίοδο...

ΡΟΖΕΤΑ: Ακριβώς!... εμείς μπορούμε να γίνουμε εκατομμυριούχοι... όταν είναι η περίοδος της αναπαραγωγής, εδώ γεμίζει σκορπιούς παντού... στους βόθρους, κάτω απ' το πάτωμα... κάτω απ' τους σοβάδες... παντού!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Βλέπεις τι ανίδεοι που είμαστε εμείς οι Ιταλοί... έχουμε τον πλούτο στα πόδια μας και αντί να τον εκμεταλλευτούμε ψοφάμε της πείνας... και ψοφάμε επίσης από ένα τσίμπημα χωρίς το αντίδοτο... Και να φανταστείς ότι αυτό το τσίμπημα του σκορπιού έχει πολλά πλεονεκτήματα. Πρώτα απ' όλα, όταν περάσει η μαστούρα, σ' αφήνει καθαρό όπως το γυαλί... καθόλου ζαλάδες, ούτε πόνους στο στομάχι και στο συκώτι, γιατί το αντίδοτο, που είναι αυτές οι παστίλιες εδώ, (*δείχνει ένα μπουκάλι*) σε σώζουν απ' την αρχή...

ΡΟΖΕΤΑ: Μη λες μαλακίες, μπαμπά... "κανένας πόνος στο στομάχι... όλα εντάξει...", μα τι ξέρεις εσύ για το τι μπορεί να συμβεί μετά, ποιες μπορεί να είναι οι επιπλοκές; Τι μπορούμε να ξέρουμε εμείς που το δοκιμάσαμε μόνο μια φορά;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μάνα, κι εσύ δοκίμασες το τσίμπημα;

ΡΟΖΕΤΑ: Ε, ναι. Τι περίμενες, ν' αφήσω τον παππού σου μόνο σε μια τέτοια εμπειρία; Έτσι ριψοκίνδυνη που είμαι; Μάλιστα, πρώτη εγώ το έκανα κι εκείνος με πρόσεχε...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Α, χα, χα... Λουίτζι, έπρεπε να δεις τη μητέρα σου..., χα, χα, πώς χόρευε με το φάντασμα του Μπανγκόγκι, χα, χα!

ΦΙΛΟΣ: Α, και γιατί είχατε και οι δύο τον ίδιο εφιάλτη;

ΡΟΖΕΤΑ: Μα τι εφιάλτης, ο εφιάλτης είναι ένα πράγμα απαίσιο που σε κάνει να αισθάνεσαι άσχημα.... αυτό αντίθετα ήταν ωραίο πράγμα, σαν να βρισκόσουνα στο νερό, ή καλύτερα, σαν να γύριζες στην κοιλιά της μάνας σου, να έκανες τούμπες, έτσι που να τα κάνεις επάνω σου απ' τα γέλια!... Αχ! Εκείνος ο Μπανγκόγκι! Τι μάρκα... χα, χα, χα... και τι δεν κάνει... αν και θα 'πρεπε να πω ότι μερικές φορές το παρακάνει με τα χυδαία του. Αλλά με τα υπονοούμενά του τη βρίσκουμε! Χα, χα, χα!

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μάνα, για όνομα του θεού! Έχεις τρελαθεί τελείως!... Κάθεσαι να σε τσιμπήσει ο σκορπιός. Τώρα μου φαίνεται ότι τα έχεις χάσει τελείως! Ένα δηλητήριο, ένα ναρκωτικό για το οποίο, εκτός των άλλων, δεν ξέρετε τίποτα!

ΡΟΖΕΤΑ: Αρκετά! Πρώτα-πρώτα ξέρουμε ότι δεν ανή-

κει στα απαγορευμένα ναρκωτικά, δεν είναι στον κατάλογο. Σε κανέναν κατάλογο ακόμη και σε κείνον της αστυνομίας. Έτσι, λοιπόν, δεν διατρέχεις τον κίνδυνο να σε χώσουν μέσα ούτε να σε κλείσουν στο φρενοκομείο που είναι κι ο χειρότερος κίνδυνος. Μπορείς να πας να κάνεις το τσίμπημα του σκορπιού ελεύθερα, ακόμα και στην πλατεία της Μητρόπολης όπου, αν μάλιστα βάλεις μια πετσέτα στο κεφάλι, θα σε περάσουν για φακίρη και θα σου πετούν ψιλά στο πιατάκι!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Το επικίνδυνο είναι όταν αρχίζεις να φωνάζεις πόσο ωραίο είναι το τσίμπημα του σκορπιού... και του σαμιαμιδιού είναι ακόμη πιο όμορφο.

ΦΙΛΟΣ: Α... ναι... θα δεις τι κίνηση... όταν πλακώσει η αστυνομία.

ΡΟΖΕΤΑ: Δεν θα 'ναι κι άσχημα, γιατί η δίωξη ναρκωτικών, αν μη τι άλλο, θ' αναγκαστεί να 'ρθει να απολυμάνει όλα αυτά τα ερειπωμένα σπίτια.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Κι όταν θα κάνουν έρευνες, θα το σκεφτούν πολύ για να βάλουν το χέρι τους στις τσέπες... γιατί, τσακ... ένα ωραίο τσίμπημα... ζαμ... μια λάμψη τρέλας... γρήγορα το αντίδοτο! ...Εμπρός οι μουσικές... πατατάμ... φεύγει το μυαλό... στον κύκλο της φωτιάς και να, έρχεται ο Μπανγκόνγκι!

ΦΙΛΟΣ: Μα αν στ' αλήθεια είναι τόσο διασκεδαστικό... γαιτί δεν μ' αφήνετε να το δοκιμάσω, θέλω και εγώ να τον γνωρίσω αυτόν τον Μπανγκόνγκι...

ΡΟΖΕΤΑ: Τρελός είσαι, ποιος αναλαμβάνει την ευθύνη να σε κάνει να πετάξεις... κι αν σπάσει ο διάολος το ποδάρι του και μείνεις ξερός;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Πάλι καλά που αυτή τη φορά τουλάχιστον σκεφτήκατε πιο σωστά...

ΡΟΖΕΤΑ: Και τι μας πέρασες, ασυνείδητους; Πού να ξέρουμε εμείς σε ποιον κάνει καλό και σε ποιον όχι...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Α, όχι... δεν το ξέρουμε... είναι σαν τη ρωσική ρουλέτα. Τρικ, τρακ, μπουμ! Τρύπα.

ΡΟΖΕΤΑ: Όχι, όχι στην τύχη... Το διαβάσαμε σ' ένα βιβλίο...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Επιστημονικό βιβλίο... Είναι η ιστορία κάποιου που είχε την εμπειρία αυτή όταν ήταν στο Πακιστάν... και τα διηγόταν όλα με το νι και το σίγμα... ότι ήταν κάτι απίθανο... Έτσι είπαμε: "Μα είναι ανάγκη να πάμε μέχρι το Πακιστάν για να δοκιμάσουμε αυτή την συναρπαστική εμπειρία; Και μ' όλους αυτούς τους σκορπιούς που έχουμε τζάμπα εδώ στο σπίτι μας;"

ΡΟΖΕΤΑ: Έτσι, έκλεψα το αντίδοτο απ' το νοσοκομείο και να 'μαστε!

ΛΟΥΙΤΖΙ: Έχεις τρελαθεί τελείως... Καταλαβαίνω τον παππού που τώρα πια...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ω! Τώρα πια, τι τώρα πια; Αγοράκι μου... πιο σιγά με τις προσβολές! Έγινα μαλάκας τώρα πια; Ξεμωράθηκα τώρα πια; Είμαι για πέταμα τώρα πια;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μα, όχι παππού... εγώ δεν ήθελα να...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Δεν σου επιτρέπω... μα το ξέρεις ότι στην ηλικία μου είμαι ικανός να "κάνω" 50 γραμμάρια χασίς και ένα ολόκληρο "οξύ" και μετά να πάω με τα πόδια μέχρι την πλατεία της Μητρόπολης τρέχοντας

όσο το μετρό και ακόμα πιο γρήγορα!

ΦΙΛΟΣ: Ακούστε, συγγνώμη αλλά εμένα δεν μ' ενδιαφέρουν τα οικογενειακά σας. Εγώ εκείνο που ξέρω είναι ότι δεν αισθάνομαι καλά και ότι έχω φοβερή ανάγκη από κάτι, οτιδήποτε, για να τη βρω, φτάνει να είναι δυνατό, που να πάρει ο διάολος!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Αν είναι για δυνατό, έχουμε ρεύμα 220 Βολτ... σου βάζω δυο σύρματα...

ΦΙΛΟΣ: Άκου παππού, τα σύρματα να τα βάλεις εκεί που ξέρεις... κι εμένα να μου κάνεις ένα τσίμπημα από σκορπιό... Άντε μπράβο!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ε, όχι, τον "μπράβο" να τον κάνεις εσύ τώρα! Και σταμάτα πια αυτό το "εγώ", "εγώ", "εγώ"! Κι αυτό το "για σας δεν μ' ενδιαφέρει". Γιατί αντίθετα εμένα το "εμείς" μ' ενδιαφέρει και πολύ μάλιστα... θα 'θελα να 'βλεπα τα μούτρα σου αν ανακάλυπτες ότι η μάνα σου...

ΦΙΛΟΣ: Πέθανε.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Πέθανε;... Εχμ, ότι η γκόμενά σου...

ΦΙΛΟΣ: Κάνει πεζοδρόμιο.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Τι πράγμα;

ΦΙΛΟΣ: Ναι, την έστειλα να το κάνει ή μάλλον πήγε από μόνη της γιατί κι αυτή τρυπιέται και καρφί δεν της καίγεται για το πώς θα βρει τα λεφτά για τη δόση της... Κι ούτε εμένα μ' ενδιαφέρει γιατί τώρα πια έγινα ανίκανος: με ευνούχησε η ηρωίνη!

ΡΟΖΕΤΑ: Τι ωραία ιστορία! Ευνουχισμένος, τρυπιέται... δεν τον ενδιαφέρει τίποτα...

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ε, τότε είμαι κορόιδο που ενδιαφέρθηκα για σένα! Την επόμενη φορά αντί να μπω στη μέση για

να σε σώσω και να μου σπάσουν τα μούτρα, θα βαράω κι εγώ μαζί τους...

ΦΙΛΟΣ: Σιγά τον πολυέλαιο! Ηρέμησε ψευτοηθικολόγε! Τι σου έλεγα; Εσείς της μαριχουάνας και του L.S.D. είστε ίδια φάρα με τους "καθωσπρέπει". Επιπλέον, είστε πιο μπάσταρδοι σε σχέση με μας τους άλλους, γιατί ξέρετε ότι δεν θα σας βάλουν στην ίδια όχθη με μας. Κρατάτε τις αποστάσεις, για όνομα του Θεού!

ΠΑΠΠΟΥΣ: (*Στη Ροζέτα.*) Άκου, μου προκαλεί λύπη αυτό το φουκαριάρικο... Ας τον αφήσουμε να τον τσιμπήσει ο σκορπιός και να μην το σκεφτόμαστε άλλο! (*Πάει να ξαναπάρει το κουτάκι.*)

ΡΟΖΕΤΑ: Μα, όχι μπαμπά! Δεν ντρέπεσαι; Μας κάνεις και τον φιλεύσπλαχνο... σαν να μην ξέρεις ότι εκείνο που σ' ενδιαφέρει είναι να φτιάξει κεφάλι εκείνος για να τη βρεις κι εσύ μαζί του... Κοίτα πόσο χαμηλά έπεσες!

ΛΟΥΙΤΖΙ: Τι; Να τη βρει μαζί του, τι λες;

ΡΟΖΕΤΑ: Ε, ναι, το ανακαλύψαμε τυχαία... είναι ένα χαρακτηριστικό του τσιμπήματος του σκορπιού. Αν το 'χεις κάνει ήδη μια φορά, δεν χρειάζεται να το ξανακάνεις. Αρκεί κάθε τόσο να το κάνει κάποιος άλλος κοντά σου... εκείνος φτιάχνεται κι εσύ χωρίς να είναι ανάγκη να τσιμπηθείς, φτιάχνεσαι μαζί του για... συμπαράσταση! Σου ανάβουν και σένα τα λαμπάκια και πας από πίσω του, με λίγα λόγια σε παρασέρνει!

ΛΟΥΙΤΖΙ: Α... έτσι ε; (*Στον παππού.*) Κι εσύ ήθελες... ντροπή σου παππού!

ΦΙΛΟΣ: Ε! Εμένα δεν με νοιάζει καθόλου αν φτιάχνεται κι άλλος μαζί μου (*αρπάζει το κουτάκι απ' τον παππού!*) Δώσ' το παππού!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Όχι... όχι... άφησε το κουτί... όχι, πρέπει πρώτα να πάρεις το αντίδοτο.

ΦΙΛΟΣ: Το έχω πάρει κιόλας... δύο χάπια, ίσως και τρία.

ΡΟΖΕΤΑ: Διάολε... Είσαι τρελός... τώρα, αν δεν κάνεις αμέσως το τσίμπημα, θα σου πεταχτούν τα μάτια! Γιατί το αντίδοτο χωρίς το δηλητήριο είναι χειρότερο απ' το δηλητήριο χωρίς το αντίδοτο.

ΦΙΛΟΣ: Μπράβο! Εμπρός λοιπόν, πού θα μου κάνετε το τσίμπημα;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Εξαρτάται, αν θέλεις να δράσει γρήγορα, πρέπει να το κάνεις στον σβέρκο. Εκεί τη βρίσκεις αμέσως.

ΦΙΛΟΣ: Σύμφωνοι, κανονίστε το εσείς.

ΡΟΖΕΤΑ: Πρόσεχε, στο τρύπημα θα νιώσεις ένα μεγάλο τσούξιμο... Περίμενε ν' ανάψω τη φωτιά για το καρφί.

ΦΙΛΟΣ: Το καρφί; Τι είναι πάλι αυτό;

ΡΟΖΕΤΑ: Θα το βάλουμε πάνω στη φωτιά μέχρι που να κοκκινίσει και μετά θα καυτηριάσουμε την πληγή.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Γιατί αλλιώς μπορεί να μολυνθεί.

ΡΟΖΕΤΑ: Τα πράγματα πρέπει να τα κάνεις σωστά... επιστημονικά.

ΦΙΛΟΣ: Να πάρει ο διάολος, θα τσούξει πολύ...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Να θυμάσαι τα μοσχάρια όταν τα σταμπάρουν...

ΡΟΖΕΤΑ: Δώσ' μου τη λαβίδα. Έτοιμο το πυρωμένο

καρφί.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Έτοιμο.

ΡΟΖΕΤΑ: Χαμήλωσέ του το κεφάλι.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Του το χαμήλωσα.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Κοίτα τι μου 'μελλε να δω στο σπίτι μου! Άλλος θα φτιαχτεί κι εγώ θα τρελαθώ στην κυριολεξία.

ΡΟΖΕΤΑ: Δεν κάνουμε λίγη ησυχία σαν καλά παιδάκια λέω εγώ;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ησυχία γιατί θα εκκενώσω την αίθουσα του χειρουργείου!

ΡΟΖΕΤΑ: Χαλάρωσε σε παρακαλώ. Έλα... ένας που τρυπιέται σαν τρυπητό φοβάται ένα τσίμπημα υγιεινό;

ΦΙΛΟΣ: Ε, ναι, μα δεν παύει να είναι ένας σκορπιός, ε;

ΡΟΖΕΤΑ: Πιστεύεις ότι είναι καλύτερα με την ηρωίνη; Είναι σαν μια οχιά, κόμπρα... όλα μαζί (*το καθάρισε με βαμβάκι.*) Και τώρα πάρε τη δόση σου. "Κύριοι το τρένο φεύγει για το ταξίδι σκορπιός-εξπρές χωρίς στάσεις!". (*Στον παππού.*) Άνοιξε το κουτάκι...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Το κουτάκι άνοιξε... κοίτα τι όμορφο που είναι!

ΡΟΖΕΤΑ: (*Στον φίλο.*) Λοιπόν, προσοχή, τώρα αισθάνεσαι ότι έχεις τον σκορπιό απάνω στον αυχένα σου... τοποθετημένο με την κοιλιά.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ναι, στρογγυλοκάθεται όμορφα-όμορφα.

ΡΟΖΕΤΑ: Τώρα θα πιέσω την κοιλιά του... αυτός θα τσατιστεί και... θα σου κάνει το τσίμπημα!

ΦΙΛΟΣ: Ααααχ...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Μπράβο, πολύ ωραία! Είδες πώς τσιρίζει.

ΦΙΛΟΣ: Αυτό ξαναπέστο!... Μήπως και έμεινε μέσα το

κεντρί του;

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, ναι, το κεντρί... σκέψου ότι αυτός ο σκορπιός θα χρησιμοποιηθεί τουλάχιστον άλλες 5 φορές! Πρόσεχε, θα το καυτηριάσω...

ΦΙΛΟΣ: Ααααχ!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Καίει ε; Βλέπεις πώς καίει;

ΡΟΖΕΤΑ: Αρκετά, τέλειωσε. Τώρα έλα δω, κάτσε όρθιος, χαλαρός, χαλαρός και δοκίμασε το μαγικό αποτέλεσμα... Αισθάνεσαι μια ζέστη να 'ρχεται από την κοιλιά επάνω;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Αισθάνεσαι τη μεγάλη ζεστασιά;

ΦΙΛΟΣ: Όχι... όχι δεν το αισθάνομαι... ναι, ναι τώρα...νάτο... σαν να μπαίνω μέσα σε μια δεξαμενή με ζεστό νερό...

ΡΟΖΕΤΑ: Να, θαυμάσια... καλύτερα... μοιάζει με νερό της θάλασσας...

ΦΙΛΟΣ: Ναι, ναι... να τα κύματα...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Βέβαια, βέβαια, τα κύματα... περπάτα... να, μπαίνουμε στο νερό μέχρι τη μέση...

ΡΟΖΕΤΑ: Κανένα ρίγος, ως συνήθως... μπρρ... μπρρ, τώρα θα αισθανθείς σαν να θέλεις να κατουρήσεις...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ρίγη... και πιπιπί.. τι ωραίο!

ΦΙΛΟΣ: Ναι, ναι, πολύ ωραίο!

ΡΟΖΕΤΑ: Είναι φυσιολογικό... αλλά κρατήσου...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Εγώ δεν κρατιέμαι...

ΡΟΖΕΤΑ: Κρατήσου... κρατήσου εσύ τουλάχιστον... εγώ τουλάχιστον δεν μπορώ να κρατηθώ άλλο!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Βοήθεια... εδώ πλημμυρίζουμε... τσρρ. Κρατιέμαι... κρατιέμαι... κρατιόμουν!

ΛΟΥΙΤΖΙ: Κατάλαβα... πού είναι το πριονίδι;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Η μουσική... ακούστε τη μουσική...

ΦΙΛΟΣ: Ναι, έρχεται από κει.

ΡΟΖΕΤΑ: Όχι, από κει! Κοιτάξτε εκείνη την αφίσα, κινείται... οι φιγούρες ξεκολάνε... τρέχουν...

ΦΙΛΟΣ: Ναι, έρχεται από κει.

ΡΟΖΕΤΑ: Όχι από κει! Κοιτάξτε εκείνη την αφίσα, κινείται... οι φιγούρες ξεκολάνε... τρέχουν...

ΦΙΛΟΣ: Ναι, τρέχουν... και χορεύουν...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Μην τρομάξετε του ελέφαντες!

ΦΙΛΟΣ: Πού είναι οι ελέφαντες; Εγώ βλέπω μόνο καμήλες...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Εκεί, οι ελέφαντες στα ποδήλατα!

ΦΙΛΟΣ: Ανεβαίνουν τις σκάλες... έλα... δεν τα καταφέρνουν... θα πρέπει να τους σπρώξουμε...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Εμπρός, πιο γρήγορα τα πεντάλ... δύναμη ελέφαντες! (*Ο παππούς και ο φίλος βγαίνουν.*)

ΡΟΖΕΤΑ: (*Κάνει να τους ακολουθήσει.*) Άντε και έμεινες πίσω! Γρήγορα το πεντάλ... κουνήσου!

ΛΟΥΙΤΖΙ: Όχι μάνα, όχι εσύ... εσύ να κάτσεις εδώ, ειδεμή θα τα κάνω λίμπα όλα εδώ μέσα.

ΡΟΖΕΤΑ: Ηρέμησε Λουίτζι, ηρέμησε! Σύμφωνοι, δεν θα πάω... άλλωστε σε μένα οι κούρσες με το ποδήλατο... ξέρεις... Όμως πρέπει να πας εσύ μαζί τους για να τους προσέχεις... μήπως και τους συμβεί τίποτα... μήπως και τους πατήσει κανένας ελέφαντας! Εμπρός, πήγαινε!

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ναι, θα πάω εγώ... αλλά εσύ θα μείνεις εδώ... (*Βγαίνει.*)

ΠΑΠΠΟΥΣ: (*Από έξω:*) Προσοχή, κάποιος έρχεται.

ΦΙΛΟΣ: Κάνε τον ανήξερο... Χα, χα, τι παταπάμ!

ΚΑΜΕΛΙΑ: Μα τι τους έπιασε τον πατέρα σου κι εκείνο το παιδί;

ΡΟΖΕΤΑ: Τίποτε, παίζουν... ήπιανε λίγο...

ΚΑΜΕΛΙΑ: Χα, χα, τι τρέλα... εκείνο το παιδί πήρε στους ώμους του τον παππού...

ΠΑΠΠΟΥΣ: (*Απ' έξω.*) Μπαγκόνγκι... να ο Μπανγκόνγκι!

ΦΙΛΟΣ: Γεια σου Μπανγκόνγκι! Εβίβα Μπανγκόνγκι!

ΚΑΜΕΛΙΑ: Πάνε στον Βιτσέντζο τον φορτηγατζή... Μα γιατί τον φωνάζουν Μπανγκόγκι;

ΡΟΖΕΤΑ: Εχμ, κοίτα, καθώς... Όμως, έφερες τα μακαρόνια;

ΚΑΜΕΛΙΑ: Ναι, νάτα...

(*Μπαίνει ένας νεαρός με αδιάβροχο σε αμερικάνικο στυλ, έχοντας τα χέρια μέσα στις τσέπες, σαν να είχε δύο πιστόλια.*)

ΝΕΑΡΟΣ: Ακίνητοι όλοι, τα χέρια στον τοίχο... Μείνετε εκεί.

ΡΟΖΕΤΑ: Ω, Θεέ μου, ποιος είναι;

ΝΕΑΡΟΣ: Αστυνομία!

ΡΟΖΕΤΑ: Διάολε!

ΚΑΜΕΛΙΑ: Είναι για την έξωση;

ΝΕΑΡΟΣ; Ησυχία... πρέπει να σας ψάξω. (*Ρίχνει μια στον πισινό της Ροζέτας.*)

ΡΟΖΕΤΑ: Μα ποιος είναι; (*Γυρνά απότομα και μένει κατάπληκτη.*) Μα, μα, εσύ δεν είσαι.... δεν είσαι ο Αντωνάκης;

ΝΕΑΡΟΣ: Χα, χα... Ναι θείτσα, εγώ είμαι, ο ανηψιός σου!

ΚΑΜΕΛΙΑ: Κι εμένα δεν θα με ερευνή ψάξει;

ΡΟΖΕΤΑ: Αντωνάκη. Μπα που να σκάσεις! Πώς σου ήρθε να μου κάνεις αυτή την πλάκα;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Χα, χα, σε τρόμαξα, ε;

ΡΟΖΕΤΑ: Λιγάκι ακόμα... και θα μου σταματούσε η καρδιά! Καμέλια αυτός είναι ο ανηψιός μου ο Αντώνης... σου έχω μιλήσει γι' αυτόν;

ΚΑΜΕΛΙΑ: Α! Είν' εκείνος που... τέλος πάντων με το δυστύχημα;

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, εκείνος.

ΚΑΜΕΛΙΑ: Και γιατί δεν κάνει έρευνα και σε μένα;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Χαίρω πολύ δεσποινίς. Τι κάνεις θεία Ροζέτα; Σου φέρνω χαιρετίσματα απ' τη μαμά... θέλει να σε δει... μια χαρά είσαι.

ΡΟΖΕΤΑ: Κι εσύ... για την ακρίβεια πριν από λίγο μιλούσαμε για σένα. Είσαι ακόμα κομμωτής;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όχι θεία Ροζέτα... ξαναγύρισα στο σώμα...

ΡΟΖΕΤΑ: Α! Μα τότε δεν κουτσαίνεις πια... έγινες καλά; Για να δω...

ΑΝΤΩΝΗΣ: (*Περπατά κουτσαίνοντας φανερά.*) Όχι, κουτσαίνω ακόμα, μα για τη δουλειά που κάνω τώρα δεν πειράζει, αντίθετα, είναι πιο καλά έτσι, χτυπάει λιγότερο στο μάτι.

ΡΟΖΕΤΑ: Πώς χτυπάει λιγότερο στο μάτι! Μου φαίνεσαι σαν τον βοηθό του Φρανκεστάιν! Παιδί μου, πώς λυπάμαι!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα δεν πειράζει θείτσα... ίσα ίσα για κείνο το χτύπημα που μου έδωσες θα 'πρεπε να σου κάνω άγαλμα. Αυτά τα δύο σακατεμένα πόδια ήταν η τύχη μου... γιατί αν παρέμενα στο σώμα, τώρα θα ήμουν ακόμη με έναν εξευτελιστικό μισθό.

ΡΟΖΕΤΑ: Ενώ τώρα θα πεινάς χωρίς μισθό!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όχι, τώρα είμαι κάποιος θεία, δουλεύω σαν εξωτερικός, ειδική αυτόνομη ομάδα.

ΡΟΖΕΤΑ: Ειδική ομάδα κουτσών;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εξαρτιόμαστε απ' ευθείας από τους Αμερικάνους.

ΡΟΖΕΤΑ: Από τους Αμερικάνους... Για ποιο πράγμα;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δίωξη ναρκωτικών.

ΡΟΖΕΤΑ: Ναρκωτικά; Κοίτα σύμπτωση!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σύμπτωση; Γιατί, ξέρεις και κανέναν άλλο που ν' ασχολείται με τα ναρκωτικά;

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, βέβαια, τον φαρμακοποιό!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Χα, χα, χα, μα τι λες; Πώς φαίνεται ότι ζεις έξω απ' τον κόσμο θεία.

ΚΑΜΕΛΙΑ: Μιλάει για τα παράνομα ναρκωτικά!

ΡΟΖΕΤΑ: Παναγία μου... κι εσύ μπλέχτηκες μ' αυτές τις δουλειές; Μα είναι δηλητήριο, Αντώνη! Διαβολικά πράγματα!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Γι' αυτό ακριβώς τα κυνηγάμε... Ξέρεις, είναι ένα καινούριο σώμα δικό μας... Για να είμαι ειλικρινής, εγώ από ναρκωτικά δεν καταλαβαίνω τίποτα.

ΡΟΖΕΤΑ: Α, ναι; Δεν καταλαβαίνεις;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μαριχουάνα, χασίς, ηρωίνη, ψυχοφάρμακα, L.S.D.

ΡΟΖΕΤΑ: Μα πώς μιλάς έτσι;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Είναι τεχνικοί όροι! Μα άλλο πράγμα είναι η θεωρία και άλλο η πράξη, αγαπητή θεία... Ποιος γνωρίζει για τη σκόνη; Αν είναι πράγματι κοκαΐνη, ηρωίνη ή τίποτα άλλο; Την άλλη φορά συλλάβαμε κάποιον που είχε σκόνη για τις ψείρες του σκύλου...

ΡΟΖΕΤΑ: Και είναι παράνομο ναρκωτικό η σκόνη για τις ψείρες του σκύλου;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όχι, αλλά είναι άσπρη και για κείνον που δεν ξέρει...

ΡΟΖΕΤΑ: Σωστό, αντί να αμφιβάλλεις, καλύτερα να τον χώσεις μέσα. Από αύριο δεν θ' αγοράζω τίποτα σε άσπρη σκόνη... ούτε αλεύρι... και την πιτυρίδα ακόμα θα προσέχω!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Καλά θα κάνεις... Από αύριο θα μας πάνε για πρακτική εξάσκηση... Θα μας δείξουν φυτά μαριχουάνας... αληθινά φυτά!

ΡΟΖΕΤΑ: Μαριχουάνας; Α! Δηλαδή εσύ... τα φυτά της... δεν... τι χαρά!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πώς;

ΡΟΖΕΤΑ: Έλεγα: "Τι χαρά που σε ξαναβλέπω... τι ωραία έκπληξη που μου 'κανες... τι ευχαρίστηση!". Και πώς βρέθηκες εδώ;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εχμ... δεν ξέρω αν διάβασες στις εφημερίδες, αλλά συνέβη ένα μεγάλο σκάνδαλο. Μετά *από* τόσες μεγάλες καταγγελίες και επερωτήσεις στη βουλή για το γεγονός ότι οι αστυνομικοί συλλαμβάνουν μικροπωλητές, παιδιά με 1 γραμμάριο πάνω τους, αλλά όχι και τους μεγαλοκαρχαρίες.

ΡΟΖΕΤΑ: Τι μεγαλοκαρχαρίες;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Να, ξέρεις, υπάρχει μεγάλο κύκλωμα. Απ' τη μια η Μαφία, από την άλλη ο διεθνής υπόκοσμος και στη μέση η ΟΙΑ. Αλλά τώρα ερχόμαστε εμείς...

ΡΟΖΕΤΑ: Και τα βρίσκετε μεταξύ σας!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Και τα βρίσκουμε μεταξύ μας! Μα όχι, τι με κάνεις και λέω θεία;

ΡΟΖΕΤΑ: Πώς! Είπες ότι δουλεύετε με τη Μαφία! Με τους γκάγκστερ!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εγώ; Όχι, εγώ σου είπα ότι δουλεύουμε για τους Αμερικάνους...

ΡΟΖΕΤΑ: Ακριβώς και η CIA δεν είναι των Αμερικάνων; Κι η Μαφία δεν δουλεύει για την CIA; Και ο διεθνής υπόκοσμος δεν δουλεύει για τη Μαφία; Λοιπόν εσείς της δίωξης ναρκωτικών δουλεύετε για τους "Κίσσινγκερ"... θέλω να πω για τους γκάνγκστερ... όλο τα μπερδεύω!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Χα, χα, δεν άλλαξες καθόλου θεία... Θέλεις πάντα να έχεις δίκιο.

ΡΟΖΕΤΑ: Χα, χα, είμαι ευτυχής για την ωραία καριέρα σου. Μα πώς και βρέθηκες στα μέρη μας;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εχμ, μεταξύ μας, είναι μπερδεμένη υπόθεση. (*Δείχνει την Καμέλια.*) Δεν μπορώ να μιλήσω μπροστά στο κορίτσι.

ΡΟΖΕΤΑ: Βέβαια, έχεις δίκιο... Καμέλια πήγαινε να δεις τι γίνεται με την κατσαρόλα.

ΚΑΜΕΛΙΑ: Μα δεν είμαι ανήλικη!

ΡΟΖΕΤΑ: Μα τι ιδέα είν' αυτή που έχεις για τη γυναικεία χειραφέτηση... μα στ' αλήθεια πιστεύεις ότι η απελευθέρωση συνίσταται στο να μπορείς να κάνεις και ν' ακούς σκαμπρόζικες συζητήσεις... Ν' ακούς και να λες βρωμόλογα;

ΚΑΜΕΛΙΑ: Ε, ναι, αρχινά ακόμα κι απ' αυτό... Από τα βρωμόλογα!

ΡΟΖΕΤΑ: Άι γαμήσου μαλακισμένη. Κάτσε και μην μας

σπας τ' αρχίδια! (*Στον Αντώνη με μελιστάλακτη φωνή:*) Ας ακούσουμε αυτά τα περίπλοκα πράγματα, Αντώνη.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Βρίσκομαι εδώ σε αποστολή... είχαμε ένα κάρφωμα...

ΡΟΖΕΤΑ: Δηλαδή;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εδώ στην περιοχή διακινούνται ναρκωτικά. Έμποροι!...

ΡΟΖΕΤΑ: Έμποροι;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Έμποροι.

ΡΟΖΕΤΑ: Ναρκωτικά;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναρκωτικά.

ΡΟΖΕΤΑ: Σκληρά ή μαλακά;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πώς;

ΡΟΖΕΤΑ: Θέλω να πω... χόρτο ή φακελλάκι για τρύπημα;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα... θεία... εσύ είσαι ειδική... μιλάς ακόμα και την αργκό!

ΡΟΖΕΤΑ: Μα τι ειδική και ειδική! Διάβασα ένα άρθρο στη "Χριστιανική Οικογένεια". "Μητέρες σώστε τα παιδιά σας από τη μάστιγα της μαριχουάνας! Ξεκόψτε τα από τους δρόμους και τις συναυλίες της Ροκ". Λοιπόν τι λέγαμε; Χόρτο ή ένεση;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εχμ, είτε για το ένα είτε για το άλλο, εμείς του ειδικού τμήματος έχουμε διαταγή να μην κάνουμε διαχωρισμό.

ΡΟΖΕΤΑ: Α! Όχι; Όμως εγώ διάβασα ότι υπάρχει μεγάλη διαφορά... Ακόμα και η "Χριστιανική Οικογένεια" το έγραφε.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πράγματι. Αλλά, μεταξύ μας, στ' αλήθεια

πιστεύεις ότι τους *διχαστές,* το κράτος, την αστυνομία τους ενδιαφέρει τόσο πολύ η υγεία των πολιτών;

ΡΟΖΕΤΑ: Α, όχι; Δεν τους ενδιαφέρει;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα, όχι, αυτή η ιστορία με τα ναρκωτικά είναι μόνο μια πρόφαση για να τους τη φέρει και να μπορεί να τους μαντρώνει! Κάθε πρόφαση είναι καλή. Χθες σε κυνηγούσαν γιατί είχες μακριά μαλλιά, προχθές γιατί ήσουν εβραίος, την Πέμπτη γιατί ήσουν προτεστάντης και έλεγες ότι η γη είναι στρογγυλή, το Σάββατο γιατί έμενες στις κατακόμβες με τους Χριστιανούς και την Κυριακή γιατί έγινες αντικομμουνιστής, καθότι βρίζεις το Σύνδεσμο Βιομηχάνων και τους Χριστιανοδημοκράτες!

ΡΟΖΕΤΑ: Θεούλη μου, πόσο έξυπνος έγινες Αντωνάκη! Αλήθεια, όλα αυτά μόνος σου τα σκέφτηκες;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όχι, τα 'μαθα απ' έξω... αυτά μας τα μαθαίνουν στη Δίωξη για το πώς πρέπει να την πέφτουμε στους χίπις για να τους βάλουμε στο χέρι ύστερα. Τα είπα καλά;

ΡΟΖΕΤΑ: Πολύ καλά, παλιόπαιδο, πες μου όμως, έχεις καμιά ιδέα ποιοι είναι αυτοί οι πωλητές;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Θεία, είμαι σε αποστολή, και ξέρεις ότι όταν ο Αντωνάκης είναι σε αποστολή...

ΡΟΖΕΤΑ: Ξέρω, ξέρω... Θυμάμαι. Με πονάει ακόμα η πλάτη μου!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Λυπάμαι πολύ θεία... Αλήθεια σε πονάει ακόμα;

ΡΟΖΕΤΑ: Πάντα με πονά... ακόμα και τώρα. Ωχ, τι άσχημα που πονά. Κάνε μου μια χάρη, Αντωνάκη. Περπατά μπροστά, πίσω, πάνω, κάτω.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πάνω κάτω; Μα γιατί;

ΡΟΖΕΤΑ: Μην κάνεις ερωτήσεις Αντώνη. Υπάκουσε τη θεία σου... εμπρός... Άντε, άντε *(Ο Αντώνης αρχίζει να περπατά κουτσαίνοντας.)* Περπατά, έτσι μπράβο... έτσι... άντε και μου περνάει... πόσο καλό μου κάνει! Μου πέρασε!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι παράξενη θεραπεία... εγώ περπατώ και σένα σου περνάει! Ε, κοίτα, μόνο και μόνο γιατί είσαι εσύ, η αγαπημένη μου θείτσα θέλω να στο πω...

ΡΟΖΕΤΑ: *(Σταματά την κοπέλλα που πλησιάζει για να κρυφακούσει.)* Καμέλια, ανακάτευε τη σούπα... *(Στον Αντώνη:)* Λοιπόν;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Οι έμποροι είναι δύο. Δύο οικογένειες.

ΡΟΖΕΤΑ: Δύο οικογένειες; *(Σηκώνεται απότομα, μηχανικά, περπατάει υποφέροντας.)*

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι. Δυστυχώς δεν ξέρω ούτε όνομα, ούτε επώνυμο, ούτε που ακριβώς μένουν. Μα θεία τι κάνεις; (Η Ροζέτα σταματά).

ΡΟΖΕΤΑ: Δεν ξέρεις πού μένουν; Ω, τι ατυχία! Και πώς θα τα καταφέρεις; Σ' αυτή την περιοχή μένουμε 4.000 οικογένειες... τι ατυχία!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μη στενοχωριέσαι θεία.

ΡΟΖΕΤΑ: Τι ατυχία!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Το καρφί μας τους ξέρει και το απόγευμα θα μας δώσει ακριβείς πληροφορίες.

ΡΟΖΕΤΑ: Τι απαίσιος!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Υπόθεση ωρών.... Είσαι ευχαριστημένη;

ΡΟΖΕΤΑ: Ουου! Στα καρφιά κάθομαι... και πού θα έρθει να σε συναντήσει αυτός ο... έμπιστος;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Αρχικά το ραντεβού ήταν στο μπαρ, εδώ

στη γωνία, αλλά μόλις μπήκα, είδα κάτι τύπους που με κοίταζαν παράξενα... δεν ξέρω, μου φαίνεται ότι κάτι κατάλαβαν...

ΡΟΖΕΤΑ: Εσείς οι καραμπινιέροι για να περνάτε απαρατήρητοι πρέπει να είστε πάντα με τη στολή γιατί όταν βάζετε πολιτικά όλοι σας αναγνωρίζουν, ακόμα και οι αστυνομικοί!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ε, ίσως είναι αλήθεια... σου έλεγα πως τότε μου ήρθε στο μυαλό ότι η θεία μου η Ροζέτα μένει σ' αυτήν την περιοχή· ρώτησα τον εφημεριδοπώλη και να 'μαι.

ΡΟΖΕΤΑ: Θα 'ρθει εδώ;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι, θεία, αν βέβαια δεν σε πειράζει.

ΡΟΖΕΤΑ: Μα τι 'ναι αυτά που λες! Σαν στο αστυνομικό σου τμήμα! Κι έπειτα, εμένα μ' ενδιαφέρει να γνωρίζω τα καρφιά! Καμέλια, μήπως ο πατέρας σου θα μπορούσε να μου δανείσει τ' αμάξι του σήμερα που έχω ένα ραντεβού; Ποιο είναι το καρφί; Είναι της περιοχής; Αφήνει γυναίκα και παιδιά;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν θα μπορούσες ποτέ να φανταστείς ποιος είναι, χα, χα, χα!

ΡΟΖΕΤΑ: Ποιος είναι; Σ' ακούω λοιπόν, τον ξέρω; Πες μου!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όχι, θεία... όχι το καρφί. (*Ακούγεται ένας βρόντος σαν από σεισμική δόνηση, τα έπιπλα τρέμουν.*) Θεούλη μου, τι είναι;

ΡΟΖΕΤΑ: Νάτο, κάναν και τον φορτηγατζή να φτιαχτεί!!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σεισμός είναι;

ΡΟΖΕΤΑ: Όχι, είναι από πάνω, απ' τον τρίτο όροφο...

απ' τον Βιτσέντζο τον μηχανοδηγό... Κάνουν το τρένο... (*Ακούγεται σφύριγμα ατμομηχανής.*)

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ένα τρένο στον τρίτο όροφο;

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, είναι ένα παιχνίδι... όταν έχουν τα κέφια τους σπρώχνουν όλα τα έπιπλα του σπιτιού και τα βάζουν στη σειρά, εκείνος παλιός μηχανοδηγός κι έτσι...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα είναι να τρελαίνεσαι! Επειδή είναι πρώην μηχανοδηγός... ε, και τι μ' αυτό;

ΡΟΖΕΤΑ: Ε, ναι, μιας και είναι πρώην μηχανοδηγός, συναντά τον παππού που είναι ελεγκτής τρένου και τον Λουίτζι που δουλεύει στο σταθμό και τι ήθελες να κάνουν εκτός απ' το να παίζουν το τρένο; Έπειτα είναι στη μέση και ο Μπανγκόνγκι που ήταν σταθμάρχης! Αλλά μην προσπαθείς να τη σκαπουλάρεις. Ποιος είναι το καρφί; Αλλιώς σε πετάω στις γραμμές του τρένου.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όχι θεία μην επιμένεις!

ΡΟΖΕΤΑ: Στη θεία σου λες όχι; Αντώνη τι μου είπες πριν από λίγο; Ότι θα 'πρεπε να μου κάνεις μνημείο... Πες το μου γιατί αλλιώς θα γράψω στον αρχηγό σου ότι όταν ήσουν μικρός δεν μπορούσες να κλάσεις και οι φίλοι σου σε πειράζανε...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Αμάν πια και συ!

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, σε φωνάζανε "σβησμένο ηφαίστειο". Αρνήσου το αν το μπορείς. Και τότε εσύ, για να μην κάνεις κακή εντύπωση, τα συμφώνησες μ' ένα παιδάκι ψόφιο της πείνας, να κλάνει εκείνο αντί για σένα... εσύ καμάρωνες και σε κείνο το φτωχόπαιδο πλήρωνες 1 δίφραγκο το κλάσιμο! Πες μας τώρα ότι

δεν είναι κι αλήθεια!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι αλήθεια είναι, αλλά εκείνο τον καιρό κάτι ήταν και το δίφραγκο!

ΡΟΖΕΤΑ: Σύμφωνοι... κι εγώ θα το γράψω στον αρχηγό σου και βλέπουμε...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ε, καλά πια! Όμως θεία, είσαι τρομερή!

ΡΟΖΕΤΑ: Καμέλια, θα σε πείραζε να πας επάνω στον Βιτσέντζο τον μηχανοδηγό να του πεις να μην κατεβάσει τον παππού απ' το τρένο, γιατί εδώ υπάρχει κίνδυνος σύγκρουσης... λοιπόν να μην κατεβάσει τις κάσες με τα λαχανικά! Να τις αφήσει στη διπλανή νεκρή γραμμή.

ΚΑΜΕΛΙΑ: Πώς; Τι;

ΡΟΖΕΤΑ: Πες στον παππού τον αρχιελεγκτή ότι ο καινούριος επιβάτης δεν έχει εισιτήριο, προσοχή λοιπόν στον έλεγχο των εισιτηρίων! Και ότι το χόρτο του διπλανού είναι πάντα το πιο ωραίο...

ΚΑΜΕΛΙΑ: Είναι πάντα το πιο ωραίο;

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, άντε, εξαφανίσου τώρα... γιατί θα φτάσουν οι πουλάδες και θα το φάνε!

ΚΑΜΕΛΙΑ: Οι πουλάδες θα το φάνε;

ΡΟΖΕΤΑ: Το χόρτο!

ΚΑΜΕΛΙΑ: Δεν κατάλαβα λέξη!

ΡΟΖΕΤΑ: Τι κουβέντες, αφού εσύ δεν ξέρεις από τρένα... αυτοί θα καταλάβουν... πήγαινε και επανέλαβε αυτά που σου είπα. Και πήγαινε μετά να πεις στον πατέρα σου να μου ετοιμάσει τ' αμάξι σε καμιά ώρα... και ν' αφήσει τα φρένα κομμένα όπως είναι!

ΚΑΜΕΛΙΑ: Καλά, καλά, με χάζεψες πια!

ΡΟΖΕΤΑ: Και τώρα Αντωνάκη, εμπρός, είμαι όλη αυτιά!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Για όνομα του Θεού, θεία. Τι με αναγκάζεις να λέω, είναι παράβαση κανονισμού. Θα με κρεμάσουν.

ΡΟΖΕΤΑ: Μίλα, γιατί θα σε κρεμάσω εγώ... Θα σου σπάσω και το άλλο πόδι (*του δίνει μία κλωτσιά*), έτσι θα σε απολύσουν στ' αλήθεια! Μίλα! (*Άλλη μια κλωτσιά στο πόδι και μια με μια κουτάλα στο γόνατο.*)

ΑΝΤΩΝΗΣ: Άι! Μα είσαι τρελή... στο γόνατο βρήκες να... ωχ! Είναι ευαίσθητο μέρος η επιγονατίδα, χειρότερα απ' το να χτυπάς στο κεφάλι...!

ΡΟΖΕΤΑ: Ακριβώς! Λοιπόν, να πάρω φόρα;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όχι, όχι, για το Θεό! Φτάνει! Μου φαίνεται πως είμαι στο ανακριτικό της ασφάλειας. Λοιπόν, θα στο πω· είναι ο παπάς.

ΡΟΖΕΤΑ: Ο παπάς; Ποιος; Αυτός ο δικός μας της ενορίας του Αγ. Χριστόφορου;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι, αυτός είναι!

ΡΟΖΕΤΑ: (*Ανεβαίνει στο τραπέζι.*) Άγιε Χριστόφορε, προστάτη των αυτοκινητιστών... κάνε αυτόν τον μπάσταρδο, ρουφιάνο παπά, λιώμα ανάμεσα σε δέκα αμάξια με χαλασμένα φρένα... Δυο καμιόνια και τρεις αφηνιασμένες μπουλντόζες... Να τον κάνουν μαρμελάδα αυτόν τον ρουφιάνο, που για να τον μαζέψουν να χρειάζεται κουταλάκι! Αμήν.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα γιατί θεία; Δεν καταλαβαίνω γιατί τέτοια κακία για έναν που θυσιάζεται για να ηθικοποιήσει αυτή τη διεφθαρμένη κοινωνία, πηγαίνει ακόμα και κόντρα στο καθήκον του!

ΡΟΖΕΤΑ: Κόντρα σε τι;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ε, ναι, οι παπάδες δεν μπορούν να πάνε να σφυρίξουν αυτό που τους εκμυστηρεύτηκαν στην εξομολόγηση. Είναι βαρύ αμάρτημα, σχεδόν ιεροσυλία!

ΡΟΖΕΤΑ: Α, γιατί εκείνος εκεί... ο παπάς το έμαθε από κανέναν χάνο που πήγε να εξομολογηθεί σ' αυτόν;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι.

ΡΟΖΕΤΑ: Χα, χα, φαντάζομαι τη σκηνή: "Ξέρετε πάτερ, παίρνω ναρκωτικά. Θα 'θελα να ξέρω αν είναι αμαρτία". "Μα τέκνον μου, ό,τι είναι ενάντια στους νόμους, είναι αμαρτία". "Αλλά πάτερ μου, άλλο πράγμα είναι ο νόμος του Θεού κι άλλο οι νόμοι του κράτους". "Ναι, μα εμείς έχουμε το Κονκορδάτο, που λέει ότι Θεός και κράτος είναι το ίδιο πράγμα και οι επίσκοποι είναι αληθινοί υπουργοί του!". "Πες μου το όνομα του λαθρεμπόρου και θα έχεις άφεση αμαρτιών. Και μην ξεχνάς ότι το μοναδικό νόμιμο ναρκωτικό είναι η ελπίδα της βασιλείας των ουρανών... πήγαινε, ο Θεός μαζί σου και αγάλλου". (*Κατεβαίνει από το τραπέζι.*)

ΑΝΤΩΝΗΣ: Χα, χα, χα, είσαι πάντα φοβερή θεία! Όπως και να 'χει το πράγμα, ένα είναι σίγουρο: ότι αυτή είναι η πρώτη αποστολή μου και ότι αύριο θα μου δώσουν χρηματικό έπαινο και να ξέρεις ότι θα τα κοπανήσω. Μιας και το 'φερε η κουβέντα... τι αφηρημένος που είμαι! Τα μπουκάλια. Αγόρασα δυο μπουκάλια απ' το μπαρ, για να τα πιούμε μαζί και μετά τ' άφησα πάνω στον πάγκο... Μια στιγμή θεία να πάω να τα ξαναπάρω!

(*Ο Αντωνάκης κάνει να βγει μα τον σταματά η φασαρία που ακούγεται από τις σκάλες έξω απ' τη σκηνή. Είναι ο παππούς, ο Λουίτζι και ο φίλος του καθώς επίσης και η Καμέλια που μπαίνουν στο σπίτι. Τραγουδούν ενώ μεταφέρουν κάσες από τις οποίες προβάλουν φυτά ινδικής κάνναβης. Κουβαλούν τις κάσες στους ώμους σαν σαμάρια. Είναι ο ένας πίσω απ' τον άλλο. Τρέχουν διαγράφοντας πορεία φιδιού. Η Ροζέτα και ο Αντώνης ανεβαίνουν πάνω στο τραπέζι. Πάνω στην αναμπουμπούλα σβήνει το φως.*)

Β΄ ΠΡΑΞΗ

(Ξαναρχίζει το παιχνίδι του φιδιού της πρώτης πράξης. Κάθε τόσο, ο Αντώνης είναι αναγκασμένος να τινάζεται στην άκρη για να μην τον παρασύρει κανένα βαγόνι που μανουβράρει. Κάνει να επέμβει αλλά σταματάει. Και η Ροζέτα πάει να πει κάτι... τρέχει απ' τον ένα στον άλλο προσπαθώντας να τους πείσει να σταματήσουν και να τους δώσει να καταλάβουν τον κίνδυνο από την παρουσία του αστυφύλακα.)

ΡΟΖΕΤΑ: (*Ουρλιάζοντας:*) Μπαμπά, Λουίτζι... έχουμε επισκέψεις!

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: Ναι, ζήτω ο Μπανγκόνγκι!

ΡΟΖΕΤΑ: (*Δίνοντας μια κλωτσιά στο γιο της.*) Είν' εδώ ο ανηψιός μας, ο Αντωνάκης...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ο Αντωνάκης. Ποιος, ο κούτσαβλος; Μα τους πεθαμένους... Είσαι ακόμα ζωντανός;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Χα, χα, ο παππούς πάντα έχει διάθεση για αστεία. (*Τον αγκαλιάζει.*)

ΡΟΖΕΤΑ: (*Πιάνοντας τον Λουίτζι απ' το μπράτσο ενώ ο παππούς κάνει τις συστάσεις.*) Μα φτιάχτηκες και εσύ; Καλά που σ' έστειλα επίτηδες για να τους προ-

σέχεις.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μείνε ήσυχη μάνα, οι ελέφαντες είναι όλοι στο βαγόνι για τα ζώα... μέσα στις κάσες...

ΑΝΤΩΝΗΣ: (*Πλησιάζοντας τον νεαρό:*) Λουίτζι... ε, μη μου πεις ότι είσαι εσύ... μάνα μου, πόσο μεγάλωσες! Για να σε δω!

ΛΟΥΙΤΖΙ: Σου συστήσανε τον Μπαγκόνγκι;

ΡΟΖΕΤΑ: (*Στην Καμέλια.*) Σου είχα πει να μην τους αφήσεις να κατέβουν κάτω, ειδικά μ' αυτές τις κάσες...

ΚΑΜΕΛΙΑ: Ναι, μου το 'πες; Και ποιος κατάλαβε τι έλεγες; Ανισόπεδη διάβαση κλειστή, απαγόρευση διέλευσης...

ΡΟΖΕΤΑ: Μα τι ηλίθια! (*Γυρνά στον Αντώνη που ακολουθεί τους άλλους μεταφέροντας μια σκάλα.*) Μα τι κάνεις εκεί;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Κάνω το τελευταίο βαγόνι!

ΡΟΖΕΤΑ: Ε, φτάνει πια. (*Με όλη της τη φωνή:*) Μπαμπά, το ξέρεις ότι ο ανεψιός μας δεν είναι κομμωτής τώρα πια; Είναι στη Δίωξη ναρκωτικών!

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: Ναρκωτικών;

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, βρίσκεται εδώ γιατί κάτι του σφύριξαν για δύο οικογένειες λαθρεμπόρων που πρέπει να συλλάβει!

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: Λαθρεμπόρων;

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, εδώ στη γειτονιά.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα θεία, είναι λεπτά θέματα... μυστικά... δεν μπορούμε να τα λέμε σε όλους. Πάψε!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Μμμ! Αν είναι μυστικά, κρατείστε τα για τον εαυτό σας... εμείς θα πρέπει να ξαναφύγουμε,

γιατί αλλιώς θα χάσουμε την ανταπόκριση στο τρίτο πάτωμα! Κύριοι, επιβιβαστείτε, εμπρός μηχανοδηγέ, εμπρός! (*Σπεύδουν να κρύψουν τις διάφορες κάσες.*)

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σταματείστε ένα λεπτό... Α, για κοίτα! Λαχανικά! Τι έξυπνοι, καλλιεργείτε λαχανικά στο σπίτι;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ναι, είναι ο κινητός μας κηπάκος... τα πήγαμε μια βόλτα να πάρουν λίγο αέρα. Κάθε πρωί τα βγάζουμε μια γύρα! Τώρα θα πρέπει να τα πάμε πάνω... στην ταράτσα... με την άδειά σου...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Περίμενε, περίμενε, δείξ' τα μου....

ΡΟΖΕΤΑ: Αντώνη... ασ' τους να πάνε πάνω, γιατί το μαρούλι υποφέρει σ' αυτή τη βρώμικη ατμόσφαιρα... και μην πας τόσο κοντά γιατί τους αφαιρείς με την αναπνοή σου όλο το οξυγόνο και τη χλωροφύλλη!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Περίμενε ένα λεπτό θεία... μα τι άρωμα! Αυτή η φασκομηλιά... είναι φασκομηλιά έτσι;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Για κοίτα τι κουτσόβλαχο ποιητή έχουμε!

ΡΟΖΕΤΑ: (*Στην Καμέλια.*) Πάνε να χώσεις αυτές τις κάσες κάτω απ' το κρεβάτι! Γρήγορα!

ΚΑΜΕΛΙΑ: Γιατί;

ΡΟΖΕΤΑ: Πήγαινε!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Και δεντρολίβανο; Κι αυτά τα μικρούτσικα φυλλαράκια... τι είναι;

ΡΟΖΕΤΑ: Είναι ραδίκι... κι εκείνο εκεί τρεβιζάνα...

ΛΟΥΙΤΖΙ: Η ονομαζομενη "Μπαγκονγκίνα!".

ΑΝΤΩΝΗΣ: Αχ, παππού, θεία, κάντε μου ένα δωράκι... πάει τόσος καιρός που ονειρευόμουνα να φάω μια ωραία χορτοσαλάτα όπως όταν ήμουν στο χωριό... μ' όλα εκείνα τα νόστιμα φυλλαράκια και τις πικάντι-

κες γεύσεις... βρε, βρε, υπάρχουν και αγριόχορτα...

ΡΟΖΕΤΑ: Όχι, αυτά δεν είναι αγριόχορτα...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πώς όχι; Για να δοκιμάσω (*Ξεριζώνει ένα και το καταπίνει με μια μπουκιά.*) Έχεις δίκιο, έχει άλλη γεύση... ωραία όμως! (*Παίρνει άλλο ένα.*)

ΠΑΠΠΟΥΣ: Μα αυτός τρώει όλη τη μαριχουάνα!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πώς; Τι;

ΠΑΠΠΟΥΣ: (*Που έφαγε μια κλωτσιά.*) Τη μαντζουράνα... έλεγα ότι είναι άγρια μαντζουράνα!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Α, κι εγώ που κατάλαβα μαριχουάνα... σκέψου πόσο είμαι επηρεασμένος από τη δουλειά μου. Έλα θεία, κάνε μου αυτό το δώρο, κοίτα, την κόβω μόνος μου, θα ψιλοκόψουμε τα ραδίκια, μετά θα βάλουμε δυο πιπεριές... και λίγες αντζούγιες.

ΠΑΠΠΟΥΣ: (*Ιδιαιτέρως.*) Μια χειροβομβίδα και δυο δηλητηριώδη μανιτάρια θα του βάλω!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Κάνε μου το χατίρι θεία Ροζέτα!

ΡΟΖΕΤΑ: Καλά, καλά, ας του δώσουμε να φάει αυτά τα ραδίκια... (*Στον παππού που είναι έτοιμος να ξεσπάσει.*) Μετά θα επιστρέψω στο Βιτσέντζο μια απ' τις δικές μας κάσες.

ΚΑΜΕΛΙΑ: Κοιτάξτε τι βρήκα κάτω απ' το κρεβάτι. (*Δείχνει τρεις κάσες.*) Ίσως είναι καλύτερη αυτή για τη σαλάτα, κυρ Αντώνη, μου φαίνεται πιο τρυφερή.

ΡΟΖΕΤΑ: Μα ποιος σου 'πε να...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι, να κόψουμε λίγο κι απ' αυτή!

ΡΟΖΕΤΑ: Θα σου 'ρθει μια μπουνιά... (*Της αμολάει μια κλωτσιά. Ο αστυνομικός ρίχνεται με μανία στις κάσες ξεριζώνοντας φυτά εδώ κι εκεί.*)

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν σε πειράζει παππού που τα ξεριζώνω

ολόκληρα... Ξέρεις εμένα η ρίζα είναι που μ' αρέσει πιο πολύ! Τι ωραίες αυτές... Με συγχωρείτε αν παίρνω τις καλύτερες.

ΡΟΖΕΤΑ: Μα αλίμονο! Άρπαξε, διάλεξε... ξερίζωσε, δεν στοιχίζει τίποτε εξάλλου· 150 δρχ. το γραμμάριο.

ΑΝΤΩΝΗΣ: 150 δρχ. το... τι;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Τα εννιά κιλά...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τόσο λίγο... σχεδόν τα χόρτα...

ΡΟΖΕΤΑ: Το 'πες! Χόρτα!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Είναι να τρελαίνεσαι... δεν μπορώ να υποφέρω μια τέτοια σφαγή του χόρτου.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα τι τον έπιασε τον παππού;

ΡΟΖΕΤΑ: Μην δίνεις σημασία... είναι ένας από κείνους τους φανατικούς της Εταιρείας Προστασίας Φυτών... τρώει μόνο κρέας, έτσι του τη δίνει και γίνεται ανυπόφορος.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Θεία, μου δίνεις μια σουπιέρα;

ΡΟΖΕΤΑ: Νάτη.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μανούλα μου! Μου πέφτουν τα σάλια! Κοίτα τη σουπιέρα!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Στο κεφάλι θα στην έφερνα τη σουπιέρα!

ΡΟΖΕΤΑ,: Αντώνη μην υπερβάλλεις... πρόσεξε γιατί μόνο για σένα είναι πολύ.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Αγαπητή μου, εμείς όλη τη μέρα ντερλικώνουμε.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ολόκληρους ναργιλέδες!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναργιλέδες;

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, εμείς τις σουπιέρες τις λέμε ναργιλέδες, έτσι, για πλάκα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Χα, χα, είναι πράγματι αστείο (*υψώνοντας*

τη σουπιέρα), ας κάνουμε ένα ναργιλέ... τότε... έχετε και δικό σας λάδι;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Μα πώς, σπιτικό απ' το Χασισοχώρι της Μεσσήνης!

ΡΟΖΕΤΑ: (*Ιδιαιτέρως.*) Θα σταματήσεις επιτέλους;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Θα χρειαστεί και κρασί... Λουίτζι, θα σε πείραζε να πας να μου φέρεις εκείνες τις δύο μπουκάλες που έχω... ατυχία, μα πού έχω το μυαλό μου, τώρα θυμήθηκα ότι ούτε τις πλήρωσα... (*Βγάζει ένα παραφουσκωμένο πορτοφόλι.*) Να πάρε... κανόνισε εσύ... (*Του δίνει ένα πεντακοσάρικο.*)

ΡΟΖΕΤΑ: (*Κοιτάζοντας το μάτσο των χαρτονομισμάτων που προεξέχει απ' το πορτοφόλι:*) Βλέπω ότι είσαι καλά ματσωμένος. (*Ο Λουίτζι βγαίνει.*)

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ε... στο είχα πει ότι τώρα κερδίζω πολλά...ειδικές υπηρεσίες... έχουμε παντού διευκολύνσεις, προπάντων στα ιατροφαρμακευτικά.

ΡΟΖΕΤΑ: Και γιατί ειδικά στα ιατροφάρμακευτικά;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Γιατί οι φαρμακευτικές εταιρείες μας ευγνωμονούν. Χρειάζονται σαν το ψωμί την καταστολή που ασκούμε πάνω στα παράνομα και πουλάν πιο ακριβά τα δικά τους νόμιμα ναρκωτικά, τα εγκεκριμένα.

ΡΟΖΕΤΑ: Χα, χα, με λίγα λόγια τους βγάζετε από τη μέση τους ανταγωνιστές.

ΦΙΛΟΣ: Ε, ναι, είναι αλήθεια ότι το Ροβινάλ που όλοι ξέρουν ότι είναι σκληρό ναρκωτικό, τώρα κοστίζει 250 δρχ. το μπουκαλάκι, το Μετριντάλ και το Φεντιτάλ κοστίζουν 350...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Για το Θεό! Πώς ξέρετε όλες αυτές τις τιμές;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Είναι μελετητής της φαρμακολογίας.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μελετητής;

ΡΟΖΕΤΑ: Αλλά κάνει και πολλή πρακτική...

ΚΑΜΕΛΙΑ Οι φαρμακοποιοί, τι αηδία!...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα όχι, είναι η λογική του ελεύθερου εμπορίου δεσποινίς Καμέλια! Κι η χώρα μας, όσον αφορά το εμπόριο και την παραγωγή φαρμάκων, είναι η πιο ελεύθερη απ' όλες..

ΦΙΛΟΣ: Σωστό. Πράγματι, η Σουηδία, που περνιέται για ελεύθερη χώρα, απαγορεύει το 70% των αμφεταμινών, αγχολυτικών και βαρβιτουρικών που πουλιούνται στο λαθρεμπόριο, συγνώμη! Ενώ σ' εμάς πουλιούνται ελεύθερα!

ΚΑΜΕΛΙΑ: Σ' αυτό το σημείο χρειάζεται λίγο ξύδι που έχω φτιάξει από μοσχάτο, πάω να σας το φέρω...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Περίμενε να σε συνοδεύσω, με την άδειά σας, αν δεν ενοχλώ...

ΚΑΜΕΛΙΑ: Όχι, όχι, κάθε άλλο... θα με συγχωρέσετε αν βρείτε το σπίτι λιγάκι ακατάστατο...

ΡΟΖΕΤΑ: Και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα... εντάξει!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Νεκρό τον θέλω αυτόν το σφαγέα των φυτών. Κοίτα τι έκανε... Είναι χειρότερο κι απ' τη σφαγή του Ηρώδη!

ΦΙΛΟΣ: Ε! Τον Ηρώδη τον τιμώρησα εγώ... Κοιτάξτε εδώ, του βούτηξα το πορτοφόλι!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Αετονύχης!

ΡΟΖΕΤΑ: Κι εσύ θα του το επιστρέψεις αμέσως το πορτοφόλι (*του αρπάζει το πορτοφόλι*) δίχως ν' ακου-

μπήσεις μια δραχμή γιατί εκδίκηση θα πάρουμε αλλιώς. Δηλαδή: Λοιπόν, εδώ είναι το βιβλιάριο Υπηρεσίας του. (*Στον φίλο:*) Εσύ σημείωσε το νούμερο και τα υπόλοιπα θα στα πω αργότερα. Πρώτα πρώτα πρέπει να ξέρετε ότι το καρφί είναι ο παπάς της ενορίας.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ποιος; Ο ντον Πιερίνο;

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι. Αυτός ο βρωμερός κατόρθωσε να το μάθει από εξομολόγηση και σε λίγο θα 'ρθει εδώ.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Αυτός ο γιος πουτ.... του Θεού!

ΡΟΖΕΤΑ: (*Στον φίλο:*) Γρήγορα, γράφε εσύ:.. Εδώ είναι ένα γράμμα, της κοπέλλας του μάλλον (*Στον παππού:*) διάβαστο γρήγορα, πρέπει να ξέρουμε όσο πιο πολλά μπορούμε. Εδώ υπάρχει ένα μικρό εικόνισμα, είναι της αγίας Πετραλίας... της αγίας που ελευθερώνει απ' την εγκυμοσύνη...

ΠΑΠΠΟΥΣ: (*Διαβάζει το γράμμα.*) Πράγματι, εδώ γράφει ότι άφησε έγκυο την κοπέλλα, αλλά επειδή για να την παντρευτεί θα έπρεπε να εγκαταλείψει το σώμα, για να μην καταστρέψει την καριέρα του, την πάντρεψε μ' έναν φίλο του, στον οποίο έδωσε προίκα και του πλήρωσε και τα έξοδα.

ΡΟΖΕΤΑ: Στοιχηματίζω ότι ο φίλος είναι ο ίδιος που του νοίκιαζε τις κλανιές...

ΦΙΛΟΣ: Ησυχία, γιατί ο Ηρώδης ξαναγυρνά...

ΡΟΖΕΤΑ: Χμμ, για να δούμε, εκτός από το να πουλάς πνεύμα, θα το ξαναβάλεις στη θέση του χωρίς να σε καταλάβει; (*Δίνει το πορτοφόλι στον φίλο· μπαίνει ο Λουίτζι που αντιλαμβάνεται αμέσως τη μεγάλη ταραχή.*)

ΛΟΥΙΤΖΙ: Τι τρέχει; Τι σκαρώνετε;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Τίποτα, άσε τα μπουκάλια και κάτσε κει, ίσως να διασκεδάσεις σε λίγο... (Η Ροζέτα απαντάει με χαμηλή φωνή στον παππού και στον φίλο, δίνοντας μερικές εξηγήσεις με χειρονομίες.)

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, ναι, στον κώλο... μ' έναν μαρκαδόρο... κάντε πολλά σημαδάκια... γρήγορα, πηγαίνετε από κει... (*Ο Παππούς και ο φίλος του Λουίτζι βγαίνουν από τη σκηνή για να πάνε στην κρεβατοκάμαρα.*)

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μάνα, θέλετε να μου εξηγήσετε και μένα τι σκαρώνετε;

ΡΟΖΕΤΑ: Ήσυχα, Λουίτζι, έρχονται. (*Μπαίνει ο Αντώνης θριαμβευτικά ακολουθούμενος από την Καμέλια.*)

ΑΝΤΩΝΗΣ: Κοίτα, θεία, ξύδι δέκα χρόνων, ακριβώς όπως το έφτιαχνε κι η μάνα μου, λες κι είναι η ψυχή της μέσα.

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, η μάνα μέσα κι ο πατέρας ποιος ξέρει πού γυρνάει, γλεντοκοπάει με τις γυναίκες... Πάω στοίχημα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι λες; Πού είναι οι άλλοι;

ΡΟΖΕΤΑ: Είναι εκεί πέρα, θα γυρίσουν γρήγορα. Ανακάτωσε τη σαλάτα κι εσύ Λουίτζι άνοιξε τα μπουκάλια.

ΚΑΜΕΛΙΑ: Ναι, ας βιαστούμε, θέλω πολύ να δοκιμάσω κι εγώ αυτή την ωραία σαλάτα, αν επιτρέπετε φυσικά...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Γιατί όχι, θα κάνουμε ένα σαλατομεθύσι...

ΡΟΖΕΤΑ: Σιγά με το ξύδι... θα την καταστρέψετε.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μείνε ήσυχη κι εγώ σ' αυτά είμαι μάγος.

Θα κάνω μια σαλάτα κανόνι. Μου δίνεις το γάλα Καμέλια;

ΚΑΜΕΛΙΑ: Γάλα με ξύδι; Πώς γίνεται;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πώς! Γίνεται, γίνεται; Το γάλα είναι ο πάπας, το ξύδι η CIA και ο λευκός πάπας με τη CIA σφιχταγκιαλιασμένοι.

ΚΑΜΕΛΙΑ: Μπλιαχ! Πρέπει να είναι πραγματική αηδία!

ΡΟΖΕΤΑ: Σχετικά με την αηδία, μπορείς να μου πεις, τι ακριβώς κάνει η CIA μεσ' το κύκλωμα των ναρκωτικών εδώ σε μας;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα τις λες τώρα! Είναι μέσα για να ελέγχει όλη την κίνηση. Κλείστε την αγορά από κει, ανοίξτε την εκεί... Την ίδια στιγμή που προάγει το εμπόριο και την κατανάλωση, κρούει τον κώδωνα του κινδύνου φωνάζοντας: "βοήθεια, βοήθεια", "Στα όπλα μάνες, τα ναρκωτικά μας τα στέλνουν οι Κινέζοι, οι κόκκινοι εγκληματίες είναι που καταστρέφουν τα παιδιά σας". Ρίχνει στάχτη στα μάτια τέλος πάντων. Για παράδειγμα το παραμύθι με τα ναρκωτικά, ότι δηλαδή όλα ίδια είναι είτε καπνίζεις είτε πρεζάρεις είτε τρυπιέσαι, κι ότι το ένα είναι το ίδιο επικίνδυνο με το άλλο, ποιος το κυκλοφόρησε; Η CIA!

ΛΟΥΙΤΖΙ: Το είχα ψυλλιαστεί, μα το Θεό! Κι εκείνα τα αρχίδια οι δημοσιογράφοι ακόμη και οι προοδευτικοί την πατήσανε σαν ηλίθιοι...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όχι όλοι, μείνε ήσυχος. Τα γράψανε για να εξαπατήσουν τον κόσμο· και μερικοί την πατήσανε. Καταλαβαίνεις ότι αν γράψεις πως δεν υπάρχει

καμιά διαφορά ανάμεσα στη μαριχουάνα και την ηρωίνη, ότι δηλαδή κάνουν όλα μεγάλο κακό και είναι επικίνδυνα, αν ένας νέος καπνίσει ένα τσιγάρο μαριχουάνας, και δει ότι δεν του προκαλεί καμιά διαταραχή, λέει: "Αφού μου πούλησαν παραμύθι για το κάπνισμα της μαριχουάνας, πάει να πει πως είναι παραμύθι και το τρύπημα με ηρωίνη"... κι έτσι δοκιμάζει, τρυπιέται και είναι χαμένος για πάντα.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Κι αυτό ακριβώς είναι που θέλουν η CIA και η μαφία!

ΚΑΜΕΛΙΑ: Τι βρωμιά! Μα εσείς, κύριε Αντώνη γιατί δεν τους καταγγέλετε;

ΡΟΖΕΤΑ: Τι, να καταγγείλει τ' αφεντικά του; Να τους συλλάβει; Θα τον πετάξουν στον δρόμο! Άλλωστε, ο αστυνομικός εκτελεί τις καταγγελίες, δεν καταγγέλει! (*Μπαίνουν στη σκηνή ο παππούς και ο φίλος.*)

ΚΑΜΕΛΙΑ: Τότε, να με συγχωρείτε, αλλά το επάγγελμά σας δεν είναι καθόλου ωραίο... Με απογοητεύσατε πολύ, κι εγώ... δεν τρώω πια απ' αυτή τη σαλάτα σας! Και ξέρετε τι λέω; Ντροπή σας!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ε, όχι! Να ντρέπονται οι δημοσιογράφοι... οι καθηγητές... οι κύριοι υπουργοί... εγώ τι φταίω; Μόνο τους λαθρέμπορους συλλαμβάνω!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Εκείνους δηλαδή που σου επιτρέπουν να συλλάβεις.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Βέβαια, εκείνους που... πώς;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ναι, θέλω να πω ότι αν παραδείγματος χάρη ετοιμάζεσαι να συλλάβεις έναν λαθρέμπορο, πιθανώς απ' τα κεφάλια, μεγάλο ψάρι που λένε, κι απ' το κέντρο σου πουν: "Στοπ, Αντώνη παράτα τα", εσύ,

βέβαια, δεν θα τον συλλάβεις...

ΡΟΖΕΤΑ: Ε, βέβαια... δεν είναι βλάκας ούτε θέλει να έχει το τέλος εκείνου του επιθεωρητή από τη Γένοβα, που έκανε του κεφαλιού του, ξεσκέπασε εκείνη τη συμμορία που δεν έπρεπε να αγγίξει και να! Σταμάτησε να 'ναι ο Διοικητής της Δίωξης Ναρκωτικών και τον έστειλαν να σφραγίζει διαβατήρια για όλη του τη ζωή, εν, δυο, για να μάθει!

ΦΙΛΟΣ: Α, όχι! Ας μην υπερβάλλουμε... δεν συλλαμβάνουν μόνο εκείνους τους φουκαράδες που πουλούν δυο τρία φακελλάκια ή 5 γραμμάρια χόρτο... Λέω για κόλπα καθαρής ηρωίνης αξίας 150 εκατομμυρίων τη φορά... θα το είδατε στην τηλεόραση...

ΡΟΖΕΤΑ: Α, ναι, εκείνο το αστυνομικό έργο με τον Τζέημς Μποντ!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όχι, όχι, φτάνουν τ' αστεία, τι αστυνομικό έργο; Το μετέδωσαν και στην τηλεφημερίδα ... το είδα κι εγώ...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Κι ούτε καν τον αναγνώρισες;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ποιον;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Αυτόν (*βάζει στα χέρια του φίλου τις δυο μπουκάλες κρασί.*) τον υπομοίραρχο Μπερενζίνι της Δίωξης... ήταν αυτός που κρατούσε στα χέρια τα δύο κιβώτια με την ηρωίνη...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εκείνος ο υπομοίραρχος που...

ΡΟΖΕΤΑ: Σιγά Αντώνη! Μη στέκεσαι προσοχή γιατί αν χτυπήσεις με το τακούνι θα σπάσεις τη γάμπα σου.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δε φαντάζομαι να μου κάνετε πλάκα, ε;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Μα όχι... και πρόσεξέ τον καλά!!

ΦΙΛΟΣ: Ανάπαυση, ανάπαυση, ας τ' αφήσουμε αυτά...

ΡΟΖΕΤΑ: Μα, ναι, είναι πράγματι αυτός! Είναι όμως πιο όμορφος από κοντά... (*Παίρνει τις μποτίλιες που έχει ο φίλος και τις δίνει στον Λουίτζι.*)

ΦΙΛΟΣ: Ας τ' αφήσουμε σας παρακαλώ...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Όχι, είστε πολύ μετριόφρων, υπομοίραρχε Μπερεντζίνι.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα ποιος θα το πίστευε ποτέ... να σας συναντήσω εδώ στης θείας μου... Ασχολείστε κι εσείς με τα ναρκωτικά;

ΦΙΛΟΣ: Ναι, είμαι της ΕΟΔΠΝΣΔ, Ειδικής Ομάδας Δίωξης Παράνομων Ναρκωτικών και Συγγενών Δηλητηριωδών.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα θεία, γιατί δεν μου είπες αμέσως ότι ο κύριος υπομοίραρχος... το ήξερες;

ΡΟΖΕΤΑ: Εμ... και το 'ξερα και δεν το 'ξερα... Πάντως να 'σαι σίγουρος ότι ειδικά σε σένα θα το σφύριζα, τέτοιος κουτσομπόλης που είσαι· δεν είσαι ικανός ούτε ένα μυστικό να κρατήσεις... Είσαι πιο κουτσομπόλης κι από μια έγκυο καλόγρια... "ξέρεις θεία, είμαι εδώ, κάνουμε εκείνο... η CIA ...είναι εκεί και κάνει πάπαπα με πιπί...".

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα θεία, τις λες τώρα... εσύ είσαι που επέμενες τόσο... βλέπετε κύριε υπομοίραρχε... η θεία μου...

ΦΙΛΟΣ: (*Κοιτάζοντας προσεκτικά το χαρτί που κρατάει στο χέρι.*) Βέβαια, εσείς δεκανέα Αννίνα Αντώνιο φερθήκατε λίγο απερίσκεπτα... αν το μάθαινε ο λοχαγός Λιζέττα Πιέτρο της 3ης ομάδας...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα πώς; Εσείς ξέρετε το όνομά μου και το επίθετο, ακόμα κι εκείνο του αστυνόμου και της ο-

μάδος μου;

ΡΟΖΕΤΑ: Φανταστικό! Μα πώς το ξέρετε;

ΦΙΛΟΣ: Ξέρω ακόμα πως έχετε αριθμό μητρώου τον 274/9 και η ομάδα σας έχει για σύνθημα το ψευδώνυμο ΑΡΤΥ κι ότι έχετε στην κατοχή σας ένα πιστόλι Μάουζερ διαμετρήματος εννέα χιλιοστών, μοντέλο Lyger... σειράς 12-74Μ.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα πού τα ξέρετε υπομοίραχε.... αυτά δεν τα ξέρω ούτε εγώ που με αφορούν... ημερομηνίες, σειρές...

ΡΟΖΕΤΑ: Πράγματι, είστε ένα τέρας!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Κατά τη γνώμη μου, υπάρχει απάτη... είναι κόλπο.

ΦΙΛΟΣ: Έχετε δίκιο. Υπάρχει απάτη... δηλαδή στο γραφείο της ΕΟΔΠΝΣΔ έχουμε τους φακέλλους όλων των πρακτόρων... και δυστυχώς πρέπει να τους μάθουμε όλους από μνήμης.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όλους από μνήμης; Και τον δικό μου; Μα γιατί κύριε υπομοίραρχε;

ΦΙΛΟΣ: Για να σας ελέγχουμε... και για να σπεύσουμε σε βοήθεια σε περίπτωση που κινδυνεύετε...

ΡΟΖΕΤΑ: Είναι ο φύλακας-άγγελος των μπάτσων.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ώστε, είστε εδώ για να με ελέγξετε κύριε υπομοίραρχε.

ΦΙΛΟΣ: Πάψτε επιτέλους να με φωνάζετε κύριε υπομοίραρχε... Άντε, φάτε αυτή τη σαλάτα! Ανήκουμε στις ειδικές υπηρεσίες... να με φωνάζεις με το κωδικό μου όνομα...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Και ποιο είναι το κωδικό σας όνομα;

ΦΙΛΟΣ: Χρυσή Τρύπα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Χρυσή Τρύπα;

ΦΙΛΟΣ: Ναι είναι ένα όνομα με φαντασία. Και το δικό σας ποιο είναι;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα εγώ... για να πω την αλήθεια... δεν έχω...

ΦΙΛΟΣ: Μη λέτε βλακείες... "Δεν έχω!". Φαντάσου, έναν των ειδικών υπηρεσιών να μην έχει κωδικό όνομα... Μα πού ζούμε;

ΡΟΖΕΤΑ: Πώς φαίνεται ότι δεν πηγαίνεις ποτέ στο σινεμά Αντωνάκη! Δεν είδες το "Οι τρεις μέρες του κόνδορα";

ΦΙΛΟΣ: Προφανώς επειδή τον έχουνε προσλάβει πρόσφατα... Περιμένουν να δουν πώς θα τα πάει. Είναι υπό δοκιμήν...

ΡΟΖΕΤΑ: Βέβαια. Γι' αυτό δεν τον βάφτισαν ακόμη...

ΦΙΛΟΣ: Ίσως, όμως, θα μπορούσα να του πω εγώ πώς σκέφτονται να τον βαφτίσουν... στην καρτέλα του υπήρχε... είμαι βέβαιος... μου φαίνεται ότι το έχω αντιγράψει κιόλας...

ΡΟΖΕΤΑ: Μπρος, βρέστε το και μετά εμείς θα του κάνουμε βαφτίσια...

ΦΙΛΟΣ: Νάτο... Το κωδικό σας όνομα είναι ροπαλοκέφαλος.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ροπαλοκέφαλος;

ΡΟΖΕΤΑ: Καλό ακούγεται, νομίζω. Μοιάζει με το όνομα ενός στρατηλάτη... Ιωάννης της Ροπαλίας! Ο Ροπαλοκέφαλος στις σταυροφορίες! Όμορφο!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Όχι, Ροπαλοκέφαλος είναι το όνομα ενός Ψαριού...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι, ναι, υπάρχει και στα μέρη μου... είναι ένα ψάρι πολύ νόστιμο στη σχάρα...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ναι, ναι, έτσι είναι... και μάλιστα είναι πολύ εύκολο να το ψαρέψεις... φτάνει μόνο ένας καθρέφτης κι ένα ρόπαλο... ρίχνεις το φως πάνω στο νερό, αυτό έρχεται να δει, βγάζει έξω τη μούρη και —μπαμ!— Μια ροπαλιά στο κεφάλι! Τέζα! Απ' αυτό βγήκε το όνομα ροπαλοκέφαλος!

ΡΟΖΕΤΑ: Κι έτσι βαφτίστηκες!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Χμ, δεν είναι και κανένα ωραίο όνομα για έναν αστυνομικό...

ΦΙΛΟΣ: Μα είναι ονόματα τυχαία... εν πάση περιπτώσει, απ' αυτή τη στιγμή για μας τους δικούς σου θα 'σαι ο Ροπαλοκέφαλος. Εντάξει;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εντάξει κύριε... θέλω να πω... "Χρυσή Τρύπα".

ΦΙΛΟΣ: Θα πρέπει να μάθετε να μιλάτε λιγότερο και να δείχνετε μεγαλύτερη αφοσίωση στο σώμα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Είμαι αφοσιωμένος...

ΦΙΛΟΣ: Το ξέρω, ξέρω ότι για να μην αφήσετε στη μέση την καριέρα σας, παντρέψατε την έγκυο φιλενάδα σας μ' ένα φίλο σας... τον οποίο πληρώσατε για την εξυπηρέτηση!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ατυχία! Ακόμα κι αυτό το ξέρετε; Μα πώς καταφέρατε να το μάθετε;

ΡΟΖΕΤΑ: Τι πράγμα; Τι πράγμα; Αντωνάκη εσύ σκάρωσες μια τέτοια βρωμιά;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Κοίτα θεία, καθώς...

ΚΑΜΕΛΙΑ: Τι ντροπή!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Αχ, το κεφάλι μου! Δεν ξέρω πώς γυρνάει

έτσι...

ΡΟΖΕΤΑ: Μη βρίσκουμε δικαιολογίες για να το στρίψουμε. Ροπαλοκέφαλε... τώρα θα μας εξηγήσεις πού βρήκες τα λεφτά για να πληρώσεις την προίκα της νύφης και να καταφέρεις τον γαμπρό...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ε... Ο μισθός είναι καλός... κάνω οικονομία κιόλας...

ΦΙΛΟΣ: Ροπαλοκέφαλε, την αλήθεια!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Με δικάζετε;

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: (*Με ουρλιαχτό που τον κάνει ν' αναπηδήσει*). Ναι!!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ε... γεγονός είναι ότι μερικές φορές μπορούμε να στρογγυλέψουμε τον μισθό μας... Εσείς υπομοίραρχε, συγγνώμη, Χρυσή Τρύπα... ξέρετε πολύ καλά ότι πάντα κλέβουμε λίγα από τα πράγματα που κατάσχουμε...

ΡΟΖΕΤΑ: Δηλαδή με ποιον τρόπο;

ΦΙΛΟΣ: Να, συμβαίνει να πιάνεις κανένα μικρολαθρέμπορο... ας πούμε με δέκα φακελλάκια. Καμιά φορά τον καταγγέλλεις μόνο για τα πέντε, που είναι αρκετά για να τον χώσεις μέσα και τα άλλα πέντε φακελλάκια ηρωίνη πάνε στο Φιλόπτωχο Ταμείο...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Είναι σα να λέμε, δηλαδή, ότι τα κρατούν οι αστυνομικοί, έτσι;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι, αλλά κατά βάθος κάνουμε χάρη ακόμα και στον κρατούμενο. Γιατί λιγότερο πράμα καταγγέλλεται, λιγότερα χρόνια τρώει!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Θέλω να πω, τη μαριχουάνα, το χασίς, την κοκαΐνη κλπ. που τα βουτάτε απ' αυτούς τους κακομοίρηδες τα καπνίζετε και τα πρεζάρετε εσείς;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όχι, εμείς τα ξαναπουλάμε σ' άλλους λαθρέμπορους που είναι στο κύκλωμα των χαφιέδων της αστυνομίας...

ΦΙΛΟΣ: Και σχεδόν πάντα είναι οι ίδιοι που με το κάρφωμά τους μας επιτρέπουν να γραπώσουμε τους άλλους φουκαράδες.

ΡΟΖΕΤΑ: Είναι μια ανταλλαγή εξυπηρετήσεων!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Μεταξύ αρχιδιών.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα, για να λέμε την αλήθεια, είναι ένα γελοίο κέρδος... δεν είναι ατιμία.

ΦΙΛΟΣ: Αρκετά! Για όνομα του Θεού! Τι είναι αυτό το ένοχο ύφος του φουκαρά κατηγορούμενου που άρχισες να παίρνεις Ροπαλοκέφαλε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ορίστε;

ΦΙΛΟΣ: Ξύπνα! Ξεχνάτε ότι είστε αστυνομικός κι ότι ο αστυνομικός είναι εξουσία, κάτι —όπως έλεγε εκείνος ο κομμουνιστής ο Γκράμσι— που μετράει περισσότερο κι από ένα βουλευτή! Κι αφήνετε να σας εντυπωσιάζουν, βάζετε την ουρά στα σκέλια, βρίσκεστε εν αμύνη. Πώς μπορούμε, μ' όλη την καλή μας θέληση να τον θεωρήσουμε επιτυχόντα...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Όχι, δεν γίνεται, είναι πολύ φλύαρος! Κατά τη γνώμη μου απέτυχε.

ΡΟΖΕΤΑ: Όχι, όχι, ένα λεπτό... ας κάνουμε άλλη μια προσπάθεια...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Μα τι προσπάθεια! Είναι χαμένος! Μετά απ' αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μια στιγμή... δώστε μου να καταλάβω... Θεέ μου, άλλο πάλι και τούτο! Τι 'ναι πάλι αυτό με τις εξετάσεις... Οκέυ... δεκτός σε τι;

ΦΙΛΟΣ: Σε ανώτερο βαθμό, μεγαλύτερο μισθό, μονιμοποίηση κλπ., κλπ.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Α! Εσάς λοιπόν σας έστειλαν εδώ επίτηδες για να με δοκιμάσετε;

ΡΟΖΕΤΑ: Επιτέλους! Το κατάλαβε! Μα και βέβαια! Ξύπνα Αντωνάκη... Εφόσον είναι της επιτροπής ελέγχου κλπ., τι άλλο ήρθε να κάνει εδώ;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Κι εσείς τι σχέση έχετε μ' αυτόν;

ΦΙΛΟΣ: Τι ερώτηση... αυτοί είναι της επιτροπής...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Είμαστε της εξεταστικής επιτροπής...

ΡΟΖΕΤΑ: Αλλά να γίνει σαφές πως δεν πρέπει να νομίζεις ότι θα είμαστε ελαστικοί επειδή είμαστε συγγενείς... Όχι, με τις προαγωγές στην αστυνομία δεν αστειευόμαστε!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ας αφήσουμε την πλάκα! Εσείς είστε της εξεταστικής επιτροπής και με δικάζετε; Μα πώς; Με ποιο δικαίωμα; Όχι, όχι, εσείς με δουλεύετε...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Να, αυτό είναι που με κάνει θηρίο... συνεχίζουμε να προσλαμβάνουμε ακατάλληλους κακομοίρηδες, είτε γιατί κανείς πια δεν θέλει να κάνει τον αστυνομικό, είτε από οίκτο. "Μα ξέρεις ήταν στο σώμα, είναι ανάπηρος". Παιδιά που τα κάνουν επάνω τους σαν μπούφοι με το τίποτα... κι εγώ που βρίσκομαι 20 χρόνια τώρα σ' αυτή την παλιομυστική αστυνομία. (*Όλοι ξεσπάνε σ' ένα σαρκαστικό γέλιο που δύσκολα συγκρατιέται.*)

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι πράγμα, 20 χρόνια στην αστυνομία; Εσύ παππού;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ε, αυτό δεν το ήξερα ούτε εγώ...

ΡΟΖΕΤΑ: Βέβαια, τον παππού τον έβγαλαν στην σύντα-

ξη πρόωρα από σταθμάρχη, για να τον περάσουν στη Δίωξη λαθρεμπορίου συναλλάγματος... λόγω του ότι όπως ξέρεις, είναι ειδικός στα παλιά και νέα νομίσματα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Α, ναι, θυμάμαι που έκανε συλλογή.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Όσο γι' αυτό, κάνω ακόμα συλλογή...

ΡΟΖΕΤΑ: Κι έπειτα, μετά από 5 χρόνια, τον κάνανε σύμβουλο στο νομισματοκοπείο... για τη δίωξη των παραχαρακτών, και ξέρεις, αυτός είναι που εφεύρε να βάζουν εκείνο το λεπτό ατσαλένιο σύρμα μέσα στα χαρτονομίσματα των 100 και 500 δρχ.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ναι, για να υποστηρίξουμε το νόμισμα... που παρ' όλα αυτά υποτιμήθηκε!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Άντε!!! Μπράβο...

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ναι, αυτό το γνώριζα κι εγώ...

ΡΟΖΕΤΑ: Και τελικά, να 'μαστε... τον βάλανε στη δίωξη ναρκωτικών... κι εγώ είμαι υποχρεωμένη να κάνω την... επικουρική...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Και με μια θέση τόσο σπουδαία κατοικείτε σ' αυτό το παλιόσπιτο που μοιάζει με πλυσταριό;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Μα βέβαια... αυτό είναι το χαράκωμα που μας επιτρέπει να είμαστε μέσα το πεδίο της μάχης, εδώ ετοιμάζουμε παγίδες για τους αγαθιάρηδες, από δω ελέγχουμε λαθρεμπόρους, ναρκομανείς... διάφορες συμμορίες... ακόμα και τις ανταγωνιστικές αστυνομίες. Έτσι "Χρυσή Τρύπα";

ΡΟΖΕΤΑ: Το πραγματικό μας σπίτι το έχουμε στην οδό των Κήπων. Τέσσερα δωμάτια, δυο καμπινέδες κι ένα ισόγειο όπου έχω το γραφείο μου.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι γραφείο;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Βέβαια, με το βαθμό του στρατηγού εδώ και 10 χρόνια...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα πώς είναι δυνατόν; Μα μόλις πριν 7 χρόνια τη συνάντησα και ήταν με τους καταληψίες σπιτιών.

ΡΟΖΕΤΑ: Ακριβώς! Έκανα τον χαφιέ! Και χτύπησες μια ανώτερή σου, πρόσεξε!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όχι, όχι, με συγχωρείτε αλλά δυσκολεύομαι να το πιστέψω... ο παππούς της μυστικής αστυνομίας, η θεία στρατηγός... συγγνώμη που είμαι τόσο καχύποπτος, αλλά θα μπορούσατε να μου δείξετε ένα ντοκουμέντο που να αποδεικνύει ότι ανήκετε στην αστυνομία;

ΦΙΛΟΣ: (*Προκλητικά.*) Κι εγώ;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ε, μια και είστε εδώ... όχι επειδή δεν σας εμπιστεύομαι, αλλά ξέρετε...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ε, μπορούμε να σου δείξουμε περισσότερο από ένα ντοκουμέντο... μπορούμε να σου δείξουμε τον κώλο μας.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι πράγμα;

ΦΙΛΟΣ: Τον κώλο, τον πισινό, τον από πίσω...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα τι λέτε;

ΡΟΖΕΤΑ: Όχι, εγώ είμ' εκείνη που θα έπρεπε να ρωτήσω πού ζεις εσύ. Το ξέρεις ότι κάθε τόσο υποψιάζομαι πως στην πραγματικότητα δεν έχεις καμιά σχέση μ' αυτό το ειδικό σώμα της αστυνομίας; Μου φαίνεσαι για σπιούνος... Χα, χα. Μα το φαντάζεσαι ένας αστυνομικός της Δίωξης ναρκωτικών που βγαίνει στην πιάτσα δείχνοντας ταυτότητα για να τον πάρουν αμέσως χαμπάρι;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ε, εγώ τα έχω... τα κουβαλάω πάντα μαζί μου τα χαρτιά... (*Βγάζει το πορτοφόλι και τα δείχνει.*)

ΦΙΛΟΣ: Μπράβο αρχίδι... ή μάλλον ροπαλάρχιδε... Για δέστε, τα έχει στο πορτοφόλι του... έτσι, αν του το βουτήξουν, ξέρουν αμέσως ποιος είναι... και μαζί μ' αυτόν όλη την ομάδα συμπεριλαμβανομένου και του αρχηγού.

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, μετά θα σου κάνω εγώ ένα ωραίο δαντελένιο σακκουλάκι Αντώνη, να το κρεμάσεις στον λαιμό.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Χα, χα, χα. Μα τι σακκουλάκι, θέλω να δω ποιος θα μου κλέψει το πορτοφόλι εμένα!

ΦΙΛΟΣ: Εγώ παραδείγματος χάριν. (*Και του δείχνει το πορτοφόλι που ο Αντώνης μόλις έβαλε στην τσέπη του.*) Νάτο... Είδες πόσο εύκολο είναι;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Για όνομα του Θεού, πώς το κάνετε;

ΡΟΖΕΤΑ: Γι' αυτό ακριβώς και τον αποκαλούν "Χρυσή Τρύπα" και "ασημοδάκτυλο"!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Το σίγουρο είναι ότι εσύ, τέτοιος ερασιτέχνης που είσαι, έτσι και πέσεις σε καμιά συμμορία σαν αυτές που ξέρουμε εμείς, θα 'σαι η καταστροφή ολόκληρης της οργάνωσης...

ΦΙΛΟΣ: Εξάλλου, μιαν αστυνομική ταυτότητα ακόμα κι ένας ζητιάνος μπορεί να προμηθευτεί.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ε, τότε, λοιπόν, εξηγήστε μου πώς μπορώ να κάνω να μ' αναγνωρίσει ένας συνάδελφος για παράδειγμα, αν δεν έχω στοιχεία να του δείξω;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Κατεβάζεις το παντελόνι και του δείχνεις τον πισινό σου. Ο πισινός είναι το μόνο στοιχείο που δεν μπορεί να παραχαραχτεί!

ΡΟΖΕΤΑ: Δοκίμασαν και οι Γιαπωνέζοι με πλαστική εγχείριση, αλλά απέτυχαν παταγωδώς!

ΦΙΛΟΣ: Βέβαια, ο πισινός ενός αστυνομικού έχει μια αμίμητη όψη.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα, μα... είμαι μεθυσμένος ή με δουλεύετε;

ΦΙΛΟΣ: Άκου, δεν διάβασες ή δεν άκουσες ποτέ για μυστικούς αστυνομικούς με μυστικά αναγνωρισματικά τατουάζ στα πέλματα, στο γόνατο;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ε, ναι...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Χα, χα, χα. Ήταν ένας λοχαγός του FBI που γι' αναγνώριση έκανε ένα τατουάζ στο ένα αρχίδι, ένα ζευγάρι γυαλιά, μια μύτη, ένα χαμογελαστό στόμα... ήταν ένα πορτρέτο φτυστός ο Κίσινγκερ...

ΦΙΛΟΣ: Χα, χα, χα. Και στο άλλο αρχίδι;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Στο άλλο δεν υπήρχε ανάγκη να του κάνουν τατουάζ... ήταν έτσι από του φυσικού του φτυστή η φάτσα του προέδρου Φόρντ!

ΦΙΛΟΣ: Όπως σου έλεγα, σε κάθε κράτος οι αστυνομικοί των ειδικών σωμάτων κάνουν τατουάζ σε διάφορα μέρη. Εμείς κάνουμε στον πισινό...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Στον πισινό;

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, και στους δύο γλουτούς.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ακόμα και σε σένα θεία, που είσαι επικουρική;

ΡΟΖΕΤΑ: Όχι, εμένα με σημάδεψαν με φωτιά... Είμαι αλλεργική στα τατουάζ. Κι έπειτα τα βρίσκω πολύ χυδαία, δείχνουν ανθρώπους του λιμανιού... καταλαβαίνεις, για μια γυναίκα... είναι καλύτερο το σημά-

δεμα... και είναι και πιο υγιεινό!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Το σημάδι στο γλουτό;

ΡΟΖΕΤΑ: Βέβαια, και στους δύο.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Και τι σημάδι σου κάνανε;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ε... στον ένα γλουτό, τον αριστερό, τον αμερικάνικο αετό... ξέρεις, μιας και εξαρτιώμαστε απ' αυτούς... Τον αετό και στο βάθος την αστερόεσσα... Και δε σου λέω τι βάσανο ήταν όλα εκείνα τ' αστεράκια... ένα, ένα... Αντίθετα στον δεξιό γλουτό κάνανε την ιταλική σημαία...

ΡΟΖΕΤΑ: Κι εκεί ακριβώς, πρέπει να παραδεχτώ, το αποτέλεσμα είναι πολύ όμορφο, γιατί όταν περπατάς, ξέρεις με την κίνηση του μυ, η σημαία φαίνεται να κυματίζει... κι εμένα μου προκαλεί... τι τα θες... συγκινούμαι πάντα!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όχι, όχι. Σημάδια, τατουάζ... δεν μπορώ να τα πιστέψω.

ΦΙΛΟΣ: Ε, λοιπόν, παιδιά, από τη στιγμή που αυτός ο άπιστος Θωμάς θέλει να τ' αγγίξει με το χέρι του... όλοι στη σειρά να του δείξουμε τα διαπιστευτήριά μας. (*Παίρνουν θέση και οι δύο: ο παππούς, ο φίλος, τα πρόσωπα γυρισμένα στο κοινό. Ο Αντώνης βρίσκεται από πίσω τους.*)

ΠΑΠΠΟΥΣ: Λύστε τα ζωνάρια. Εν... Κάτω τα παντελόνια! Δύο!... Δείξτε τις σημαίες! Τρία... (*Εκτελούν.*)

ΑΝΤΩΝΗΣ: Απίστευτο!

ΡΟΖΕΤΑ: Για τον Θεό! Προσοχή μπροστά στις σημαίες!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ανάπαυση. Ανάπαυση. (*Τα ξαναβάζουν.*) Πείστηκες τώρα;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τα 'χω χάσει... δεν έχω ξαναδεί τέτοιο πράγμα!

ΦΙΛΟΣ: Ναι, πράγματι, είναι ωραία τατουάζ...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Έγιναν υπό την αιγίδα της Ακαδημίας Καλών Τεχνών "Italia nostra" που είναι τμήμα της "Cosa nostra".

ΑΝΤΩΝΗΣ: Και τα δικά σου σημάδια απ' τη φωτιά πώς είναι;

ΡΟΖΕΤΑ: Γιατί; Τώρα έχεις την απαίτηση να σου δείξει και η θεία σου τον κώλο της; Κατάλαβες τον μπαγάσα, με τη δικαιολογία να δει το σημάδι! Δεν ντρέπεσαι;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα όχι, τι σου πέρασε απ' το μυαλό;

ΡΟΖΕΤΑ: Καλύτερα να μας δείξεις εσύ το σημάδι σου.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Το σημάδι μου; Μα εγώ δεν έχω ούτε σημάδι, ούτε τατουάζ...

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: Δεν έχεις;

ΦΙΛΟΣ: Ε, βέβαια, ο φουκαράς... από τη στιγμή που δεν τον περάσαμε στις εξετάσεις... θα μείνει για πάντα με τον κώλο του άσπρο, ξεθωριασμένο όπως εκείνον μιας καλόγριας!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Κι όσον αφορά εμένα, σας το είπα... απορρίπτεται...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα γιατί ο παππούς τα έχει έτσι μαζί μου; Τι του έκανα;

ΡΟΖΕΤΑ: Τον απογοήτευσες... Ο παππούς πίστευε πολύ σε σένα... πιστεύαμε ότι είσαι σκληρός, ένα παλιόμουτρο, σκληρός και κυνικός! Τέλειωσαν οι ηρωικές εποχές, ο μύθος του γενναίου αστυνομικού που πέφτει στο ξεχειλισμένο ποτάμι για να σώσει τα ψά-

ρια απ' την πλημμύρα... Σήμερα ο αστυνομικός πρέπει να πηγαίνει με την εποχή του!

ΠΑΠΠΠΟΥΣ: Σίγουρα και σ' έναν κόσμο όπου κάθε μέρα κυβερνήτες, βιομήχανοι, δικαστές, στρατηγοί, πιάνονται στα πράσα να βάζουν χέρι στα πεταχτά, αποκαλύπτεται ότι είναι αναμιγμένοι με τη μαφία... διαφθορείς και διεφθαρμένοι... κι εσύ αστυνομικέ πρέπει να διαλέξεις· ή τους στέλνεις ν' απαυτωθούν ή μπαίνεις κι εσύ στο χορό... και μόνο αν έχεις γερό στομάχι μπορείς να επιπλεύσεις.

ΡΟΖΕΤΑ: Και πρέπει να βάλεις καλά στο μυαλό σου, ότι η εξουσία παίζει με το τομάρι σου σαν να παίζει τριανταμία. Ο νόμος του Μόρο για τη δημόσια τάξη, ήταν πράγματι μια θανατική καταδίκη για όλους, ακόμα και για τους αστυνομικούς.

ΦΙΛΟΣ: Ακριβώς. Είπανε: πυροβόλησε, πυροβόλησε με την ησυχία σου αστυνομικέ! Καθάρισε, λοιπόν, τον απατεώνα που προσπαθεί να μας το σκάσει, πυροβόλησε εκείνον τον ύποπτο κι εκείνον που περνάει τυχαία... έτσι κι αλλιώς από δω και μπρος ο νόμος σε καλύπτει, σε σώζει!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Και σ' αυτό το σημείο, είναι λογικό, ο κακοποιός τι κάνει; Βλέποντας ότι ο αστυνομικός δεν πυροβολεί πια στον αέρα, όπως έκανε προηγουμένως, μα πυροβολεί κατ' ευθείαν στο ψαχνό... λέει, θα με σκοτώσει που θα με σκοτώσει, ας τον πυροβολήσω πρώτος εγώ... κι έτσι όλα τακτοποιήθηκαν μια χαρά! Φτάνει να δεις πόσοι αστυνομικοί σκοτώθηκαν τους τελευταίους μήνες... πραγματική σφαγή! Και ποιος τους σκότωσε; Μα είναι λογικό: Ο Υπουργός με το νόμο του.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Έτσι είναι, ποτέ δεν το είχα σκεφτεί!

ΡΟΖΕΤΑ: Πρέπει να γίνεις πιο ξύπνιος αγαπητέ μου... Για την εξουσία, όσο περισσότερες είναι οι κηδείες των αστυνομικών που έπεσαν στο καθήκον, τόσο περισσότερες κλαμένες χήρες και ορφανά και τόσο το καλύτερο γιατί σημαίνει περισσότερη ένταση, φόβο, αγανάκτηση... "Τι καιροί... δεν μπορείς πια να βγεις έξω το βράδυ... οι εγκληματίες πληθαίνουν... οι εγκληματίες είναι ναρκομανείς... οι ναρκομανείς είναι τέρατα... πρέπει να ξαναγυρίσουμε στην εποχή της σιδερένιας πυγμής... στην τάξη... στα τρένα χωρίς καθυστέρηση! Φτάνει πια με τις απεργίες!"

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ε, βέβαια, βέβαια... έτσι είναι...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ναι, αλλά δεν φτάνει να λες μόνο: "Ε, βέβαια". Αυτό δεν αρκεί για να γίνεις ένας καλός αστυνομικός, ν' αρπάξεις... να πετάξεις στα σκατά μια έγκυο κοπέλλα....αυτό είναι που σου λείπει: η μούρη... εκείνο που σου λείπει είναι εκείνη η "σκατόφατσα" που να σου επιτρέπει να λες στον κόσμο: "Ε, τι τρέχει; Εγώ είμαι η εξουσία κι εσείς τα σκατά! Εγώ είμαι ένα πουτανόπαιδο... και τι μ' αυτό; Είπατε τίποτα;".

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα εγώ την έχω αυτήν τη σκατόφατσα...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Άκου λίγο... πες: "είμαι πουτανόπαιδο!"

ΑΝΤΩΝΗΣ: Είμαι πουτανόπαιδο...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Κάνε το βλέμμα σου χυδαίο... πιο πολύ, πιο πολύ... Τώρα πες: "Είμαι μαλάκας!"

ΑΝΤΩΝΗΣ: Είμαι... μα τι σχέση έχουν όλα αυτά;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Έχουν, έχουν...

ΡΟΖΕΤΑ: Ακούστε, εγώ σ' αυτό το σημείο μια ευκαιρία θα του την παραχωρούσα...

ΦΙΛΟΣ: Ναι, ας του δώσουμε μια ευκαιρία. Θα μπορούσαμε να τον δοκιμάσουμε... να βάλουμε αυτόν να τον συναντήσει...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ποιον, τον αρχιμαφιόζο;

ΡΟΖΕΤΑ: Ε, ναι, θα μπορούσαμε να βάλουμε αυτόν.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι, ναι, βάλτε με.

ΦΙΛΟΣ: Όμως πρέπει να είσαι αποφασισμένος να χρησιμοποιήσεις το πιστόλι.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Είμαι αποφασισμένος. Ποιο είναι αυτό το μεγάλο ψάρι;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Θα 'χεις διαβάσει για τον Λίτζο, εκείνο το "νονό" απ' τους αρχηγούς της μαφίας που τον γράπωσαν πριν κάνα μήνα...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Α, ναι, εκείνον που είχε αδελφό παπά και τον βοηθούσε.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Μπράβο, ακριβώς εκείνον. Το άλλο αφεντικό που σου λέμε είναι χειρότερο... ναρκωτικά, ληστείες, εγκλήματα... κι αυτός επίσης έχει έναν αδελφό που του οργανώνει τα σχέδια, ανακυκλώνει τα χαμένα λεφτά και...

ΡΟΖΕΤΑ: Ωραία... για να τον τσακώσουμε βάλαμε μπροστά ένα ψεύτικο εμπόριο ναρκωτικών κι ακόμα μια ψεύτικη καλλιέργεια μαριχουάνας.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εσείς; Ψεύτικη καλλιέργεια;

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, όλες αυτές οι κάσες που βλέπεις γύρω σου...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Χα, χα, τι καταπληκτική ιδέα... μια ψεύτικη καλλιέργεια μαριχουάνας... που όμως είναι μαρούλι... χα, χα, χα.

ΡΟΖΕΤΑ: Όχι, η καλλιέργεια είναι ψεύτικη, μα τα φυτά είναι αληθινά... δεν είναι μαρούλι αλλά μαριχουάνα του Αφγανιστάν!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Και με αφήσατε να φάω τόσο πολύ;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Παραπονιέται κιόλας! Ο άθλιος! 150 δρχ. το γραμμάριο!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα γιατί δεν μου το 'πατε;

ΡΟΖΕΤΑ: Να... εμείς είμαστε σε αποστολή, προσπαθούμε να πιάσουμε τον αρχηγό και θα το μαρτυρήσουμε σε σένα.. έναν ξένο;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα τι ξένος... εγώ είμαι αστυνομικός...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ναι, αλλά όχι της δικιάς μας ομάδας... επιπλέον είσαι και συγγενής!

ΦΙΛΟΣ: Βέβαια, δεν μπορούμε να σ' εμπιστευτούμε έτσι στα καλά καθούμενα... γι' αυτό ακριβώς σε δοκιμάζουμε...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα μου δώσατε ναρκωτικά!

ΡΟΖΕΤΑ: Όχι, εσύ από μόνος σου τα πήρες... και πόσες φορές σου το 'πα: σιγά, σιγά λαίμαργε!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τώρα καταλαβαίνω την έξαψη που μ' έπιασε... βλέπω αστραπές κάθε τόσο...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Το φως... και ο Ροπαλοκέφαλος βλέπει το φως!

ΦΙΛΟΣ: Ξύπνα... ξύπνα σε παρακαλώ! Λοιπόν, τι σου έλεγα...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Α, ναι, λέγατε για κείνον τον αρχηγό που πιάσατε χάρη στο τέχνασμα με τις καλλιέργειες.

ΡΟΖΕΤΑ: Δεν τον πιάσαμε ακόμα... όμως τον έχουμε ήδη ξετρυπώσει...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δηλαδή;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ξέρεις πολύ καλά ότι εκείνο που σπάει τ' αρχίδια στη μαφία είναι να μπλέκεται στα πόδια της... ο ανταγωνισμός των κουρελιάρηδων...

ΡΟΖΕΤΑ: Σκέψου εμείς...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Έτσι, αυτοί οι μπάσταρδοι άρχισαν να μας απειλούν... επιχείρησαν να κάψουν τις κάσες μας... μα πάντα στέλνανε πιτσιρικάδες, παλληκαράδες του γλυκού νερού. Εκείνος, το αφεντικό, πάντα στην αφάνεια έμενε!

ΡΟΖΕΤΑ: Αλλά, επιτέλους, έκανε το σφάλμα. Για να μας βγάλει απ' τη μέση, σκέφτηκε να μας καταγγείλει στην αστυνομία!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Χα, χα... καλό κι αυτό...

ΦΙΛΟΣ: Κι έτσι το αρχίδι ο αρχηγός ξεσκεπάστηκε... Ξέρεις ποιος είναι ο αρχηγός;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ο αρχηγός είναι ο παπάς της ενορίας!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όχι! Ο ντον Πιερίνο;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Μη μου πεις ότι τον γνωρίζεις;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πώς όχι... ρώτα τη θεία αν δεν της το είπα...

ΡΟΖΕΤΑ: Αγαπητέ μου, εσύ μας διηγήθηκες μόνο πως είχες ένα ραντεβού μ' αυτόν τον παπά, μα δεν ήξερες ότι ήταν αρχηγός... εσύ πίστευες ότι δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένα καρφί...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ε, βέβαια, ούτε που φανταζόμουνα ότι... μα εσύ που τα 'ξερες όλα, γιατί δεν μου τα είπες αλλά μου 'κανες όλες αυτές τις τσιριμόνιες και τα "πες μου", "πες μου", σαν μανιακή!

ΡΟΖΕΤΑ: Γιατί ήταν διαταγή να σε χρησιμοποιήσω σαν

δόλωμα... εσύ δεν έπρεπε να ξέρεις τίποτα...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Έπειτα θα τον έχουμε τσιμπήσει με την ησυχία μας, χωρίς να πούμε τίποτα σε κανένα...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ούτε σε μένα;

ΡΟΖΕΤΑ: Εσύ έπρεπε να μείνεις στην αφάνεια...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ε, όχι... μα αυτό θα είναι ρίξιμο...

ΦΙΛΟΣ: Μείνε ήσυχος ήρθε η στιγμή της αποκάλυψης και για σένα.. υπάρχει μια αλλαγή στο πρόγραμμα; Θα είσαι εσύ που θα συλλάβεις τον παπαμαφιόζο αυτή τη φορά!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Αλήθεια, και γιατί εγώ, ειδικά;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Μα γιατί είσαι αρχίδι... για τους δικούς μας αρχηγούς θέλω να πω... αυτοί πιστεύουν ότι εσύ δεν ξέρεις τίποτα... και καθώς ανακαλύψαμε ότι μεταξύ των δικών μας αρχηγών υπάρχει κάποιος που συνεργάζεται με τη μαφία...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Α, ναι; Το είχα υποψιαστεί! Κι έτσι βάζετε εμένα μπροστά...

ΡΟΖΕΤΑ: Ακριβώς... κι έτσι θα πιαστούν στην ίδια τους τη φάκα όπως λένε...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δηλαδή;

ΡΟΖΕΤΑ: Λοιπόν, για ν' αρχίσουμε, όταν εκείνος, ο παπαμαφιόζος θα είναι κάτω... εσύ θα βγεις στο παράθυρο και θα του κάνεις σινιάλο... σαν να λέμε "έλα πάνω ήσυχος... όλα εντάξει... στο σπίτι δεν είναι κανένας". Εμείς θα κρυφτούμε πίσω απ' τα σεντόνια... εκείνος θα μπει κι εσύ... τσακ! Να η έκπληξη...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τραβάω το πιστόλι και του το κολλάω στο μεσοφρύδι.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Όχι, κατεβάζεις το παντελόνι και του δεί-

χνεις τον πισινό.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τον πισινό; Γιατί;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Έτσι τον κολλάς στον τοίχο... Του δίνεις αμέσως να καταλάβει με ποιους έχει να κάνει.

ΦΙΛΟΣ: Ότι δεν είσαι ένας οποιοσδήποτε αρχάριος, αλλά ένας της μυστικής αστυνομίας!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Γιατί, έννοια σου κι εκείνος ξέρει να διαβάζει τα τατουάζ στον κώλο!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα εγώ δεν έχω τατουάζ στον κώλο!

ΡΟΖΕΤΑ: Μα δεν πειράζει, θα σου κάνουμε ένα σημάδι με τη φωτιά... είναι το ίδιο. Παππού, φρόντισέ το εσύ...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ένα σημάδι με τη φωτιά;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ναι, είσαι τυχερός, έχω ακριβώς τα κατάλληλα νομίσματα. Ένα μισοδόλλαρο του 1800 με τον αετό που είναι θαύμα... κι ένα νόμισμα της "εντεύθεν των Άλπεων Δημοκρατίας" με την τρίχρωμη σημαία που κυματίζει... Ροζέτα άναψε το γκάζι, βάλτα στη φωτιά...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ένα σημάδι με τα νομίσματα;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ναι, είναι πολύ ωραία...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Α, όχι. Λυπάμαι αλλά...

ΦΙΛΟΣ: Νάτα μας... είσαι και φοβιτσιάρης!

ΡΟΖΕΤΑ: Όχι, δεν είναι φοβιτσιάρης... ήταν μόνο μια στιγμή... αναποφασιστικότητας... (*Στον Αντώνη.*) Για όνομα του Θεού, Αντωνάκη... μην πέφτεις σ' αυτή την παγίδα... το κάνουν για να σε δοκιμάσουν... δίνεις εξετάσεις τώρα, δεν το καταλαβαίνεις; Πες πως είσαι έτοιμος... δεν είναι δα και τίποτα... είναι αστείο πράγμα το σημάδεμα με τη φωτιά!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι, είμαι έτοιμος! Να κατεβάσω το παντελόνι;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Περίμενε, περίμενε, γιατί πρέπει πρώτα να πυρακτωθούν τα νομίσματα.

ΡΟΖΕΤΑ: Μπράβο, πόσο περήφανη είμαι για σένα! Αντωνάκη μου έρχεται να κλάψω...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μην κλαις θεία... και φώναξέ με με το κωδικό όνομα!

ΦΙΛΟΣ: Μπράβο Ροπαλοκέφαλε! Λοιπόν, όπως είπαμε... μόλις μπει ο ντον Πιερίνο του πετάς τα διαπιστευτήριά σου στη μούρη!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τον πισινό.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Μετά τον κοιτάς καλά μέσα στα μάτια!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα πώς μπορώ να τον κοιτάξω καλά στα μάτια, ενώ του δείχνω τον κώλο μου;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Φτάνει να γυρίσεις λίγο το λαιμό προς τα πίσω... δεν έχεις δα αρθριτικά... Εγώ στην ηλικία σου μπορούσα να δαγκώσω τον πισινό μου...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δάγκωνες τον πισινό σου; Γιατί;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Έτσι, από βίτσιο...

ΡΟΖΕΤΑ: Μα άσε τις υπεκφυγές! Λοιπόν, τον κοιτάς καλά στα μάτια και τραβάς το πιστόλι!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Επιτέλους!

ΡΟΖΕΤΑ: Του το βάζεις ανάμεσα στα μάτια και του φωνάζεις: "Και τώρα που είδες τον δικό μου, δείξε τον δικό σου!"

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τον δικό του, τι;

ΡΟΖΕΤΑ: Μα τον πισινό του, ντε!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Και γιατί;

ΡΟΖΕΤΑ: Για να του μάθεις τρόπους... να, θέλω να πω,

για να εξακριβώσεις αν έχει στα κωλομέρια τα σημάδια της μαφίας...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι σημάδια;

ΡΟΖΕΤΑ: Στον αριστερό γλουτό τη Σικελία, στον δεξιό τον Γουλιέλμο Τέλλο!

ΛΟΥΙΤΖΙ: Τι σχέση έχει ο Γουλιέλμος Τέλλος;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ακριβώς!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Οι τράπεζες στις οποίες καταθέτουν τα κλεμμένα λεφτά πού βρίσκονται; Στην Ελβετία!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ε, ναι!

ΡΟΖΕΤΑ-ΠΑΠΠΟΥΣ: (*Μαζί.*) Λοιπόν; Γουλιέλμος Τέλλος.

ΦΙΛΟΣ: Η Ελβετία είναι η δεύτερη πατρίδα της μαφίας.

ΡΟΖΕΤΑ: Μα προσοχή να μην ξεγελαστείς από τον λευκό και άσπιλο πισινό, στην περίπτωση που ο παπαμαφιόζος σου δείξει κωλομέρια χωρίς σημάδια και τατουάζ. Θα πρέπει να ξέρεις, δίχως άλλο, ότι πολλοί γνωστοί μαφιόζοι έχουν κάνει πλαστική.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Στον πισινό;

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, δεν είδες τη φάτσα του Τζόια του Υπουργού; Αν δεις ότι δεν έχει τατουάζ κάνεις τον αδιάφορο... του κάνεις και κανένα κομπλιμέντο. "Ω! μα τι άσπρος που είναι ο δικός σας.. είναι πιο άσπρος απ' τον δικό μου". Και μόλις τον φέρεις σε απόσταση βολής...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Του την ανάβω!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Όχι, πρέπει να τον κρατήσεις ζωντανό... πρέπει να τον κάνεις να ξεράσει όλα όσα ξέρει. (*Τον πιάνει απ' το γιακά και τον σηκώνει. Με δυσκολία κρατά το παντελόνι του.*) Ποιος είναι ο αρχηγός σας;

Πού έχετε τη βάση σας; Ποιος της αστυνομίας είναι ο σύνδεσμός σας με τη CIA; Πού είναι το κέντρο επεξεργασίας της ηρωίνης; Μίλα! (*Στο μεταξύ η Ροζέτα πήγε να πάρει τα δύο νομίσματα που έβαλε στη φωτιά με κατάλληλες λαβίδες, τα τοποθέτησε σ' ένα δίσκο και έβαλε το δίσκο πάνω στην καρέκλα· ο παππούς αφήνει απότομα τον ανεψιό του που πέφτει πάνω στα πυρακτωμένα νομίσματα.*) Μίλα ή σου καίω τον πισινό...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Αααaουου...

ΡΟΖΕΤΑ: Έγινε, ο Ροπαλοκέφαλος σημαδεύτηκε!

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: (*Τραγουδούν:*)

Πώς κυματίζει
Ζήτω η σημαία που πάνω στο κωλομέρι τώρα κυματίζει
πώς κυματίζει στο γλουτό και πώς πάλλεται στον πισινό
η τρίχρωμη.
Η σημαία είναι μια πεταλούδα
Η πιο ιταλική των σημαιών
Πώς πάλλεται στον πισινό
Στον πισινό κάνει ζευγάρι παράξενο με τον
αμερικανικό τον αετό αλλά σε κωλομέρι
υγιεινό ο αετός πάνω απ' τον πισινό.
Ναι, πάνω απ' τον πισινό.
Ναι, στον πισινό.

ΛΟΥΙΤΖΙ: (*Πλησιάζοντας στο παράθυρο.*) Προσοχή! Φτάνει ο παπαμαφιόζος!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Πού είναι;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Πού είναι; Εκεί.

ΡΟΖΕΤΑ: Γρήγορα, σήκωσε τα παντελόνια σου!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν μπορώ... πεθαίνω απ' το τσούξιμο... το

παντελόνι κολλάει στα σημάδια...

ΡΟΖΕΤΑ: Κάντε του μια κομπρέσσα από φύλλα μαριχουάνας... τα φρέκα φυλλαράκια είναι μια ανακούφιση... και μετά σου χρησιμεύουν για μαξιλάρι! Εσύ Καμέλια, πήγαινε σε παρακαλώ να συναντήσεις τον παπά...

ΚΑΜΕΛΙΑ: Δε θα 'ταν καλύτερα να του βάλω την κομπρέσσα;

ΡΟΖΕΤΑ: Κομπρέσσα στον κώλο της εξουσίας; Πάνε να συναντήσεις τον παπά και προσπάθησε να τον καθυστερήσεις μ' οποιαδήποτε δικαιολογία... Κι εσείς γρήγορα μ' αυτά τα φύλλα... μην του βάζετε πολλά...

ΑΝΤΩΝΗΣ: (*Το παραγέμισμα του κάνει μεγάλο εξόγκωμα από πίσω.*) Για κοίτα πώς παραφούσκωσαν τα οπίσθιά μου!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Κοιτάμε και την αισθητική τώρα!

ΡΟΖΕΤΑ: Εμπρός, ας κρυφτούμε όλοι... (*Κρύβονται, εκτός από τον Αντώνη.*)

ΠΑΠΑΣ: (*Βγάζοντας το κεφάλι.*) Επιτρέπετε; Ενοχλώ;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Παρακαλώ, ποιος είναι;

ΠΑΠΑΣ: Εγώ, είχα ραντεβού μ' έναν κουτσό κύριο.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εγώ είμαι ο κουτσός, όπως βλέπετε. (*Κάνει μερικά βήματα κουτσαίνοντας.*)

ΠΑΠΠΟΥΣ: (*Ξεπροβάλλει ξαφνικά πίσω από ένα σεντόνι, και διασχίζει τη σκηνή κουτσαίνοντας επιδεικτικά.*) 'Οχι, ο κουτσός είμαι εγώ!

ΡΟΖΕΤΑ: Προτεραιότητα στις κυρίες. Να η κουτσή. Τι επιθυμείτε;

ΛΟΥΤΖΙ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣ: (*Με μια φωνή:*) 'Εχουμε κι ένα

ζευγάρι κουτσούς... αν θέλει η χάρη σας... (*Γρήγορα όλοι μαζί εξαφανίζονται πίσω από τα έπιπλα.*)

ΠΑΠΑΣ: Μα τι συμβαίνει; Δεν καταλαβαίνω...

ΑΝΤΩΝΗΣ: (*Περπατά πονώντας.*) Αουου!

ΠΑΠΑΣ: Τι σας συμβαίνει; Σας πονά το πόδι;

ΑΝΤΩΝΗΣ: 'Οχι, ο κώλος.

ΠΑΠΑΣ: Ω!... Τι φουσκωμένος που είναι.., είναι έτσι εκ του φυσικού του;

ΑΝΤΩΝΗΣ: 'Οχι, μου τον φουσκώσανε...

ΠΑΠΠΟΥΣ: (*Εμφανίζεται με μεγάλο κώλο*). Ο δικός μου όμως είναι εκ του φυσικού... όχι τεχνητός...

ΦΙΛΟΣ ΚΑΙ ΛΟΥΙΤΖΙ: (*Εμφανίζονται και λένε ταυτόχρονα:*) Και οι δικοί μας... είναι ένα ζευγάρι για τα καλλιστεία... κερδίσαμε ήδη αρκετά βραβεία!

ΡΟΖΕΤΑ: Τι θα λέγατε για έναν γυναικείο κώλο; Και μόνο που τον σκέφτεσαι κολάζεσαι! Είναι το σύμβολο της αμαρτίας! Ο Άγιος Παύλος κολάστηκε από έναν κώλο σαν τον δικό μου. Ο Άγιος Αυγουστίνος τον είχε για μαξιλάρι! Ο Άγιος Θωμάς με τη μύτη του τον άγγιζε κάθε πρωί! Ο Πόντιος Πιλάτος αυτόν κρατούσε αντί για σαπούνι όταν ένιπτε τας χείρας του!

ΠΑΠΑΣ: Μα είσαστε τρελοί; Τι είναι αυτές οι γελοιότητες; (*Όλοι εξαφανίζονται στη στιγμή.*)

ΑΝΤΩΝΗΣ: Άκουσε, είναι ανώφελο να προσπαθείς να ξεγλυστρήσεις. Κοίτα με στα μάτια καλύτερα!

ΠΑΠΑΣ: Καλά, σας κοιτώ...

ΑΝΤΩΝΗΣ: (*Κατεβάζοντας τα παντελόνια και τα βρακιά και γυρίζοντας απότομα.*) Και τώρα κοίτα κι αυτό!

ΠΑΠΑΣ: Μα τι σας έπιασε; (*Βγαίνουν όλοι χειροκροτώντας και τραγουδώντας*).

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: Ναι στον κώλο, ναι στον κώλο, ναι στον κώλο.

ΠΑΠΑΣ: Μα είναι αισχρό!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πρόσεξες το σημάδι, φρέσκο σαν αυγό ημέρας; Ξέρεις να διαβάζεις; Ειδικό σώμα. Αετός και σημαία. Κατάλαβες με ποιους έχεις να κάνεις; Και τώρα το παρασύνθημα! Πάνω το ράσο, κάτω τα παντελόνια! Δείξε την κωλάρα! (*Του βγάζει πιστόλι*).

ΠΑΠΑΣ: Βοήθεια! Μα τι κάνετε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πάνω το ράσο, παπά, αλλιώς στην αμολάω!

ΠΑΠΑΣ: Τι σκοπούς έχετε;... Σας παρακαλώ μη με ξευτιλίζετε!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πυροβολώ είπα!

ΠΑΠΑΣ: Καλά... θα σας δείξω... μα σας παρακαλώ τραβήξτε πιο εκεί το πιστόλι. (*Ακολουθεί ένα τελετουργικό γδύσιμο, ενώ οι άλλοι τραγουδούν*:)

Ο Άγιος Παύλος αμάρτησε για έναν κώλο όπως ο δικός σας

Ο Άγιος Αυγουστίνος τον είχε για μαξιλάρι

Ο Άγιος Θωμάς με τη μύτη του τον άγγιζε κάθε πρωί

Ο Πόντιος Πιλάτος τον κρατούσε αντί για σαπούνι όταν ένιπτε τας χείρας του.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Το φαντάστηκα... κωλομέρια ανέγγιχτα! Όχι, όχι, μείνε ακίνητος! Κοιτάξτε δω, στον δεξιό γλουτό έχει ζωγραφισμένη τη Σικελία!

ΠΑΠΑΣ: Ω! Όχι! Αδύνατον!

ΛΟΥΙΤΖΙ: Κι όμως... κοίτα, το σχήμα της Σικελίας. Με

τα τρία πόδια και την κεφαλή στη μέση!

ΡΟΖΕΤΑ: Δεν μπορείς πια να βάλεις στο μυαλό σου μια τρελή ιδέα κι αμέσως επαληθεύεται!

ΦΙΛΟΣ: Μήπως είναι από το τσίμπημα του σκορπιού;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Πράγματα απ' τον άλλο κόσμο. Είναι η πρώτη φορά που μου συμβαίνει να δω τον κώλο ενός παπά με το σήμα της Σικελίας!

ΡΟΖΕΤΑ: Φαίνεται πως έχεις ταξιδέψει λίγο!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Στον άλλο γλουτό όμως δεν έχει τίποτα...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Σωστά!.. Τι παράξενο... Κανένας Γουλιέλμος Τέλλος!

ΡΟΖΕΤΑ: Έχουμε καιρό... θα δεις που θα εμφανιστεί κι αυτός!

ΠΑΠΑΣ: Μπορώ να τακτοποιηθώ;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι, εν τω μεταξύ, όμως, εξήγησέ μας, πώς έχεις αυτό το σημάδι στο κωλομέρι...

ΠΑΠΑΣ: Να... είναι το σήμα των αυτονομιστών...

ΡΟΖΕΤΑ: Εκείνων που θέλουν να ξεχωρίσουν το σικελικό κωλομέρι απ' το ιταλικό!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι, όμως είναι το σήμα της Μαφίας.

ΠΑΠΑΣ: Μα τι λέτε... εγώ είμαι παπάς...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ένας παπάς μαφιόζος είσαι!

ΠΑΠΑΣ: Δεν είναι αλήθεια! Εγώ σέβομαι τους νόμους, και γι' αυτό άλλωστε βρίσκομαι εδώ, για να κάνω το καθήκον μου σαν πολίτης και να καταγγείλω...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Το ξέρω, το ξέρω, ας τ' αφήσουμε αυτά... Εκείνοι είναι μικρολαθρέμποροι... ενώ εμείς θέλουμε να ξέρουμε για τους μεγάλους αρχηγούς... σαν τον αδελφό σου για παράδειγμα!

ΠΑΠΑΣ: Μα τι λέτε; Ο αδελφός μου ζει στην Ελβετία...

ΡΟΖΕΤΑ: Νάτος κι ο Γουλιέλμος Τέλλος που φτάνει στην ώρα του! Παππού μήπως κατά τύχη έχεις κανένα ελβετικό νόμισμα 5 φράγκων με το πορτρέτο του Γουλιέλμου Τέλλου;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Στας διαταγάς σας, θα το βρούμε αμέσως... Λουίτζι, άναψε το γκάζι!

ΠΑΠΑΣ: Μα τι σκοπεύετε να κάνετε;

ΦΙΛΟΣ: Θα σου κολλήσουμε γραμματόσημο... με ένα ωραίο ελβετικό σημάδι... από φωτιά!

ΠΑΠΑΣ: Θα με βασανίσετε; ΄Οχι, όχι... αφήστε με να φύγω από δω... Θέλω να φύγω! (*Σηκώνεται απότομα, κατορθώνει να κάνει μερικά βήματα, αλλά χάνει την ισορροπία του εξαιτίας των κατεβασμένων παντελονιών του που τον εμποδίζουν στο περπάτημα.*)

ΠΑΠΠΟΥΣ: Πρόσεχε... Μη... μην κάθεσαι σ' εκείνη την καρέκλα. (*Πολύ αργά! Ο παπάς κάθισε με φόρα και αμέσως τινάζεται επάνω.*)

ΠΑΠΑΣ: Αχ! Τι με τσίμπησε; Αααουουου!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Αυτός ο ηλίθιος πήγε να κάτσει πάνω στο κουτάκι με το σκορπιό και παραλίγο θα τον σκότωνε... Μου τον στραπατσάρισε όλο... κι έτσι τσιμπήθηκε!

ΠΑΠΑΣ: Σκορπιός! Με τσίμπησε σκορπιός! Δηλητηριάστηκα!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σήκωσε το ράσο... στάσου να δω... Διάολε, τι τσίμπημα!

ΠΑΠΑΣ: Πρέπει να ρουφήξουμε το δηλητήριο... ΄Εχει κανένας από σας το θάρρος να με ρουφήξει;...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Να σου ρουφήξει τον κώλο; Εκτός από μαφιόζος είσαι και πούστης... Μείνε ήσυχος κι έχουμε

εδώ το αντίδοτο... δύο παστίλιες απ' αυτό και είσαι εντάξει...

ΡΟΖΕΤΑ: Αλλά αν δεν τα πεις όλα θα σε αφήσουμε να τα τινάξεις...

ΠΑΠΑΣ: Α, όχι... για το Θεό... αισθάνομαι ρίγη...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Κουνήσου, γιατί το δηλητήριο τρέχει.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Λοιπόν, έχεις ακριβώς πέντε λεπτά καιρό για να μας τα πεις όλα.

ΠΑΠΑΣ: (*Πολύ γρήγορα σχεδόν σπασμωδικά.*) Ναι, ναι, θα τα πω... Είμαι της μαφίας.. Είμαι ένας απ' τους αρχηγούς... αλλά το πραγματικά μεγάλο αφεντικό είναι ο αδελφός μου.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εμπρός! Γράφε όνομα και επώνυμο, διεύθυνση κλπ. Τσακίσου!

ΠΑΠΑΣ: Ναι, ναι... γράφω...

ΡΟΖΕΤΑ: Μη χάνεις καιρό. Γράφε και μίλα!

ΠΑΠΑΣ: Απαγάγαμε έξι βιομηχάνους και πέντε πλούσιους κτηματίες... καθώς και δύο παιδάκια και μια γυναίκα.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Επώνυμο και όνομα όλων... γράψε πού καταλήξανε τα λεφτά. Τις τράπεζες που τα καταθέσατε...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Για μίλα μας λίγο και για τα ναρκωτικά... γρήγορα... σου μένουν μόνο 3,5 λεπτά...

ΠΑΠΑΣ: (*Πολύ γρήγορα.*) ΄Εχουμε συνεργασία με ευρωπαϊκές βιομηχανίες... και με ιταλικές όσο αφορά την κατεργασία. Αλλά πρώτη ύλη εφοδιαζόμαστε με πολύπλοκες διαδικασίες, δι' αέρος και δια θαλάσσης, ακόμα και με πετρελαιοφόρα... (*Συνεχίζει όλο και πιο γρήγορα βοηθούμενος από χειρονομίες που*

σιγά σιγά καταλήγουν να μοιάζουν σαν αυτές ενός σολίστα χορευτή. Και οι άλλοι κάνουν το ίδιο.) Εξυπηρετούμαστε από την Τουρκία, την Ινδία, ακόμα και το Μεξικό. Είμαστε σε επαφή με πολλές ευρωπαϊκές αστυνομίες... μα πάνω απ' όλα με την CIA και την "κόζα νόστρα"... Οργανώνουμε μεγάλες πωλήσεις σε βιομηχανικό επίπεδο... σκεφτόμαστε να τετραπλασιάσουμε τους ναρκομανείς στην Ιταλία μέσα σε ένα χρόνο... Βοήθεια! Τα πέντε λεπτά κοντεύουν να περάσουν... Το αντίδοτο!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Να το αντίδοτο... Κατάπιε το! Πρόσεξε γιατί θα νιώσεις σαν να σου στρίβει το μυαλό!

ΠΑΠΑΣ: Γιατί;

ΡΟΖΕΤΑ: Γιατί λόγω αντίδρασης γίνεται ένα πολύ δυνατό ναρκωτικό...

ΦΙΛΟΣ: Σου 'ρχεται ένα χτύπημα σαν δυνατό φως! Και μετά τα βλέπεις όλα χρωματιστά!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Το φως!... Βλέπεις το φως;

ΠΑΠΑΣ: Ναι, ναι, το βλέπω! (*Ήχος από γκογκ παρατεταμένος. Απ' αυτή τη στιγμή όλοι κινούνται σε αργή κίνηση.*) Ω! ... τι όμορφα... τι παράξενη αίσθηση...

ΦΙΛΟΣ: Σαν να μπαίνεις στο νερό, έτσι;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Για σκέψου αυτό δεν το 'ξερα... ένα τσίμπημα σκορπιού γίνεται ναρκωτικό! Αν δεν ήμουν σε υπηρεσία, θα δοκίμαζα κι εγώ!

ΠΑΠΑΣ: Δοκίμασε... δοκίμασε... αξίζει τον κόπο... πίστεψέ με... μου φαίνεται σαν να είμαι στ' αλήθεια στο νερό... και δεν σας λέω τι νομίζω ότι κάνω. Αύριο θα πρέπει να εξομολογηθώ...

ΡΟΖΕΤΑ: Μα πώς, είσαι στο χοντρό κύκλωμα των ναρκωτικών και δεν το δοκίμασες ποτέ;

ΠΑΠΑΣ: Όχι, κανένα ναρκωτικό! Τα ναρκωτικά σκοτώνουν! Τα δίνουμε στους αφελείς... Εμείς τα χρησιμοποιούμε, όπως χρησιμοποιείται η ναπάλμ και μ' αυτή τη ναπάλμ σε φακελλάκια και χάπια ξεπαστρέψαμε όλα τα κινήματα των μαύρων της Αμερικής και εκείνα των επαναστατών μιγάδων και των λευκών της Νέας Υόρκης και του Σικάγο! Και τώρα θέλουν να τα δοκιμάσουν κι εδώ, στην Ευρώπη...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Γι' αυτό εμείς της αστυνομίας σας αφήνουμε τόσο συχνά να κάνετε τη δουλειά σας ανενόχλητοι!

ΠΑΠΑΣ: Βέβαια, δείχνετε τόση κατανόηση. Χορεύετε κύριε Αστυνόμε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ευχαρίστως... θα σας πείραζε να σύρω εγώ τον χορό; (*Κάνουν μερικές στροφές, σκοντάφτουν, χάνουν την ισορροπία τους, ο αστυνόμος κάνει να πέσει σε μια καρέκλα.*)

ΠΑΠΠΟΥΣ: Όχι, όχι, μη σε κείνη την καρέκλα... Το κουτάκι μου... Ο σκορπιός! (*Ο αστυνόμος που αφέθηκε να πέσει με φόρα πάνω στο κουτάκι, τινάζεται πάνω γουρλώνοντας τα μάτια.*)

ΡΟΖΕΤΑ: Ω! Όχι! Άλλος ένας!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Με τσίμπησε! Με τσίμπησε ο σκορπιός... Μάνα μου, τι τσούξιμο... Το αντίδοτο γρήγορα!

ΡΟΖΕΤΑ: Νάτο! Αμέσως!

ΠΑΠΠΟΥΣ: (*Μαζεύοντας το χαρτονένιο κουτάκι που τώρα πια είναι κατεστραμμένο.*) Το έκανε επίτηδες... να! Μου στραπατσάρησε τον σκορπιό... Μου τον σκότωσε! (*Ο Αντώνης έχει καταπιεί το αντίδοτο.*)

ΠΑΠΑΣ: Βλέπετε το φως;

ΡΟΖΕΤΑ: Προσοχή στο στρίψιμο του μυαλού!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Θαυμάσιο... είναι καλύτερο απ' τη σαλάτα της μαριχουάνας... τι λάμψη!

ΠΑΠΑΣ: Και τα βλέπετε όλα χρωματιστά όπως εγώ;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι, είναι το ουράνιο τόξο!

ΦΙΛΟΣ: Ακούτε την μουσική;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι, ναι... την μουσική... ακούω μια φανφάρα!

ΡΟΖΕΤΑ: Τον ύμνο των ψαράδων;

ΠΑΠΑΣ: Όχι, δεν είναι φανφάρα... είναι αρμόνιο!

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, ναι, τ' ακούω κι εγώ. Ένα αρμόνιο που παίζει την φανφάρα των ψαράδων...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ναι, τώρα είναι βαλς...

ΛΟΥΙΤΖΙ: Και τώρα είναι μια μαζούρκα..

ΠΑΠΑΣ: Όχι, είναι το Τε Ντέουμ!

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, είναι το Τε Ντέουμ παιγμένο σε βαλς μαζούρκα! Χορεύουμε;

ΠΑΠΑΣ: Ναι, χορεύουμε... ας βουτήξουμε στη θάλασσα...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ας κάνουμε βουτιές!

ΡΟΖΕΤΑ: Προσοχή, να μη πηδάτε πολύ, γιατί μπορεί να πετάξετε απ' το παράθυρο...

ΠΑΠΑΣ: Και τι μας νοιάζει; Εμάς μας αρέσει να πετάμε...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι, να πετάμε... Τι πέταγμα! Πάτερ, θέλετε να πετάξετε μαζί μου;

ΠΑΠΑΣ: Ευχαρίστως... πετώ... πετώ... πέταγμα... σε πτήση! Ο άνθρωπος γεννήθηκε για να πετάει... πάμε!

ΡΟΖΕΤΑ: Τι κάνετε... τρελοί... σταματήστε τους. (*Αλλά πολύ αργά! Οι δυο πέφτουν.*)

ΠΑΠΠΟΥΣ: Πετούν... Πετούν... Όχι, δεν πετάξανε!

ΛΟΥΙΤΖΙ: Τι σφαγή! Κοιτάτε, τσακίστηκαν!

ΡΟΖΕΤΑ: Αλλά έμειναν αγκαλιασμένοι... μου φαίνεται σαν αλληγορία του τέλους του ιστορικού συμβιβασμού...

ΦΙΛΟΣ: Ίσως είναι ακόμη ζωντανοί... ναι, ναι, κινούνται...

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, ναι, σπάσανε μόνο και τα τέσσερα πόδια!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ε... Τέλος καλό, όλα καλά! Χα, χα!

ΡΟΖΕΤΑ: Χα, χα, τι μέρα... αφήστε με μια στιγμή να πάρω μια ανάσα...

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ξέρεις, βρίσκομαι εδώ και όμως αναρωτιέμαι αν έγινε στ' αλήθεια όλο αυτό το μπέρδεμα. (*Με μιας χαλαρώνει η ένταση, όλοι αρχίζουν να γελούν δυνατά.*)

ΦΙΛΟΣ: Χα, χα:.. εκείνο το αρχίδι ο ανηψιός σας... με τον καμμένο κώλο! Φαντάζεσαι τι έχει να γίνει όταν τον δουν στο σώμα; Χα, χα, χα!

ΡΟΖΕΤΑ: Όχι, εγώ λέω ότι όλα τα φανταστήκαμε εμείς... ότι δεν είναι αλήθεια... εγώ λέω ότι ονειρευόμαστε...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Όχι, κι όμως είναι αλήθεια... να ο ερυθρός σταυρός που έρχεται να μαζέψει τους ιπτάμενους. (*Ακούγεται το ουρλιαχτό μιας σειρήνας.*)

ΦΙΛΟΣ: Πρέπει στ' αλήθεια να σας ευχαριστήσω κυρία Ροζέτα... με κάνατε να περάσω μια γιορταστική μέρα.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Χα, χα, πόσο γέλασα κι εγώ, ήμουν εκεί και παραλίγο να σκάσω στα γέλια! Είναι η πρώτη φορά, μετά από δεν ξέρω κι εγώ πόσο καιρό, που διασκεδάζω τόσο πολύ στο σπίτι μου! Ούτε με τους φίλους μου μού έτυχε ποτέ κάτι τέτοιο...

ΡΟΖΕΤΑ: Σ' ευχαριστώ Λουίτζι... είναι το πιο ωραίο κομπλιμέντο που θα μπορούσες να μου κάνεις!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Κι εγώ είχα χρόνια να κάνω τέτοια τρελά γέλια!

ΦΙΛΟΣ: Βέβαια, είστε πολύ ωραία παρέα... Ξέρεις Λουίτζι, είσαι τυχερός να 'χεις μια τέτοια μητέρα κι έναν τέτοιο παππού...

ΡΟΖΕΤΑ: Χμ, φτάνει πια γιατί θα με κάνετε να βάλω τα κλάματα.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Κι εσύ είσαι συμπαθητικός εδώ που τα λέμε... κρίμα που τρυπιέσαι σαν μαλάκας!

ΦΙΛΟΣ: Σταμάτα παππού... μην μου το ξαναθυμίζεις τώρα που σχεδόν το ξέχασα. Τώρα μ' έκανες να το θέλω πάλι...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Έχεις δίκιο, τι γκάφα! Ε, πάντως το γέλιο με τους φίλους είναι καλύτερο από κάθε τρύπημα... Το ξέρεις ότι είναι η πρώτη φορά που περνώ όλο το απόγευμα χωρίς να κάνω ούτε ένα τσιγαρλίκι;

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, τώρα που το σκέφτομαι, κι εγώ το ίδιο.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Κι εγώ...

ΦΙΛΟΣ: Εμένα όμως μη με κάνετε να σκέφτομαι το τρύπημα... γιατί... Όχι, δεν είναι αλήθεια. Για να πω την αλήθεια δεν έχω πια κράμπες στο στομάχι, ούτε στο συκώτι και το στόμα μου δεν είναι πια ξερό... Έχει γούστο να βρήκα τη σωστή θεραπεία: τρία τέσσερα αστεία με τους φίλους κι ένα ωραίο τσίμπημα σκορπιού τη μέρα.

ΡΟΖΕΤΑ: Ξέρετε κάτι; Αυτή τη στιγμή έχω την εντύπωση ότι ο κόσμος είχε τη δυνατότητα να κάνει περισσότερη συντροφιά με τους άλλους ανθρώπους, να μιλά, να διηγείται, να γελά, να έχει φαντασία... έστω και να μαλώνει... μετά δεν θα χρειαζόταν να ζαλίζεται μ' αυτά τα αντιαγχωτικά τα ανσιολίν, τα σερενόλ, τα λίμπριουμ, ούτε να μαστουρώνει με τσιγάρα και οξύ, ούτε να καταλήγει να τρυπιέται... Δεν ξέρω αν το πρόσεξες, μα τώρα πια βλέπεις όλο και περισσότερους ανθρώπους, στον δρόμο να μιλούν μόνοι τους... Στο σπίτι συζητούν μόνο με το ανοιχτό ράδιο από το πρωί ώς το βράδυ. Πηγαίνεις με το αμάξι και ξανά το ράδιο... Κάποτε πήγαινες να ψωνίσεις και ήταν μια ευκαιρία να μιλήσεις... με τον φαρμακοποιό, τον μαγαζάτορα, τον μανάβη· ξέδινες με το να πεις τα δικά σου και ν' ακούσεις των άλλων... Κι ερχόσουν στο σπίτι με το κεφάλι άδειο και τη γλώσσα να πονάει απ' την πολυλογία... Αλλά σήμερα υπάρχει το σούπερ μάρκετ... μπαίνεις, παίρνεις το καροτσάκι σου και στέκεσαι στην ουρά... περνάς μέσα από ένα φαράγγι από κουτιά, σακκούλες, μπουκάλια, στοιβαγμένα δοχεία και... με ποιον μιλάς; Με το μπετονάκι της χλωρίνης ή με το κατεψυγμένο κοτόπουλο; Στο εργοστάσιο, μ' όλη εκείνη τη φασαρία... πώς να καταφέρεις να πεις κάτι στον διπλανό σου; Άσε που αν αφαιρεθείς μια στιγμή κινδυνεύεις ν' αφήσεις κανένα δάχτυλο μέσα στη μηχανή... Λοιπόν, βουβός, δεν μιλάς, δεν γελάς, δεν αστειεύεσαι. Και στο τραμ;

Και στο μετρό; Άρπα αυτό το προλεταριακό ναρκωτικό και στο τραμ και στο μετρό.Όλοι βουβοί σαν ζαλισμένοι... κι αν ανοίγει κανένα στόμα, είναι μόνο για να βρίσει κάποιον... Ο λόγος είναι ότι είμαστε όλοι λίγο πολύ μόνοι. Κόσμος γύρω, μα είσαι μόνος, είσαι με παρέα, μα είσαι μόνος, στην οικογένεια, στο κόμμα, στην ενορία, μα πάντα μόνος μένεις... Κανένας δεν κατορθώνει να σου πει κάτι που να σ' ενδιαφέρει... κι εσύ δεν μπορείς να πεις κάτι πραγματικά αληθινό σε κανέναν. Πολλές φορές δεν είναι ούτε η πείνα, ούτε η μιζέρια που σε πνίγει... είναι η μοναξιά. Οι σκέψεις σου μόνες, η καρδιά σου μόνη, τα ενδιαφέροντά σου... για κανένα. Αυτή είναι η αληθινή μιζέρια, και τότε, όλα επιτρέπονται: το κρασί, το ρακί, το τρύπημα ή το οξύ, φτάνει να τη βρούμε.

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ναι, μπράβο, μα είναι καλύτερα να λες κυρίως για το κρασί και το ρακί, που για μας εδώ αυτά παραμένουν τα πιο βαριά ναρκωτικά και τα πιο θανατηφόρα. 17.000 νεκροί το χρόνο από κίρρωση του ήπατος.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Να, μου κατάστρεψες τη μοναδική χαρά της μέρας μου.

ΦΙΛΟΣ: Μπαρούφες ότι το "κρασί κάνει καλό στο αίμα", χα! Φτάνει! Φτάνει! Εγώ από σήμερα δεν ξαναπίνω, θα τρυπιέμαι μονάχα.

ΡΟΖΕΤΑ: Σωστά, αφού είναι έτσι τα πράγματα λοιπόν, ναρκωτικό για το ναρκωτικό, καλύτερα να φτιαχτείς με μαριχουάνα που σε κάνει να κρεπάρεις λιγότερο και σε κάνει να γελάς περισσότερο.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Παρ' όλα αυτά, εγώ θα προτιμούσα να καταφέρω να γελάω χωρίς να αναγκάζομαι να φτιάχνομαι, χα, χα!

ΦΙΛΟΣ: ΄Ει! Εδώ πετάμε, πετάμε στα σύννεφα γι' άλλη μια φορά! Ακούστε, εγώ δεν θα ενθουσιαζόμουν έτσι εύκολα, γιατί εδώ μου φαίνεται ότι τώρα φτάνει να κάνουμε τρία τέσσερα αστεία κι ένα τσιγαρλίκι μαριχουάνας... και μετά να πάμε όλοι για προσκύνημα στον τάφο του Λένιν για τη χάρη που μας έδωσε...

ΡΟΖΕΤΑ: Και ποιος είπε κάτι τέτοιο;

ΦΙΛΟΣ: Όχι, λέω, για να φανεί ότι αν δεν είχαμε αυτόν τον θαυματουργό σκορπιό που μας έκανε ν' απογειωθούμε όλοι σαν τρελά πυροτεχνήματα, τότε θα 'θελα να δω αν θα κάνατε τόση συζήτηση για τη σημασία του να είμαστε μαζί... να λέμε... να εφευρίσκουμε... είναι που είμαστε ακόμα ζαλισμένοι από τη μαστούρα.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ναι, βέβαια, λίγη ζαλάδα την έχουμε ακόμα...

ΦΙΛΟΣ: (*Ο φίλος έχει στο χέρι το στραπατσαρισμένο κουτάκι που περιέχει τον σκορπιό, έχει βγάλει ένα στυλό απ' την τσέπη και τον τσιμπάει.*) Κρίμα! Είναι κοκκαλωμένος... ΄Ει! Μια στιγμή... Μα αυτό δεν ήταν ποτέ ζωντανός σκορπιός, αυτό είναι από λάστιχο!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Σώπα, τι μας λες, είναι από πλαστικό! Πράγματι είναι από κείνα τα παιχνιδάκια που τ' αγοράζεις απ' το ψιλικατζίδικο για τις φάρσες του καρναβαλιού.

ΛΟΥΪΤΖΙ: Πώς; Πώς; Για να δω... χα, χα, χα...

ΦΙΛΟΣ: Ναι, αλλά δεν είναι καθόλου εκείνος που μου 'βαλες στον λαιμό και με τσίμπησε... εκείνος ήταν ζωντανός.

ΡΟΖΕΤΑ: (*Γελώντας.*) Όχι, αυτός ήταν, δεν έχουμε άλλους!

ΦΙΛΟΣ: Και το τσίμπημα;

ΡΟΖΕΤΑ: Με τη βελόνα... τσακ!

ΛΟΥΙΤΖΙ: Κι ο αστυνόμος, κι ο παπάς... ποιος τους τσίμπησε τότε;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Τους έβαλα από κάτω μια πρόκα.. Δοκίμασε λίγο να καθήσεις πάνω, χα, χα, άλλο πράμα!

ΛΟΥΙΤΖΙ: Τότε, τι είναι αυτό που μας έκανε το μυαλό πυροτέχνημα;

ΦΙΛΟΣ: Αυτό λέω κι εγώ...

ΡΟΖΕΤΑ: Δεν ακούσατε ποτέ να μιλούν για υποβολή;

ΦΙΛΟΣ: Μα τι υποβολή; Ας μη λέμε μαλακίες!... Και τι είμαι, βλάκας; Εγώ έβλεπα πραγματικά φλας! Μια λάμψη... θεϊκή.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Βέβαια, αρκεί να θέλεις κάτι πολύ... και το μυαλό σου είχε μια τέτοια προδιάθεση που έφτασε ένα ξερό τσίμπημα και —ζουμ!— τα πυροτεχνήματα...

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ο πλαστικός σκορπιός! Χα... χα... την πάτησα κι εγώ... Παππού είσαι απίθανος!

ΡΟΖΕΤΑ: Έι! Για σιγά... Η ιδέα δεν είναι όλη δική του. Αν όχι τίποτ' άλλο, πρέπει να παραδεχτείτε ότι κι εγώ του 'κανα καλές πλάτες... "Να, να... μπαίνουμε στο χλιαρό νερό της θάλασσας... μπρρρ... μπρρ... θεούλη μου, μου ξεφεύγουν, ωχ πώς μου ξεφεύγουν!" Χα, χα...

ΦΙΛΟΣ: Μα, δεν είναι δυνατόν, ακόμα κι ο παπάς... κι ο αστυνόμος ήταν θύματα υποβολής;

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ναι, όλοι είχαν υποβληθεί... Δεν άκουσες ποτέ να μιλούν για το πείραμα του Equineyl... ή Echiney... δεν ξέρω πώς προφέρεται... όπου 50 περιπτώσεις ανθρώπων που υποβλήθηκαν σε μια κούρα με βάση ψεύτικες παστίλιες L.S.D., οι 40, επαναλαμβάνω οι 40 περιπτώσεις στις 50, αντέδρασαν σαν να 'ταν οι παστίλιες αληθινά παραισθησιογόνα; Είχαν ψυχεδελικά οράματα, εφιάλτες, όλα κανονικά!

ΦΙΛΟΣ: Και τώρα, για ν' ακούσουμε... τα αντίδοτα, εκείνα που κατάπια και δεν με δηλητηρίασαν. Διάβασα καλά στο μπουκάλι, νάτο... είναι γραμμένο... αντίδοτο...

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, αλλά διάβασε από κάτω, είναι επίσης γραμμένο ότι το δίνουν στα παιδιά όταν έχουν ξυνίλες...

ΛΟΥΙΤΖΙ: Χα, χα... το ναρκωτικό για τα βυζανιάρικα πήρες... χα, χα, χα!

ΡΟΖΕΤΑ: Κανονικά έπρεπε να σου το δώσω με το μπιμπερόν... γιατί αυτές οι παστίλιες δίνονται διαλυμένες στο γάλα! Χα, χα, χα!

ΦΙΛΟΣ: Κόφτε το μ' αυτό το αστείο γιατί άρχισα να τσατίζομαι!

ΡΟΖΕΤΑ: Τσατίζεσαι ακριβώς γιατί το πείραμα πέτυχε... κι ήταν χρήσιμο και για μας... γιατί μας έκανε να δούμε καθαρά τι υστερικά φούμαρα υπάρχουν σ' αυτήν την ιστορία με τα ναρκωτικά.

ΦΙΛΟΣ: Α, ναι, μια υποβολή, μια υστερία που σκοτώνει εκατοντάδες νέους κάθε χρόνο!

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ας το κόψουμε... στο είπαμε ήδη και το ξέρεις... δεν είναι ούτε η υποβολή, ούτε τα φούμαρα για τα ναρκωτικά που σκοτώνουν αλλά εκείνο που είναι από πίσω! Για παράδειγμα, είναι γεγονός ότι εδώ και 2 χρόνια το 65% του άνθους των νέων, αγόρια, κορίτσια, δεν βρήκαν ακόμη δουλειά... είναι η απελπισία του να βρεθείς δίχως προοπτικές και ν' αντιληφθείς ότι οι λεγόμενες ηθικές αξίες στις οποίες στηριζόταν η παράγκα τύπου πατρίς, οικογένεια, τιμή, πολιτισμός, δικαιοσύνη, είναι μεγάλη κοτσάνα! Τότε, λοιπόν, σου απομένει μόνο αυτό το πτώμα της μπάσταρδης κοινωνίας... με την αισχρή εκμετάλλευση και με την εμετική κουλτούρα.

ΦΙΛΟΣ: Να, σχεδόν το μάθατε το μαθηματάκι σας... Τη μαγική λεξούλα: η "κουλτούρα".Τώρα όλα γίνονται κουλτούρα.

ΡΟΖΕΤΑ: Φυσικά. Φυσικά και είναι πρόβλημα κουλτούρας... ειδικά εκείνο των ναρκωτικών. "Πολιτικής κουλτούρας"! Είναι μέρες τώρα, που το σκέφτομαι.

ΦΙΛΟΣ: Χα, χα, κάπνιζες μαριχουάνα και σκεφτόσουν: "Είναι πολιτική ή κουλτούρα";

ΡΟΖΕΤΑ: Εμ! Ίσως κι αυτό σου φανεί ανόητο... μα όλα αυτά άνοιξαν τα μάτια μου...

ΛΟΥΙΤΖΙ: (*Με κρυφή ελπίδα.*) Μάνα, μη μου πεις ότι αποφάσισες να σταματήσεις το κάπνισμα;

ΦΙΛΟΣ: Ω, όχι, θα βάλω τα κλάματα! Ω, τι ωραίο τέλος για ηθικοπλαστική κωμωδία! Αληθινά συγκινητικό! "Στο τέλος βγαίνουν από τα σκατά. Ο γέρος ξαναμπαίνει στο κόμμα, η μητέρα μπήκε στην "Εργατική Πρωτοπορία"... ο νεαρός στον "Συνεχή αγώνα" κι ο

καθένας ξαναρχίζει τον αγώνα! Ακόμα κι ο φίλος, σταμάτησε να τρυπιέται και ξαναγύρισε στο παλιό εργοστάσιο... που όμως κάποια μέρα κλείνει... αλλά συνεχίζει ν' αγωνίζεται... ν' αγωνίζεται! Και τώρα, όλοι μαζί την "Παντιέρα Ρόσσα"! Εμπρός! Τραγουδήστε!

ΡΟΖΕΤΑ: Ναι, ναι, ρίξτο στην πλάκα και την κοροϊδία μιας και δεν μπορείς να βάλεις τις κρύες κομπρέσσες στον κώλο που σε τσούζει... Λοιπόν, θέλεις να μάθεις κάτι καινούργιο; Ούτε καν χρειάζεται το μεγάλο φινάλε της λύτρωσης της μάνας και του παππού, χρονίων τοξικομανών, από τη στιγμή που εγώ κι ο παππούς δεν έχουμε καπνίσει ποτέ!

ΛΟΥΙΤΖΙ: Ε, όχι μάνα, να μη λέμε και παραμύθια... Όταν μπήκα εγώ εδώ μέσα σήμερα, σας έπιασα να καπνίζετε... και το δωμάτιο ήταν γεμάτο καπνό...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Ακριβώς, σε περιμέναμε... Κι όταν σε είδαμε να φτάνεις απ' το παράθυρο... τότε ακριβώς ήταν που ανάψαμε τις γόπες... καπνός κατά βούλησιν!

ΛΟΥΙΤΖΙ: Κι όλη εκείνη η σύγχυση επειδή σας έπιασα στα πράσα;

ΡΟΖΕΤΑ: Χα, χα, έπρεπε να παίξουμε τους ρόλους μας, με πολλή φυσικότητα, δεν νομίζεις;

ΛΟΥΙΤΖΙ: Μα τι, που... και τα δέκα τσιγαρλίκια τη μέρα...

ΡΟΖΕΤΑ ΚΑΙ ΠΑΠΠΟΥΣ: Όλα σκηνοθετημένα!

ΛΟΥΙΤΖΙ: Κι η ιστορία με τον παππού που πήρε το L.S.D.;

ΡΟΖΕΤΑ: Ε, όχι... Εκείνο δυστυχώς συνέβη στ' αλήθεια... Λίγο έλειψε να μείνει, άλλωστε, τότε ήταν

που καταλάβαμε ότι το ζήτημα ήταν πολύ σοβαρό, κι έτσι... Για να καταλάβουμε μερικά πράγματα πήγαμε να μιλήσουμε με κάτι παιδιά που δουλεύανε σ' ένα από κείνα τα κέντρα για ναρκομανείς, εδώ στη γειτονιά μας.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Έτσι κάναμε την ωραία μας έρευνα, τέλος πάντων, καταλάβαμε ότι το πρώτο πράγμα που έπρεπε να καταπολεμήσουμε είναι όλη αυτή η ρητορική του τρυπήματος και του "ταξιδιού"... η βρώμικη φιλολογία του ψυχεδελικού και του φανταστικού: "Κάντο! Και θα μπεις σε τροχιά... Εμπρός, πέτα στον ουρανό! Βλέπεις τον Θεό! Περπατάς ξυπόλητος πάνω στο ουράνιο τόξο! Έλα!"

ΦΙΛΟΣ: Ε, ας μην υπερβάλλουμε... δεν είναι όλα λογοτεχνία.

ΠΑΠΠΟΥΣ: Και λοιπόν αρχίζουμε να δεχόμαστε ότι με τα ναρκωτικά δεν λύνονται τα προβλήματα! Και πρόσεξε, ούτε με τα σκληρά ούτε με τα μαλακά! Αν κάποιος είναι μαλάκας πριν το ταξίδι, μαλάκας θα είναι και μετά. (*Ο Λουίτζι αντιδρά με μια έντονη χειρονομία.*)

ΦΙΛΟΣ: Χα, χα, παππού είδες πώς προσβλήθηκε ο εγγονός σου... ω, συγγνώμη! Εσείς της φάρας της μαριχουάνας και του L.S.D. δεν θέλετε ν' απαγορευτούν... αυτά δεν είναι ναρκωτικά, είναι μόνο υλικό για καλλιτέχνες, για να δίνουν λίγο χρώμα στον κόσμο...

ΡΟΖΕΤΑ: Έχει δίκιο ο φίλος σου... είναι αλήθεια ότι είστε και λίγο ρατσιστές. Αυτοί που τρυπιούνται είναι φτωχομπινέδες... ενώ εσείς είστε οι έξυπνοι...

Άνθρωποι που καπνίζουν ή φτιάχνονται με L.S.D., μόνο και μόνο για να δημιουργήσουν μαγικές καταστάσεις, όνειρα, να 'χουν οράματα, μεγαλοφυείς επινοήσεις όπως οι σούπερμαν!

ΦΙΛΟΣ: Σύμφωνοι, μα δεν αρκεί να μας το χτυπάς ότι είμαστε μαλάκες, πρέπει να μας εξηγήσεις πώς θα ξεφύγουμε, ειδικά εμείς οι χαμένοι, οι περιθωριακοί...

ΠΑΠΠΟΥΣ: Να κι ο άλλος μύθος εκείνος των περιθωριακών, των διαφορετικών. Η αστική τάξη σας κολλάει την ρετσινιά κι εσείς την χρησιμοποιείτε σαν σημαία... το 'χετε καύχημα, οι αντικοινωνικοί, το γκέτο των "διαφορετικών" που είναι η παγίδα που έστησε για όλους μας το αφεντικό... Πράγματι, ενδιαφέρθηκε ποτέ το κράτος για τα ναρκωτικά, όταν τα χρησιμοποιούσαν οι πλούσιοι; Όχι, ήταν μόνο η ιδιοτροπία ενός κόσμου μοιραίου... Είναι γνωστή η διαφορά που υπάρχει ανάμεσα σ' έναν πλούσιο κι έναν φτωχό όσον αφορά τα ναρκωτικά. Ο πλούσιος είναι εκείνος που καταναλώνει τα ναρκωτικά, που τα χρησιμοποιεί... ο φτωχός καταναλώνεται, χρησιμοποιείται από τα ναρκωτικά!

ΡΟΖΕΤΑ: Σωστά, το κράτος ενδιαφέρθηκε για τους προλετάριους και υποπρολετάριους τοξικομανείς, μόνο και μόνο για να τους ρίξει στη φυλακή, στα φρενοκομεία, γιατί επιτέλους βρήκε μια καινούργια κατηγορία να καταπιέζει: τους ναρκομανείς.

ΦΙΛΟΣ: Σύμφωνοι, τα ξέρω κι εγώ όλα αυτά... μα αυτό που θέλω ν' ακούσω είναι η λύση. Πώς θα ξεφούγουμε απ' όλ' αυτά;

ΡΟΖΕΤΑ: Μα τι πιστεύεις, ότι έχω εδώ το λυχνάρι του Αλλαντίν, το τρίβω... κι έγινε η δουλειά; Μαζί θα τη βρούμε τη λύση, πηγαίνοντας βαθιά, αρχίζοντας να διαβάζουμε, να συζητάμε... στα σοβαρά! Διάβασα ένα άρθρο πριν μια βδομάδα, που είχε ένα γράμμα του Καρλ Μαρξ που διηγόταν ότι στην Αγγλία το 1800 υπήρξε μια περίοδος στη διάρκεια της μεγάλης βιομηχανικής κρίσης, στην οποία οι γυναίκες των εργατικών συνοικιών δίνανε όπιο ακόμα και στα νεογέννητα για να σταματούν τα κλάματα, γιατί κλαίγανε από την πείνα! Με το όπιο δηλητηριάζονταν χιλιάδες εργάτες... και τα φρενοκομεία ήταν γεμάτα με αλκοολικούς. Και τότε, λοιπόν, το κράτος ενεργοποιήθηκε, λίγο με τη φυλακή, λίγο με τα θεραπευτικά κέντρα και τα φιλανθρωπικά ιδρύματα. Αλλά τα πράγματα άλλαξαν μόνο όταν οι εργάτες και οι εργάτριες κατάλαβαν ότι δεν ήταν τα κέντρα θεραπείας και φιλανθρωπίας που τους χρειάζονταν... κι ακόμα λιγότερο οι φυλακές... μα πιο μεγάλη ελευθερία, περισσότερα δικαιώματα, μεγαλύτερος μισθός και λιγότερη εκμετάλλευση... και ρίχτηκαν σαν απελπισμένοι στον αγώνα για να πετύχουν αυτά τα πράγματα. Μόνο έτσι καταπολεμήσανε τα ναρκωτικά, το αλκοόλ και την αποκτήνωση! Αυτό τον καιρό πήγα σ' ένα σωρό διαλέξεις με θέμα το πρόβλημα των ναρκωτικών, διάβασα ένα σωρό άρθρα... και κατάλαβα ότι σχεδόν όλοι κάνουν μεγάλη πολεμική στο ποια μέθοδο είναι καλύτερα να χρησιμοποιήσεις, στο ότι θα έπρεπε να δημιουργηθεί ένα ειδικό ιατρικό σώμα, και μετά ένα άλλο της αστυνομίας, καινούργιες θεραπείες... Έτσι μου 'ρθε στο μυαλό μια ιστοριούλα που μου διηγήθηκαν, και που είναι σχεδόν πιο παλιά κι απ' τη Βίβλο... Αυτή η ιστορία μιλάει για τρεις φυλακισμένους, χωμένους σ' ένα είδος κελιού χωρίς πόρτες και παράθυρα. Κάθε μέρα τους πετάνε να φάνε ξερά ψάρια και ξερό κρέας, σαν ξύλο σκληρά, που δεν καταφέρνουν να τα κόψουν ούτε με τα δόντια... Ένας από τους φυλακισμένους, πολύ έξυπνος, με μια πέτρα χτυπά και ξαναχτυπά μέχρι να καταφέρει να πολτοποιήσει την κάθε μπουκιά... Ο δεύτερος φυλακισμένος, κι αυτός ξύπνιος, ακονίζει ένα κουτάλι και κατορθώνει να κόψει σε φέτες το κρέας και τα ψάρια... Μα ο τρίτος, που είναι ηλίθιος, δεν κατεβάζει καμιά ιδέα... δεν πολυσκοτίζεται, προτιμά να μη φάει κι ας πεθάνει της πείνας. Τότε, ο πρώτος φυλακισμένος αναλαμβάνει να λιανίζει και γι' αυτόν τις μπουκιές· όταν μετά από μερικές μέρες ο ηλίθιος μένει δίχως δυνάμεις, αρχίζει και να τον ταΐζει. Λίγες μέρες αργότερα, κουρασμένος απ' το να τον ταΐζει και να του λιανίζει το κρέας, ο πρώτος ζητάει απ' τον άλλον έξυπνο, που όλη τη μέρα ασχολείται με το να χαράζει τον τοίχο με το κουτάλι, να τον ξεκουράσει λιγάκι... γιατί αν κανείς δεν τον ταΐσει, θα πεθάνει ο άμοιρος... Κι εκείνος του απαντά: Δίκιο έχεις, πρέπει να σώσουμε τον σύντροφό μας, και μαζί μ' αυτόν τον εαυτό μας και γι' αυτό, ενώ εσύ θα τον ταΐζεις, εγώ θα προσπαθήσω ν' ανοίξω μια τρύπα στον τοίχο για να μπει φως... να τελειώνουμε πια μ' αυτή τη φυλακή και να ελευθερωθούμε! Τελικά αυτή η ιστορία ση-

μαίνει ότι όλα αξίζουν τον κόπο... η κάθε προσπάθεια μας βοηθάει να επιβιώνουμε. Είναι η τρύπα στον τοίχο που πρέπει να ανοίξουμε αν θέλουμε να γλιτώσουμε. Από την τρύπα, μόνο από κει μπορούμε να βγούμε! Πρόσεξε! Όχι ένα παραθυράκι με κάγκελα, όπως θέλουν μερικοί... "ας βολευτούμε έτσι πρώτα... κι ύστερα βλέπουμε". Όχι, η τρύπα χρειάζεται, ή μάλλον ένα ρήγμα σ' αυτό τον μπάσταρδο τον τοίχο... για την ακρίβεια, όλο τον τοίχο πρέπει να ρίξουμε κάτω... αέρα, αέρα! Συνεχίστε ν' αγωνίζεστε... με τέτοιο τρόπο ώστε να 'ρθουν πολλοί να δώσουν ένα χέρι... και να νικήσουμε, να ρίξουμε τον τοίχο... ώσπου να μπορέσουμε να δούμε όλο τον ουρανό... Όλο· μεγάλο και άπειρο, όπως είναι.